Isaac ASIMOV

ROBOTUL DE PE JUPITER

Editura LUCMAN

Issac Asimov

ROBOTUL DE PE JUPITER

Versiunea 2.0

Traducere de: Virgiliu Păcureţu şi Dorin Preisler
Titlul original: Lucky Starr and the Moons of Jupiter
Editura LUCMAN

CUPRINS

PARTEA I
SPIONUL

1. NECAZURI PE JUPITER NOUĂ

Jupiter forma un cerc aproape perfect de lumină albicioasă, având cam jumătate din diametrul aparent al Lunii văzută de pe Pământ, dar cu o luminozitate de şapte ori mai mică, din cauza distanţei mari faţă de Soare. Chiar şi aşa, era o imagine frumoasă şi impresionantă.

Lucky Starr se uita la ea gânditor. Luminile din sala de control erau stinse iar Jupiter era centrat pe ecran, a cărui lumină palidă făcea ca Lucky şi însoţitorii săi să pară nişte umbre. Lucky spuse:

— Dacă Jupiter ar fi gol pe dinăuntru, Bigman, ai putea să bagi în el o mie trei sute de planete de mărimea Pământului şi tot n-ai reuşi să umpli tot spaţiul. Cântăreşte mai mult decât toate celelalte planete la un loc.

Joe Bigman Jones, care nu îngăduia nimănui să-i spună altfel decât Bigman, deşi avea doar un metru cincizeci şi şase, şi asta dacă se ridica un pic pe vârfuri, avea o aversiune faţă de tot ce era mare, cu excepţia lui Lucky.

— Şi la ce bun toate astea? întrebă el. Nimeni nu se apropie de această planetă.

— Probabil că nu vom asoliza niciodată pe ea, spuse Lucky, dar vom ajunge cât se poate de aproape de îndată ce navele Agrav vor fi puse la punct.

— Atâta timp cât cei de pe Sirius se ocupă de treaba asta, spuse Bigman încruntându-se în întuneric, va fi nevoie să ne asigurăm noi înşine că aşa va fi.

— Ei bine, Bigman, vom vedea.

Bigman lovi cu pumnul său mic în palma mâinii stângi:

— Pe nisipurile marţiene, Lucky, cât mai trebuie să aşteptăm aici?

Se aflau în nava lui Lucky, Shooting Starr, care gravita pe o orbită în jurul lui Jupiter, după ce-şi sincronizase viteza cu cea a lui Jupiter Nouă, micul satelit al planetei, aflat pe orbita cea mai îndepărtată.

Satelitul plutea nemişcat la o mie de mile depărtare. Oficial, purta numele de Adrastea, dar exceptându-i pe cei mai mari şi pe cei mai apropiaţi de planetă, sateliţii lui Jupiter erau mai cunoscuţi după o titulatură numerică. Jupiter Nouă avea un diametru de doar o sută patruzeci şi cinci de kilometri, abia cât un asteroid, dar părea mai mare decât îndepărtatul Jupiter, aflat la douăzeci şi patru de milioane de kilometri distanţă. Satelitul era o stâncă colţuroasă, cenuşie şi ostilă în lumina slabă a Soarelui, şi abia dacă prezenta vreun interes. Atât Lucky, cât şi Bigman văzuseră sute de asemenea privelişti în centura de asteroizi.

Totuşi, într-un fel, era deosebit. Sub crusta sa, o mie de oameni şi echipamente în valoare de câteva miliarde de dolari lucrau la construirea unor nave care să fie imune la efectele gravitaţiei.

Cu toate acestea, Lucky prefera să privească la Jupiter. Chiar şi la o asemenea depărtare de navă (cam trei cincimi din distanţa dintre Venus şi Pământ în punctul de maximă apropiere), Jupiter se înfăţişa ca un disc suficient de mare pentru a-şi etala zonele colorate. Erau nişte dâre roz-pal şi verzui-albăstrii, de parcă un copil şi-ar fi înmuiat degetele în acuarele, trecându-şi-le apoi peste imaginea lui Jupiter.

Frumuseţea planetei aproape că-l făcu pe Lucky să uite lipsa totală de viaţă de pe aceasta. Bigman fu nevoit să-şi repete întrebarea cu glas mai tare.

— Hei, Lucky, cât o să mai trebuiască să aşteptăm aici?

— Ştii foarte bine care-i răspunsul, Bigman. Până când comandantul Donahue vine să ne ia.

— Mersi de informaţie. Eu voiam să ştiu de fapt de ce trebuie să-l aşteptăm?

— Pentru că aşa ne-a cerut.

— Nu zău! Dar cine-şi închipuie individul ăsta că e?

— Şeful proiectului Agrav, răspunse cu răbdare Lucky.

— O fi el şef, dar nu trebuie să faci ce-ţi cere.

Bigman înţelesese în mod profund care erau limitele puterii lui Lucky. Membru “plin” al Consiliului Ştiinţei, acea instituţie generoasă şi minunată care lupta cu inamicii

Pământului din interiorul şi din afara Sistemului Solar, Lucky putea să facă după cum îl tăia capul, chiar şi faţă de cei mai mari şefi.

Dar Lucky nu era dispus să procedeze astfel. Jupiter era un pericol cunoscut, o planetă otrăvită şi cu o gravitaţie de nesuportat. Dar situaţia de pe Jupiter Nouă era şi mai periculoasă deoarece nu erau cunoscute punctele exacte generatoare de pericol. Până când afla mai multe, Lucky îşi croia drum cu multă prudenţă.

— Ai răbdare, Bigman, spuse el.

Bigman mormăi ceva şi aprinse luminile.

— Doar n-o să ne chiorâm toată ziua la Jupiter, nu?

Se duse la mica vietate venusiană care plutea în cuşca ei umplută cu apă din colţul sălii de pilotaj. Se uită cu duioşie la ea, cu faţa înseninată de un zâmbet de plăcere. Broscuţele venusiene aveau mereu un astfel de efect asupra lui Bigman şi, de fapt, asupra oricui.

Broasca-V provenea din oceanele venusiene, o făptură minusculă care părea uneori că e alcătuită numai din ochi şi picioare. Corpul ei verde, ca de broască, avea doar cincisprezece centimetri lungime. Cei doi ochi mari şi bulbucaţi păreau două afine, iar ciocul ei ascuţit şi puternic curbat se închidea şi se deschidea la intervale neregulate. În acel moment, avea cele şase picioare retrase, aşa încât stătea culcată pe fundul cuştii, dar când Bigman bătu în capacul de sus, acestea se întinseră ca nişte catalige.

Era o arătare urâţică foc, dar Bigman se simţea bine în apropierea ei. Era o senzaţie căreia nu i se putea împotrivi. Oricine altcineva ar fi simţit la fel, căci broscuţa-V avea grijă de asta.

Bigman verifică cu atenţie cilindrul de dioxid de carbon care menţinea apa din cuşcă bine saturată şi sănătoasă şi controlă temperatura apei, care trebuia să fie de 35 de grade. (Oceanele calde de pe Venus erau saturate de o atmosferă alcătuită din azot şi dioxid de carbon. Oxigenul liber, inexistent pe Venus cu excepţia oraşelor-cupolă de pe fundul oceanelor construite de oameni în zonele cu ape

puţin adânci, ar fi fost cât se poate de dăunător pentru broscuţa-V.)

Bigman spuse:

— Crezi că proviziile de buruieni sunt suficiente?

Ca şi cum i-ar fi auzit replica, broscuţa reteză cu ciocul un fir de buruiană verde venusiană, care plutea prin cuşcă, şi începu s-o mestece încet.

— O să ţină până ajungem pe Jupiter Nouă, spuse Lucky, şi deodată amândoi tresăriră la auzul semnalului de recepţie inconfundabil.

După ce degetele lui Lucky reglară parametrii necesari, pe ecran apăru un chip sobru, îmbătrânit.

— Aici Donahue, rosti o voce vioaie.

— Da, comandante, răspunse Lucky. Te aşteptam.

— Atunci, eliberaţi siguranţele pentru ataşarea tubului.

Pe faţa comandantului se putea citi îngrijorarea – o expresie limpede de parcă ar fi fost scrisă cu litere mari cât nişte meteoriţi de clasa I.

În ultimele săptămâni, Lucky se obişnuise să citească o asemenea expresie pe feţele oamenilor. Ca de exemplu, pe chipul consilierului şef Hector Conway. Pentru acesta, Lucky era aproape ca un fiu, faţă de care nu simţea nevoia să se prefacă.

Faţa rozalie a lui Conway, de obicei mai abilă şi inspirând siguranţă de sine sub claia de păr alb, exprima îngrijorarea.

— De luni de zile aştept prilejul să-ţi vorbesc.

— Necazuri? întrebă liniştit Lucky. Abia se întorsese de pe Mercur de o lună şi timpul scurs de atunci şi-l petrecuse în apartamentul său din New York. N-am primit nici un apel de la dumneata.

— Meritai şi tu o vacanţă, răspunse Conway ursuz. Mi-ar fi părut bine să-mi pot permite să te mai las liniştit o vreme.

— Spune-mi despre ce e vorba, unchiule Hector?

Ochii consilierului şef priviră stăruitor în cei ai tânărului înalt şi zvelt din faţa lui, părând să-şi găsească liniştea în ochii aceia căprui şi calmi.

— Sirius! spuse el.

Lucky simţi un fior de emoţie, provocată de gândul la o posibilă confruntare cu marele inamic. Să fie oare posibil, în sfârşit?

Trecuseră secole de când primele expediţii terestre colonizaseră planetele celor mai apropiate stele. Noi societăţi se dezvoltaseră pe acele planete din afara sistemului solar. Societăţi independente care abia îşi mai aduceau aminte de originea lor pământeană.

Pe planetele siriusiene se aflau cele mai vechi şi mai puternice dintre acele societăţi. Societatea se dezvoltase pe planete noi unde ultimele realizări ale ştiinţei fuseseră aduse pentru a transforma resursele nevalorificate. Nu era un secret pentru nimeni că siriusienii, care nutreau convingerea că reprezintă "crema" omenirii, aşteptau cu nerăbdare momentul când ar putea prelua stăpânirea asupra oamenilor de pretutindeni. Ca şi faptul că ei considerau Pământul, bătrâna planetă mamă, cel mai mare duşman al lor.

În trecut, făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să-i ajute pe inamicii Pământului, aşa cum se întâmplase cu piraţii de pe asteroizi, dar niciodată nu se simţiseră îndeajuns de puternici pentru a risca un război făţiş.

Dar acum?

— Ce-i cu povestea asta legată de Sirius? întrebă Lucky.

Conway se lăsă pe spătarul fotoliului, bătând darabana pe tăblia mesei.

— Sirius devine tot mai puternică în fiecare an. Dar planetele sale sunt subpopulate: abia numără câteva milioane de locuitori. Chiar şi acum sunt mai mulţi oameni în sistemul nostru solar decât există în tot restul galaxiei. Avem mai multe nave şi mai mulţi savanţi; încă mai deţinem o anumită superioritate. Dar, pe Spaţiu, această superioritate riscă să dispară dacă lucrurile vor continua să evolueze ca şi până acum.

— În ce fel?

— Siriusienii încep să afle anumite lucruri. Consiliul are dovezi indubitabile că Sirius deţine informaţii aduse la zi despre cercetările din cadrul proiectului Agrav.

— Cum!? Mare Galaxie, cum de s-a întâmplat una ca asta?

Lucky era pe bună dreptate surprins. Proiectul Agrav era unul dintre cele mai secrete programe terestre. Asta fusese şi motivul pentru care operaţiunile de construcţie propriu-zisă se realizau pe unul din sateliţii lui Jupiter.

Conway zâmbi cu amărăciune.

— Tocmai asta-i întrebarea: cum de s-a întâmplat una ca asta? Tot soiul de informaţii se scurg către ei şi nu ştim cum. Informaţiile legate de Agrav sunt dintre cele mai importante. Am încercat să le oprim. N-a mai rămas nici un om din cadrul proiectului care să nu fi fost verificat riguros în privinţa loialităţii. Am luat toate măsurile de precauţie. Şi totuşi informaţiile continuă să se scurgă. Am plantat date false şi totuşi au ajuns la ei. Ştim asta de la serviciul nostru de spionaj. Am strecurat date în aşa fel încât să nu poată ajunge la ei, şi totuşi au ajuns.

— Cum adică, “să nu poată ajunge la ei”?

— Le-am răspândit în aşa fel încât nimeni – cu excepţia a cinci şase persoane – să nu le sesizeze. Şi totuşi au fost depistate. Ar însemna că mai mulţi oameni cooperează într-o operaţiune conjugată de spionaj, ceea ce e de necrezut.

— Sau că un singur om are acces pretutindeni, remarcă Lucky.

— Ceea ce e la fel de imposibil. Trebuie să fie vorba de ceva nou, Lucky. Pricepi care sunt implicaţiile? Dacă Sirius a pus la punct o metodă nouă pentru a ne sonda creierele, nu mai suntem în siguranţă. N-am mai fi în stare să organizăm o defensivă împotriva lor. N-am mai putea să facem nici un fel de planuri împotriva lor.

— Stai puţin, unchiule Hector. Mare Galaxie, acordă-ţi o clipă de răgaz. La ce te-ai referit când ai spus că ne sondează creierele?

Lucky îşi fixă privirea tăioasă asupra bătrânului. Consilierul şef roşi:

— Pe Spaţiu, Lucky, mă cuprinde disperarea. Nu găsesc altă explicaţie. Siriusienii trebuie să fi dezvoltat o formă de citire a gândurilor, ceva de genul telepatiei.

— Şi de ce ţi-e jenă să sugerezi o asemenea posibilitate? Presupun că e posibil. Cunoaştem cel puţin un mijloc practic de telepatie: broaştele de pe Venus.

— În regulă, spuse Conway. Şi eu m-am gândit la asta, dar ei nu au broaşte venusiene. Ştiu ce s-a întâmplat în cercetările legate de broaştele de pe Venus. E nevoie de câteva mii de asemenea vietăţi care să lucreze în combinaţie pentru a face posibilă telepatia. Ca să ţii câteva mii de broaşte oriunde altundeva în afară de Venus, ar fi teribil de incomod şi foarte uşor de detectat. Şi, fără broaştele de pe Venus, nu există nici o modalitate să stăpâneşti telepatia.

— N-am găsit noi nici o altă modalitate, spuse Lucky încet. Până acum, cel puţin. Nu-i exclus ca siriusienii să ne-o fi luat-o înainte în cercetările legate de telepatie.

— Fără broaşte venusiene?

— Chiar şi fără ele.

— Nu cred, replică Conway cu violenţă. Nu pot să cred că siriusienii au putut rezolva vreo problemă dintre cele în faţa cărora Consiliul Ştiinţei a rămas complet neajutorat.

Pe Lucky, mândria bătrânului legată de organizaţia sa aproape că-l făcu să zâmbească, dar trebui să admită că aici era vorba nu numai de mândrie. Consiliul Ştiinţei reprezenta cea mai selectă adunare de intelectuali din toată galaxia şi de un secol până şi cea mai mică fărâmă de progres ştiinţific de oriunde din galaxie provenea de la Consiliu.

Cu toate acestea, Lucky nu-şi putu reţine o mică înţepătură.

— Sunt înaintea noastră în robotică.

— Nu tocmai, replică prompt Conway. Numai în aplicaţii. Pământenii au inventat creierul pozitronic care a făcut posibilă crearea omului mecanic modern. Nu uita lucrul ăsta. Pământului i se pot atribui toate dezvoltările fundamentale. Atâta doar că Sirius a construit mai mulţi roboţi şi a perfecţionat unele detalii de inginerie.

— Am constatat asta pe Mercur, spuse Lucky cu un ton sumbru.

— Da, ştiu, Lucky. A fost o experienţă îngrozitoare.

— Dar a trecut. Să ne concentrăm pe ce avem acum în faţa noastră. Situaţia stă cam aşa: siriusienii spionează într-o veselie iar noi n-avem cum să-i oprim.

— Da.

— Iar proiectul Agrav este afectat foarte puternic.

— Da.

— Şi bănuiesc, unchiule Hector, că ceea ce vrei de la mine este să merg pe Jupiter Nouă şi să văd dacă pot afla mai multe în privinţa asta.

Conway încuviinţă posomorât:

— Asta vreau să te rog. E nedrept pentru tine. Am ajuns să te consider asul meu, atuul meu, un om căruia pot să-i încredinţez orice problemă, fiind sigur că o va rezolva. Şi totuşi, ce-ai putea să faci aici? Nu există metodă pe care Consiliul să n-o fi încercat şi cu toate astea n-am depistat nici un spion şi nici o metodă de spionaj. Ce am putea aştepta de la tine?

— Nu e vorba numai de mine. Voi avea ajutor.

— Bigman? Conway nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Nu numai el. Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. Din câte cunoşti, a ajuns vreo informaţie legată de cercetările privind broaştele venusiene pe Sirius?

— Nu, spuse Conway. Din câte cunosc eu, nu a ajuns nici o informaţie.

— Atunci voi cere să-mi fie încredinţată o broască.

— O broască venusiană? O singură broască?

— Întocmai.

— Dar la ce ţi-ar folosi? Câmpul mental al unei singure broaşte e teribil de mic. N-ai să poţi citi gândurile numai cu ajutorul ei.

— Adevărat, dar s-ar putea să prind emisii de emoţii puternice.

— E posibil, zise Conway gânditor. Dar la ce ţi-ar folosi?

— Încă nu sunt sigur. Totuşi, va fi un avantaj pe care anchetatorii de dinaintea mea nu l-au avut. O izbucnire emoţională neaşteptată din partea cuiva de acolo ar putea să-mi fie de folos, ar putea să-mi ofere motive de

suspiciune, ar putea sugera o nouă pistă în desfăşurarea investigaţiei. În plus…

— Da?

— Dacă cineva posedă puteri telepatice, dezvoltate natural sau prin mijloace artificiale, aş putea detecta ceva mult mai puternic decât o adiere emoţională. S-ar putea să detectez chiar un gând conturat, înainte ca individul respectiv să afle destule din gândurile mele pentru a-şi proteja mintea. Înţelegi ce vreau să spun?

— Dar şi el ţi-ar putea detecta emoţiile.

— Teoretic, da, dar, ca să zic aşa, eu aş asculta emoţiile, pe când el nu.

Conway se înseniná la faţă:

— E o speranţă slabă, dar, pe Spaţiu, e o speranţă! Am să-ţi obţin o broască venusiană… Dar nu uita un lucru, David.

Numai în momentele de profundă îngrijorare Conway folosea numele adevărat al lui Lucky, cel cu care fusese cunoscut în toată copilăria sa.

— Vreau să apreciezi cum se cuvine importanţa acestei misiuni. Dacă nu aflăm cum procedează cei de pe Sirius, înseamnă că într-adevăr sunt înaintea noastră. Iar asta înseamnă că războiul nu mai poate fi amânat multă vreme. De asta atârnă războiul sau pacea.

— Ştiu, răspunse Lucky încetişor.

2. SUPĂRAREA COMANDANTULUI

Şi astfel s-a întâmplat că Lucky, pământeanul, şi micul său prieten, Bigman Jones, marţian get-beget, au pornit într-o călătorie dincolo de centura de asteroizi, spre marginea sistemului nostru solar. Şi acesta era motivul pentru care îi însoţea un “băştinaş” de pe Venus, nicidecum un om, ci o mică făptură care ştia să citească şi să influenţeze gândurile.

Acum pluteau la câteva mii de kilometri deasupra satelitului Jupiter Nouă şi aşteptau să fie conectaţi de nava comandantului prin intermediul unui tub transportor flexibil. Tubul făcea legătura între sasurile navelor formând un culoar de trecere pe care oamenii îl puteau folosi fără a mai fi nevoiţi să-şi îmbrace costumele spaţiale. Aerul din cele două nave se amesteca, iar un om obişnuit cu spaţiul, profitând de absenţa gravitaţiei, putea străbate întreg tubul în urma unui impuls iniţial, corectându-şi traiectoria în locurile unde tubul se curba cu ajutorul câte unui cot bine plasat.

La deschiderea sasului, primul lucru vizibil fură mâinile comandantului. Acestea apucară marginile deschiderii şi împinseră în aşa fel încât comandantul făcu un salt şi coborî în câmpul de gravitaţie artificial localizat pe Shooting Starr (sau, cum i se mai spunea, câmpul pseudo-gravitaţional), abia clătinându-se un pic. Manevra fusese efectuată cu precizie şi Bigman, care era foarte exigent faţă de toate tehnicile folosite de astronauţi, încuviinţă din cap aprobator.

— Bun găsit, consilier Starr, mormăi Donahue ursuz.

Era întotdeauna dificil să alegi între a spune “bună dimineaţa”, “bună ziua” sau “bună seara” în spaţiu unde, în sensul strict al termenilor, nu exista nici dimineaţă, nici după-amiază, nici seară. “Bun găsit” era termenul neutru adoptat de către astronauţi.

— Bine ai venit, comandante, spuse Lucky. Există oarece dificultăţi privind asolizarea noastră pe Jupiter Nouă care ar explica această întârziere?

— Dificultăţi? Păi, depinde cum priveşti lucrurile. Se uită în jur şi se aşeză pe unul din scăunelele pentru piloţi. Am luat legătura cu cartierul general al Consiliului, dar mi-au spus că trebuie să tratez cu tine personal, de-aia am ajuns aici.

Comandantul Donahue era un bărbat slab dar vânjos, care dădea impresia unei permanente încordări. Avea faţa brăzdată de riduri, iar părul cărunt prezenta urme care aminteau de culoarea sa castanie de altădată. Vene albăstrii îi ieşeau în evidenţă pe spatele mâinilor. Vorbea într-o manieră explozivă, “mitraliindu-şi” frazele într-o succesiune rapidă de cuvinte.

— Ce anume să tratezi personal cu mine, domnule comandant? întrebă Lucky.

— Un singur lucru, domnule consilier. Vreau să te întorci pe Pământ.

— De ce?

Comandantul evită să-l privească direct pe Lucky în timp ce vorbea.

— Avem o problemă legată de starea morală. Oamenii noştri au fost anchetaţi, anchetaţi şi iarăşi anchetaţi. De fiecare dată s-a constatat că sunt “curaţi”, şi de fiecare dată s-a declanşat o nouă anchetă. Nu le place chestia asta şi nici dumitale nu ţi-ar plăcea. Nu le place că asupra lor planează permanent suspiciunea. Iar eu sunt întru totul de partea lor. Nava noastră antigravitaţională este aproape gata şi nu e momentul potrivit ca oamenii mei să fie deranjaţi. I-am auzit vorbind despre o grevă.

Lucky răspunse cu calm:

— Chiar dacă oamenii dumitale au fost găsiţi curaţi, scurgerile de informaţii continuă.

Donahue săltă din umeri.

— Atunci alta trebuie să fie cauza. Ar trebui…

Se întrerupse brusc şi o neaşteptată tonalitate prietenoasă îşi făcu apariţia în vocea lui:

— Ce-i asta?

Bigman îi urmări privirea şi se grăbi să-i răspundă:

— E broscuţa noastră venusiană, comandante. Eu sunt Bigman.

Comandantul nu luă în seamă încercarea de prezentare. În schimb, se apropie de broscuţă, privind fix la cuşca umplută cu apă.

— Asta e o fiinţă de pe Venus, nu-i aşa?

— Întocmai, spuse Bigman.

— Am auzit de ele. Totuşi, e prima dată când văd aşa ceva. Simpatică făptură.

Uşor amuzat, Lucky nu găsea deloc ciudat faptul că în mijlocul unei discuţii cât se poate de serioase, comandantul găsise de cuviinţă să-şi exprime subita admiraţie pentru micuţa creatură acvatică de pe Venus. Broscuţa făcea ca acest lucru să fie inevitabil.

Acum, mica fiinţă se uita la Donahue cu ochii ei negri, legănându-se pe picioarele extensibile şi clămpănind uşor din ciocul ca de papagal. În întreg universul cunoscut, mijloacele ei de supravieţuire erau unice. Nu avea nici un fel de arme defensive, nici un fel de armură. Nu avea gheare, dinţi sau coarne. Putea muşca într-adevăr cu ciocul, dar nu putea face rău vreunei creaturi mai mari decât ea însăşi.

Cu toate acestea se înmulţea liber pe suprafaţa acoperită de alge a oceanului venusian, fără a fi deranjată de vreunul din animalele de pradă ale abisurilor marine, pur şi simplu pentru că broasca venusiană putea controla emoţiile. În mod instinctiv, făceau. astfel încât celelalte forme de viaţă să le îndrăgească, să nutrească faţă de ele sentimente prietenoase, să nu aibă nici un fel de dorinţă de a le face rău. Şi făceau mai mult decât atât: prosperau.

Acum era evident că această broscuţă îl umplea pe Donahue de un sentiment de prietenie, aşa încât comandantul arăta cu degetul spre ea prin cuşca de sticlă şi râse când o văzu aplecându-şi capul într-o parte şi retrăgându-şi picioarele atunci când Donahue îşi mişcă degetul în jos.

— Presupun că nu ştii dacă am putea să aducem câteva vietăţi de-astea pe Jupiter Nouă, nu-i aşa, Starr? întrebă el. Noi cei de-aici iubim foarte mult animalele, fiindcă ne aduc aminte de casă.

— N-ar prea fi practic, spuse Lucky. Broaştele venusiene sunt dificil de întreţinut. Trebuie să li se asigure un sistem saturat cu dioxid de carbon. Oxigenul este otrăvitor pentru ele. Asta complică foarte mult lucrurile.

— Vrei să spui că nu pot fi păstrate într-un vas deschis cu apă?

— Uneori, pot fi ţinute şi aşa. De exemplu, aşa sunt ţinute pe Venus, unde dioxidul de carbon se găseşte din abundenţă şi unde oricând pot fi aruncate la loc în ocean dacă par nefericite. Pe o navă sau pe un astru fără atmosferă, ar fi mult prea costisitor să pompezi în continuu dioxidul de carbon în jur, aşa că un sistem închis e cel mai potrivit.

— Aha, făcu comandantul uşor melancolic.

— Revenind la subiectul iniţial al discuţiei noastre, spuse brusc Lucky, sunt nevoit să-ţi refuz sugestia de a mă întoarce pe Pământ.

Trecură câteva clipe până când comandantul se scutură de vraja aruncată asupra lui de broscuţă. Se întunecă la faţă.

— Sunt sigur că nu înţelegi întreaga situaţie, spuse el întorcându-se brusc şi privind în jos la Bigman. Să-l luăm de exemplu pe colaboratorul tău.

Micul marţian, îndreptându-şi spatele, începu să se înroşească la faţă.

— Mă numesc Bigman, zise el. V-am spus înainte.

— Cu toate acestea, nu s-ar zice că eşti un om foarte mare, spuse comandantul.

Şi cu toate că Lucky aşeză o mână liniştitoare pe umărul micului său prieten, nu fu de nici un folos, căci Bigman strigă:

— Măreţia n-are nimic de-a face cu aspectul exterior, domnule. Mă numesc Bigman şi sunt într-adevăr un om mare, faţă de dumneata sau faţă de oricine ai vrea să dai

ca exemplu, indiferent ce spune rigla. Şi dacă nu crezi… Îşi scutură viguros umărul stâng. Dă-mi pace, Lucky, te rog! Individul ăsta de-aici…

— N-ai vrea să te opreşti măcar o clipă, Bigman? interveni Lucky. Hai să vedem ce vrea domnul comandant să spună.

Donahue se uitase cu surprindere la asaltul verbal, de altfel neaşteptat, al lui Bigman, încât spuse:

— În orice caz, n-am avut nici o intenţie rea cu remarca mea. Dacă v-am jignit, îmi cer scuze.

— Dacă m-aţi jignit? spuse Bigman cu glas piţigăiat. Pe mine? Uite ce e, să ştiţi un singur lucru despre mine, domnule comandant, eu nu-mi pierd niciodată cumpătul şi, dat fiind că v-aţi cerut scuze, vom uita acest incident.

Trase de centură şi-şi plesni palmele de cizmele din piele roşie şi portocalie, înalte până la genunchi. Acestea erau moştenirea sa de pe vremea când fusese fermier pe Marte şi nu se despărţea de ele niciodată (decât dacă le înlocuia cu altele care să aibă o combinaţie de culori la fel de stridentă.)

— Vreau să fiu foarte direct cu tine, domnule Starr, spuse Donahue întorcându-se din nou către Lucky. Am aproape o mie de subalterni aici, pe Jupiter Nouă, şi toţi sunt nişte oameni duri. Aşa trebuie să fie, pentru că sunt departe de casă, fac o treabă dificilă şi înfruntă riscuri mari. Au ajuns să aibă propria lor concepţie despre viaţă şi este o concepţie aspră. De exemplu, nou-veniţii sunt întâmpinaţi cu ostilitate. Uneori, aceştia nu suportă şi se întorc acasă. Alteori, sunt răniţi. Dacă reuşesc să treacă cu bine de “iniţiere”, totul e în regulă.

— E îngăduit oficial acest lucru? întrebă Lucky.

— Nu. Dar este permis neoficial. Într-un fel sau altul, trebuie să ne îngrijim de mulţumirea oamenilor şi nu ne putem permite să-i alienăm amestecându-ne în distracţiile lor grosolane. Oamenii valoroşi sunt greu de înlocuit aici. Să ştii că nu sunt mulţi cei dispuşi să vină pe sateliţii lui Jupiter. În plus, această iniţiere este utilă şi în procesul de “filtrare” a impostorilor. Cei care nu trec cu bine încercările,

probabil că vor eşua până la urmă şi în alte aspecte. Tocmai de aceea l-am pomenit pe prietenul dumitale.

Comandantul ridică grăbit mâinile.

— Să nu înţelegeţi greşit. Sunt de acord că are un suflet mare şi că este un om capabil şi tot ce vreţi voi. Dar va reuşi să treacă cu bine de ceea ce-l aşteaptă? Dar dumneata, domnule Starr?

— Te referi la procedura de iniţiere?

— Va fi foarte dură, domnule consilier, spuse Donahue. Oamenii ştiu de venirea voastră. Veştile circulă într-un fel sau altul.

— Da, ştiu, murmură Lucky.

Comandantul se încruntă:

— În orice caz, ei ştiu că aţi venit să-i investigaţi şi nu se vor purta cu mănuşi cu voi. Sunt într-o dispoziţie oribilă, şi vă vor răni, domnule Starr. Pentru binele proiectului, pentru binele oamenilor mei şi pentru binele vostru, îţi cer să nu asolizezi pe Jupiter Nouă. Acum ţi-am spus ce-am avut de spus, cât am putut de direct.

Bigman se uită uimit la schimbarea care se petrecea cu Lucky. Înfăţişarea sa de obicei calmă şi bine dispusă dispăruse cu desăvârşire. Ochii săi căprui-închis deveniseră duri şi liniile drepte ale feţei sale exprimau ceva ce Bigman văzuse rareori la el: mânie aprigă. Fiecare muşchi al corpului lui Lucky părea încordat.

Lucky spuse cu glas răsunător:

— Comandante Donahue, sunt membru al Consiliului Ştiinţei. Nu dau socoteală decât şefului consiliului şi preşedintelui Federaţiei Solare a Planetelor. Îţi sunt superior în grad şi prin urmare te vei supune deciziilor şi ordinelor mele.

Consider avertismentul pe care mi l-ai dat ca fiind dovada propriei dumitale incompetenţe. Nu spune nimic, te rog. Ascultă-mă până la capăt. Este evident că nu-ţi stăpâneşti oamenii şi că nu eşti potrivit să comanzi. Vreau să-ţi spun că voi coborî pe Jupiter Nouă şi o să-mi desfăşor ancheta. Dacă dumneata nu eşti în stare, am să mă ocup eu de oamenii dumitale.

Se întrerupse în vreme ce celălalt rămăsese cu gura căscată şi încerca în zadar să-şi recapete glasul. Adăugă răspicat:

— M-ai înţeles, comandante?

Comandantul Donahue, cu faţa congestionată, aproape de nerecunoscut, reuşi totuşi să zâmbească.

— O să ajung cu asta direct la Consiliul Ştiinţei. Nici un puştan arogant nu-mi vorbeşte aşa, fie el membru al Consiliului sau nu. O să mă opun cu toată puterea mea de conducător oricărui reprezentant al Consiliului. Mai mult, avertismentul meu va fi de asemenea consemnat în raport şi, dacă ţi se va întâmpla ceva pe Jupiter Nouă, o să-mi asum bucuros riscul unei curţi marţiale. Nu o să te ajut cu nimic. De fapt... sper să te înveţe băieţii de aici cum să te porţi...

Încă o dată rămase fără cuvinte. Se întoarse pe călcâie spre sasul deschis de care era legat tubul dintre cele două nave. Reuşi să intre dar nu se mai prinse de unul dintre mânere din cauza furiei şi se împiedică rău.

Bigman urmări uimit cum călcâiele comandantului dispăreau prin tub. Furia celor doi fusese atât de puternică încât micul marţian o simţise în propria minte ca nişte valuri de căldură care se repezeau asupra lui.

— Mamă, gagiul era într-adevăr nervos! L-ai cam scuturat, zise Bigman.

— Era nervos. Nu e nici urmă de îndoială, îl aprobă Lucky.

— Auzi, poate că el e spionul. El ştie cele mai multe. El are cele mai mari şanse, gândi cu voce tare Bigman.

— Da, dar în acelaşi timp el a fost probabil investigat cel mai mult, aşa că teoria ta nu e chiar aşa solidă. Dar cel puţin ne-a ajutat la un mic experiment, aşa că data viitoare când ne întâlnim cu el va trebui să îmi cer scuze.

— Scuze? întrebă înspăimântat Bigman, considerând cu străşnicie că scuzele sunt ceva pe care doar ceilalţi trebuie să le ceară. De ce?

— Haide, Bigman, chiar crezi că eu am vorbit serios când i-am spus toate lucrurile alea?

— Deci nu erai nervos?

— Nu foarte.

— Vasăzică, ai jucat teatru?

— Da, ai putea să-i spui şi aşa. Am vrut să-l enervez, să-l enervez foarte mult, şi am reuşit. Mi-am putut da seama de asta imediat.

— Imediat?

— Tu nu? N-ai simţit şi tu furia lui care se scurgea din el către tine?

— Pe nisipurile lui Marte! Broasca V!

— Te-ai prins. Ea a simţit furia lui şi ne-a retransmis-o. A fost necesar să aflu dacă o singură broască V poate face asta. Am testat-o noi pe Pământ, dar până când nu am văzut şi cum se comportă în condiţiile date, nu puteam fi sigur. Acum sunt.

— A transmis totul cu fidelitate.

— Ştiu. Aşa că se dovedeşte că avem o armă, cel puţin una până la urmă.

3. CORIDORUL AGRAV

— Bună treabă, zise Bigman gata de luptă. Atunci suntem gata de plecare.

— Stai calm, replică Lucky. Ia-o uşor. Asta nu e o armă normală. O să simţim emoţii puternice dar s-ar putea ca niciodată să nu simţim una care să ne ofere cheia misterului. E ca şi cum ai avea ochi. Putem vedea, dar s-ar putea să nu observăm niciodată lucrul care ne interesează.

— Tu o să reuşeşti! spuse încrezător Bigman.

Coborârea spre Jupiter Nouă îi reaminti foarte pregnant lui Bigman de nişte manevre similare din centura de asteroizi. După cum îi explicase Lucky în celelalte călătorii, cei mai mulţi dintre astronomi considerau Jupiter Nouă ca fiind un asteroid adevărat; un asteroid mai mare, care a fost capturat de imensa forţă gravitaţională a lui Jupiter cu milioane de ani în urmă.

De fapt, Jupiter a capturat atât de mulţi asteroizi încât aici, la 200 de milioane de kilometri, se formase o mini-centură de asteroizi care aparţinea doar lui Jupiter. Patru erau cei mai mari asteroizi-sateliţi, aveau un diametru de la 70 la 160 de kilometri şi purtau numele de Jupiter Doisprezece, Unsprezece, Opt şi Nouă. În plus mai erau şi alte sute de sateliţi mai mici de un kilometru şi jumătate în diametru care nu purtau nici un număr şi erau aproape ignoraţi. Orbitele lor fuseseră cartografiate de-abia în urmă cu câţiva ani când Jupiter Nouă devenise centrul de cercetări antigravitaţionale, iar necesitatea deplasării către şi dinspre el a populaţiei de acolo a cerut-o.

Satelitul care se apropia acoperise cerul şi se arăta ca o lume dură, plină de vârfuri înalte şi de canale pline de stânci neşlefuite de nici o undă de aer în milioane de ani de istorie.

— Până la urmă, Lucky, interveni Bigman dus pe gânduri, pe spaţiu, de ce-i spune Jupiter Nouă? Nu e al

nouălea de la Jupiter, cel puţin aşa arată atlasul. Jupiter Doisprezece e chiar mai aproape.

Lucky zâmbi.

— Problema cu tine, Bigman, e că te-ai învăţat prost. Doar pentru că te-ai născut pe Marte crezi că lumea a ajuns în spaţiu încă de la crearea ei. Nu e chiar aşa, doar de câteva mii de ani omul a construit prima navă spaţială.

— Ştiu asta, replică indignat Bigman. Nu sunt un ignorant. Sunt şi eu un tip şcolit. Nu mai deversa deşteptăciune prin navă că începe să miroasă a creier încins.

Lucky zâmbi şi apoi ciocăni de două ori în ţeasta lui Bigman.

— Alo! Alo! E cineva acasă?

Bigman încercă să-i plaseze un pumn în stomac lui Lucky, dar acesta din urmă îl prinse şi îl ţinu nemişcat pe micuţ.

— Fii atent, e chiar foarte simplu. Mai înainte de inventarea călătoriei în spaţiu, oamenii erau constrânşi să stea pe Pământ, şi tot ce ştiau despre Jupiter era numai ceea ce vedeau prin telescop. Sateliţii sunt numerotaţi în ordinea în care au fost descoperiţi.

— Oh! oftă Bigman zmucindu-se. Săracii strămoşi!

Apoi începu să râdă, aşa cum făcea de obicei, la gândul că oamenii ar fi prinşi într-o singură lume, tânjind după spaţiu, dar în tot acest timp încercând să scape de strânsoarea lui Lucky.

Lucky continuă cu explicaţiile.

— Cei patru sateliţi mai mari ai lui Jupiter sunt numerotaţi Unu, Doi, Trei şi Patru, dar numerele se folosesc destul de rar. Mult mai cunoscute sunt numele: Io, Europa, Ganymede şi Calisto. Cel mai aproape de Jupiter şi unul foarte mic este satelitul cu numele Jupiter Cinci, asta în timp ce sateliţii mai îndepărtaţi sunt numerotaţi până la Doisprezece. Cei care trec de Doisprezece au rămas nedescoperiţi până când omul a ajuns în spaţiu şi a atins Marte şi centura de asteroizi… Fii atent. Trebuie să ne pregătim de asolizare.

Era interesant, se gândi Lucky, cum poţi să consideri o lume care are cincisprezece kilometri în diametru mică atunci când nu te afli în apropierea ei. Sigur, o asemenea lume e mică în comparaţie cu Jupiter, şi chiar cu Pământul. Dacă ai aşeza-o uşor pe Pământ atunci cu siguranţă că s-ar potrivi perfect în statul Connecticut, aria ei fiind mai mică decât cea a statului Pennsylvania.

Şi tot aşa, atunci când ajungi pe o lume mică, când nava ta intră într-un hangar enorm şi este direcţionată de nişte braţe (care acţionează împotriva unei forţe gravitaţionale aproape nulă, dar împotriva unei inerţii depline), hangar care este situat într-o grotă destul de mare încât să încapă în ea sute de nave de dimensiunile lui Shooting Starr, lumea aceea nu mai pare a fi aşa de mică.

Iar când te uiţi şi pe harta lui Jupiter Nouă care se află pe peretele unui birou şi începi să studiezi reţeaua de caverne subterane în care se lucrează la un proiect important, acea lume începe să ţi se pară chiar mare. Atât proiecţia orizontală cât şi cea pe verticală a lucrărilor ce se efectuau pe Jupiter Nouă apăreau pe hartă, şi, cu toate că doar o mică parte a satelitului era folosită, Lucky îşi dădu seama că unele coridoare pătrundeau mai mult de trei kilometri în subsol şi că altele se întindeau, chiar la suprafaţă, pe mai mult de o sută şaizeci de kilometri.

— Foarte interesant, spuse el încet locotenentului care se afla lângă el.

Locotenentul Augustus Nevsky îl aprobă dând din cap. Uniforma lui era impecabilă. Avea o mustaţă mică, blondă, iar ochii mari şi albaştri priveau ţintă înainte ca şi cum tot timpul ar fi urmărit ceva.

— Şi încă ne mai dezvoltăm, spuse el plin de mândrie.

Se prezentase cu un sfert de oră mai devreme, în clipa în care Lucky şi Bigman coborâseră din navă, ca fiind ghidul lor personal desemnat de comandantul Donahue.

Lucky îl întrebase atunci amuzat:

— Ghid? Sau gardian, locotenente? Eşti înarmat.

Pe faţa lui nu se putea citi nici un fel emoţie.

— Armele mele sunt regulamentare pentru un ofiţer de serviciu. Şi o să vă daţi seama imediat că aveţi nevoie de un ghid aici.

Dar părea să se relaxeze, şi imediat se simţi mândru atunci când vizitatorii îşi exprimară uimirea faţă de proiect.

— Bineînţeles, în cazul absenţei aproape totale a gravitaţiei sunt posibile nişte şmecherii inginereşti care n-ar merge pe Pământ. Coridoarele din interior practic nu au nevoie de nici un sprijin.

Lucky dădu din cap şi apoi zise:

— Am înţeles că prima navă Agrav este aproape gata să facă primul zbor.

Pentru o clipă locotenentul nu spuse nimic. Într-o secundă stilul rigid reveni ca şi cum ar fi fost starea lui naturală. Apoi spuse băţos:

— În primul rând o să vă arăt unde o să locuiţi. Se poate ajunge acolo foarte repede prin Agrav, asta dacă reuşesc să vă conving să mergeţi pe coridoarele Agr…

— Hei! Lucky, strigă Bigman bucuros. Fii atent la asta!

Lucky se întoarse. Nu era decât o pisicuţă care avea acea privire de solemnitate tristă pe care o au de obicei pisicile, şi cu spatele se arcuia către degetele lui Bigman. Începuse să toarcă.

— Comandantul mi-a spus că vă plac animalele aici. Asta e a ta, locotenente? întrebă Lucky.

Ofiţerul roşi.

— Toţi avem câte o parte din ea. Mai sunt câteva pisici prin zonă. Uneori vin cu navele de aprovizionare. Avem şi câţiva canari, un papagal, nişte hamsteri, peştişori. Nu mai mult de atât. Nu avem nimic în genul “chestiei” pe care o aveţi voi.

În clipa în care se uită la vasul de la subraţul lui Lucky în care se afla broasca V, ochii lui avură o scânteie de invidie.

Dar Bigman era concentrat asupra pisicii. Pe Marte nu exista nici un fel de viaţă animală şi orice fel de animăluţ de pe Pământ îl fascina.

— Hei, Lucky, motanului îi place de mine.

— E o “ea”, replică locotenentul, dar Bigman nu-i dădu nici un fel de atenţie.

Pisica, cu coada ridicată ca o antenă, dar cu vârful puţin îndoit, trecu de Bigman, scăpându-i din mâini.

Dar imediat încetă să mai toarcă şi prin mintea lui Bigman trecu un sentiment de puritatea cristalului care desemna foame şi poftă.

Asta îl uimi pentru o clipă, dar apoi observă că pisica încetase să mai toarcă şi adoptase postura de vânătoare dictată de instinctele vechi de milioane de ani.

Ochii ei verzi se uitau direct către broasca V.

Dar instinctul, oricât ar fi fost el de puternic, dispăru aproape instantaneu. Pisica veni către recipientul de sticlă pe care îl ţinea Lucky, torcând plină de uimire.

Şi pisicii îi plăcea broasca V. Trebuia să-i placă.

— Locotenente, spuneai că va trebui să ajungem la locul unde suntem cazaţi prin coridoarele Agrav. Ai vrea să ne explici ce înseamnă asta?

Locotenentul, care şi el se uita plin de afecţiune la broasca V, rămase o clipă tăcut pentru a se aduna înainte de a răspunde.

— Da, e destul de simplu. Avem câmpuri gravitaţionale artificiale ca pe orice alt asteroid sau ca pe toate navele spaţiale, de fapt. Ele sunt plasate la capetele fiecărui coridor, astfel încât să poţi să cazi de-a lungul lor în orice direcţie. E ca şi cum te-ai arunca într-o groapă pe Pământ.

Lucky dădu din cap în semn că a înţeles.

— Dar cât de repede cazi?

— Ei, aici e şmecheria. În mod normal, gravitaţia acţionează în mod constant şi cazi din ce în ce mai repede…

— De asta te şi întreb, interveni sec Lucky.

— Bun, asta nu se întâmplă în cazul Agrav. Agrav este într-adevăr A-grav, înţelegi? Agrav poate fi folosit pentru a absorbi energia gravitaţională, pentru a o stoca şi pentru a o transfera. Deci, de fapt tu pici repede, dar nu din ce în ce mai repede. Cu un câmp gravitaţional din cealaltă direcţie, poţi chiar să şi încetineşti căderea. Un coridor Agrav cu

două câmpuri pseudo-gravitaţionale este simplu şi a fost folosit ca punct de plecare în dezvoltarea unei nave Agrav, care funcţionează cu un singur câmp gravitaţional. Deci, locuinţele inginerilor, unde vor fi şi camerele voastre, sunt doar la un kilometru şi jumătate de aici şi calea cea mai scurtă este Coridorul A-2. Sunteţi gata?

— O să fim în clipa în care o să ne explici cum funcţionează Agrav.

— Asta nu e deloc o problemă.

Locotenentul Nevsky le dădu amândurora câte un harnaşament uşor pe care îl ajustă la umeri şi la brâu, verificându-i rapid echipamentul de control.

— Dacă mă urmaţi, domnilor, coridorul este la numai câţiva metri de aici, continuă el calm.

Bigman ezită la intrarea în coridor. Nu îi era frică de spaţiu şi nici de căderi. Dar toată viaţa lui fusese obişnuit să se prindă de nişte mânere atunci când se afla sub influenţa gravitaţiei marţiene, sau chiar a uneia mai mici. De data asta câmpul pseudo-gravitaţional era fixat la gravitaţia de pe Pământ şi, sub influenţa lui, coridorul era un hău luminat puternic, care se îndrepta aparent în jos, cu toate că de fapt (cel puţin asta gândea Bigman) era paralel cu suprafaţa satelitului lui Jupiter.

— Asta e partea pe care vom merge către locuinţele dumneavoastră. Dacă ar fi să venim din cealaltă direcţie, “jos” ni s-ar părea în cealaltă direcţie. Sau putem face “sus” şi “jos” ajustând costumele Agrav pe care vi le-am dat, zise locotenentul după care se uită la expresia de pe faţa lui Bigman şi completă: O să te prinzi de şmecherie pe măsură ce exersezi. După aia o să ţi se pară ceva normal.

Păşi în interiorul coridorului şi nu căzu nici măcar un centimetru. Era ca şi cum ar fi stat pe o platformă invizibilă.

— L-aţi setat la zero? întrebă locotenentul.

Bigman trecu imediat să facă ce i se spusese şi într-o clipă toată senzaţia de gravitaţie dispăru. Păşi alături de locotenent în coridor.

Locotenentul duse mâna la butoanele de la centură şi apăsă repede, imediat începând să se scufunde luând din

ce în ce mai multă viteză. Lucky îl urmă, şi Bigman, care ar fi preferat să se arunce în coridor la o gravitaţie dublă şi să fie zdrobit ca o prună stricată decât să admită că nu poate să facă ce face şi Lucky, trase cu putere aer în piept şi se lăsă să cadă.

— Treci pe zero, strigă locotenentul, şi o să te mişti cu o viteză constantă. Haideţi, bucuraţi-vă!

Din când în când se apropiau şi treceau de nişte inscripţii luminoase de culoare verde care spuneau: MERGEŢI PE BANDA ASTA.

Din când în când se vedea câte o străfulgerare pe lângă ei, care nu era de fapt decât un om care trecea (cădea) în cealaltă direcţie. Toţi cei care treceau pe lângă ei aveau o viteză mult mai mare ca a lor.

— Se mai întâmplă să se mai şi ciocnească oamenii, locotenente? întrebă Lucky.

— Mai deloc, răspunse locotenentul. Cei mai experimentaţi sunt tot timpul atenţi la cei care pot veni peste ei sau la cei peste care pot da, şi mai mult, e destul de uşor să încetineşti sau să iei viteză şi mai mare. Din când în când se mai întâmplă ca băieţii să se lovească înadins. E un gen de distracţie care se termină uneori cu vertebra cervicală ruptă, zise el uitându-se la Lucky. Băieţii noştri joacă destul de dur.

— Am înţeles. Comandantul m-a avertizat, îi replică Lucky.

Bigman, care se uitase tot timpul în jos de-a lungul tunelului în care continuau să se scufunde, începu să strige ca un apucat:

— Hei, Lucky, asta e distracţie mâna întâi, dacă te prinzi de chestie!

Şi îşi reglă câmpul Agrav în sens pozitiv.

Începu să coboare din ce în ce mai repede, capul lui ajungând la nivelul picioarelor lui Lucky, apoi din ce în ce mai jos şi din ce în ce mai repede.

Locotenentul Nevsky începu să strige alarmat.

— Opreşte-te, descreieratule! Treci din nou pe negativ!

Lucky strigă şi el autoritar:

— Bigman, încetineşte!

Îl ajunseră din urmă şi locotenentul se răsti la el furios:

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva! Sunt tot felul de bariere şi întreruperi de-a lungul tunelelor şi, dacă nu ştii pe unde mergi, ai putea să te zdrobeşti de una chiar atunci când zici că nu ţi se poate întâmpla nimic!

— Hei, Bigman, îl strigă Lucky. Ia ţine tu broasca V. Asta o să-ţi mai dea ceva responsabilitate şi probabil că o să te facă să-ţi dai seama cum să te comporţi.

— Ăă…, Lucky, replică Bigman. Mă distram şi eu puţintel. Pe nisipurile de pe Marte, Lucky…

— OK, nici o problemă, zise împăciuitor Lucky şi Bigman redeveni la fel de fericit într-o clipă.

Bigman se uită din nou în jos. Să cazi la o viteză constantă nu era chiar acelaşi lucru ca şi cum ai fi căzut în spaţiu. În spaţiu ţi se părea că nimic nu se mişcă. O navă spaţială se putea mişca cu o viteză de sute de mii de kilometri pe oră şi cu toate asta ar mai exista senzaţia de nemişcare. Stelele de la distanţă păreau să nu se mişte.

Aici, dimpotrivă, faptul că simţeai mişcarea era totul. Luminile şi deschizăturile, ca şi o mulţime de alte accesorii care străjuiau de o parte şi de alta coridorul, treceau pe lângă tine.

În spaţiu, te aştepţi să nu fie “sus” şi “jos”, dar nici aici nu era, şi asta nu prea era în regulă. Atâta timp cât te uitai în “jos”, dincolo de picioare ţi se părea că este în “Jos” şi era bine. Când te uitai în “sus”, era într-adevăr o senzaţie că “sus” era de fapt tot „Jos”, că stai cu capul în jos şi cazi în “sus”. Bigman se uită repede spre picioare pentru a scăpa de acea senzaţie neplăcută.

— Nu te apleca prea mult în faţă, Bigman, îi zise locotenentul. Agrav funcţionează pentru a te ţine drept în direcţia căderii, dar dacă te apleci prea mult o să începi să te rostogoleşti.

Bigman se îndreptă.

— Nu e fatală o rostogolire de felul ăsta. Toţi cei care s-au obişnuit cu Agrav se pot îndrepta. E adevărat că începătorii nu vor reuşi chiar aşa de uşor. Acum o să

încetinim. Treceţi pe negative şi staţi acolo. În jur de minus cinci.

În timp ce vorbea locotenentul începuse să încetinească, picioarele ajungându-i chiar la nivelul ochilor lui Bigman.

Bigman atinse şi el butoanele, încercând disperat să stea pe aceeaşi linie cu locotenentul. În timp ce încetinea "sus" şi "jos" deveniră exact aşa cum erau de fapt, dar invers. Stătea în cap.

— Alo! Îmi vine sângele în cap! zise Bigman.

— Sunt nişte agăţătoare pe marginea coridorului. Prinde-te de una cu vârful piciorului şi apoi dă-i drumul repede, îi zise locotenentul.

Făcu asta în timp ce vorbea. Capul îi veni înainte iar picioarele în poziţie inversă. Continuă să se rotească şi se opri cu o scurtă lovitură cu mâna în zid.

Lucky îl urmă, iar Bigman care cădea cu picioarele sale scurte, reuşi să prindă în cele din urmă o agăţătoare. Se roti brusc şi se lovi cu cotul de perete, un pic cam tare, dar se alinie şi el.

În sfârşit era din nou cu capul în sus. Nu mai cădea, ci se ridica, ca şi cum ar fi fost aruncat dintr-un tun, continuând să se ridice, dar cel puţin era cu capul în sus.

Când ajunseseră să se mişte foarte încet, Bigman uitându-se către picioare, se gândi: o să cădem din nou. Dintr-o dată coridorul îi apăru ca un puţ fără sfârşit şi i se strânse stomacul de emoţie.

Dar locotenentul spuse:

— Treceţi la zero!

Dintr-o dată se opriră. Se mişcau în sus încet, ca într-un lift, până când ajunseră la o încrucişare de coridoare unde locotenentul prinse o agăţătoare cu vârful piciorului şi se opri uşor.

— Locuinţele inginerilor, domnilor, îi anunţă el calm.

— Da, adăugă Lucky uşor, şi un comitet de primire.

În acel loc îi aşteptau cel puţin cincizeci de oameni.

— Ai spus că le place să joace dur, locotenente, zise Lucky, probabil vor să se joace chiar acum.

Păşi ferm pe coridor. Bigman, cu nările fremătând de enervare şi fericit că se afla din nou pe o podea pseudo-agrav solidă, strânse bolul în care se afla broasca V şi se aşeză în spatele lui Lucky, cu faţa către cei de pe Jupiter Nouă care îi aşteptau.

4. INIŢIEREA!

Locotenentul Nevsky încercă să-şi încarce vorbele de autoritate în timp ce îşi ducea mâna la mânerul blasterului.

— Voi, ce căutaţi aici?

Dinspre mulţime veni un murmur uşor, dar mare parte dintre ei rămaseră tăcuţi. Ochii lor se îndreptau către cel care stătea în faţa lor, ca şi cum l-ar fi aşteptat pe el să vorbească.

Liderul oamenilor de pe coridor zâmbea având o expresie aparent binevoitoare. Părul avea o tentă de portocaliu şi îl purta drept, cu o cărare pe mijloc. Avea maxilarele mari şi mesteca gumă. Era îmbrăcat în haine din fibră sintetică, la fel ca şi ceilalţi, dar spre deosebire de ei, cămaşa şi pantalonii lui erau ornamentaţi cu nasturi mari. Patru în faţă, doi pentru fiecare buzunar al cămăşii, şi patru pe fiecare parte a pantalonului. Se părea că nu aveau nici un fel de scop, erau doar pentru spectacol.

— Summers, zise locotenentul, întorcându-se către el, ce e cu oamenii ăştia aici?

Summers vorbi cu o voce calmă:

— Păi, locotenente, ne-am gândit că ar fi bine să-l întâmpinăm pe noul tip. O să vadă multe de la noi. O să ne pună tot felul de întrebări. De ce să nu-l cunoaştem acum?

Tot timpul cât vorbi stătu cu ochii pe Lucky Starr şi pentru o clipă în privirea lui a fost ceva de gheaţă care a tăiat tot calmul aparent al discursului.

— Tu şi cu oamenii tăi ar trebui să fiţi acum la lucru! zise locotenentul.

— Ia-o mai uşor, locotenente, replică Summers mestecând gumă încet şi parcă bucurându-se de situaţie. Am muncit. Acum vrem doar să urăm un bun venit.

Locotenentul nu prea era sigur care ar putea fi următoarea lui mutare. Se uită plin de îndoială către Lucky.

— Care sunt camerele noastre, locotenente? întrebă Lucky.

— Camerele 2A şi 2B, domnule. Pentru a le găsi…

— O să le găsesc eu. Sunt sigur că unul dintre oamenii de aici mă va ajuta. Locotenente Nevsky, acum că ne-ai condus până aici, cred că ai îndeplinit ordinul. O să ne mai revedem.

— Nu pot să plec! zise locotenentul aproape şoptit.

— Cred că poţi.

— Sigur că poţi! interveni Summers, zâmbind mult mai larg decât înainte. Un bun venit nu cred că-i va face rău băiatului, continuă el fiind urmat de nişte râsete din partea asistenţei. Şi mai mult, ţi s-a spus să pleci.

Bigman se apropie de Lucky şi murmură:

— Lucky, lasă-mă să-i dau broasca V locotenentului, nu pot să lupt şi să am şi grijă de ea…

— Tu doar ţine-o, replică Lucky. Vreau să fie aici… la revedere, locotenente! Eşti liber!

Locotenentul ezită şi Lucky continuă pe un ton care, în ciuda calmului, tăie aerul ca un oţel:

— A fost un ordin, locotenente!

Imediat locotenentul Nevsky luă o poziţie milităroasă rigidă şi spuse tăios:

— Da, domnule!

Apoi, surprinzător, ezită pentru o clipă şi se uită la broasca V care se afla în bolul de la subraţul lui Bigman.

— Aveţi grijă de chestia aia mică.

Apoi se întoarse şi din doi paşi ajunse în coridorul Agrav, dispărând într-o clipă.

Lucky se întoarse cu faţa către oameni. Nu-şi făcea nici un fel de iluzie. Erau cu zâmbetul pe buze şi gata să treacă la acţiune şi, dacă el nu ar fi reuşit să-i înfrunte şi să le arate că şi el e gata de acţiune, misiunea lui s-ar fi redus la un cuţit bont în faţa unei săbii bine ascuţite. Va trebui să-i învingă într-un fel.

Zâmbetul lui Summers devenise brusc un rânjet.

— Deci, prietene, băieţaşul în uniformă a plecat. Acum putem sta de vorbă. Eu sunt Red Summers. Pe tine cum te cheamă?

Lucky îi zâmbi.

— Numele meu este David Starr. Numele prietenului meu este Bigman.

— Mi se pare mie sau ţi s-a spus Lucky când v-aţi tot şoptit acolo în spate?

— Da, prietenii îmi spun Lucky.

— Vai, nu-i aşa că e frumos? Şi vrei să fii norocos?

— Ştii tu cum aş putea reuşi?

— De fapt, Lucky Starr, cred că ştiu, zise el şi imediat pe faţă îi apăru ura. Pleacă de pe Jupiter Nouă.

Din partea asistenţei veni un strigăt de aprobare şi câteva voci se făcură auzite:

— Să plece! Să plece!

Mulţimea începu să se apropie de el. Dar Lucky nu dădu nici un pas înapoi.

— Am un motiv destul de important să fiu aici, pe Jupiter Nouă.

— În cazul ăsta mă tem că nu eşti prea norocos, zise Summers. Eşti un începător şi arăţi cam slab, iar începătorii slabi dau de belea pe Jupiter Nouă. Ne facem griji în legătură cu tine.

— Eu cred că nu o să păţesc nimic.

— Asta crezi tu, ă? zise Summers. Armand, vino aici!

De undeva din spate se apropia un tip enorm cu o faţă rotundă, bine clădit, cu umerii mari şi cu pieptul gol. Era mai înalt decât Lucky cu un cap şi se uita către consilier cu un zâmbet care îi descoperea dinţii galbeni şi cu spaţii mari între ei.

Ceilalţi începeau să se aşeze pe jos. Strigau fericiţi unul la altul, ca şi cum s-ar fi pregătit să fie spectatori la un meci.

— Hei, Armand, ai grijă să nu calci pe copilaş! strigă cineva din mulţime.

Bigman scrută mulţimea din direcţia vocii, dar nu reuşi să-l identifice pe cel care vorbise.

— Încă mai poţi să pleci, Starr, îi mai spuse Summers o dată.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să fac asta, mai ales acum când am impresia că pregătiţi un fel de distracţie aici.

— Da, dar nu pentru tine, replică Summers. Fii atent, Starr, noi suntem gata pentru tine. Am fost gata de când am aflat că o să ne vizitezi. Ne-am cam săturat de voi, funcţionăraşii de pe Pământ. Oamenii mei sunt la fiecare nivel. Vom afla imediat dacă are de gând comandatul să intervină, şi dacă va interveni, atunci, pe Jupiter, suntem gata să intrăm în grevă. Aşa e?

— Aşa e! veni răspunsul mulţimii.

— Iar comandantul o ştie, continuă Summers, şi nu cred că va interveni. Aşa că asta ne dă nouă şansa să-ţi facem iniţierea, după care te voi întreba din nou dacă vrei să rămâi. Asta dacă mai eşti conştient.

— Te chinui pentru nimic, zise Lucky. Ce rău ţi-am făcut?

— Nu o să ne faci nici un rău, veni şi replica. Îţi garantez eu asta.

Bigman sări şi el la ceartă cu vocea lui subţire.

— Fii atent, şmechere, vorbeşti cu un consilier. Te-ai gândit vreo clipă ce se poate întâmpla dacă încerci să te dai în bărci cu Consiliul Ştiinţei?

Summers se uită la el mirat după care îşi puse pumnii în şolduri şi dându-şi capul pe spate începu să râdă.

— Fiţi atenţi, oameni buni, vorbeşte. Mă tot întrebam ce e chestia asta. Mi se pare că Lucky Fiţă şi-a adus cu el ţâncul ca să-l protejeze.

Bigman se albi la faţă de enervare, dar sub acoperirea oferită de râsetele celor cincizeci de oameni de pe coridor, Lucky îi spuse fără să-şi mişte buzele:

— Treaba ta e să ai grijă de broasca V, Bigman. Eu o să am grijă de Summers. Şi, pe galaxie, nu mai transmite furie. Nu pot să percep altceva de la broască decât furia ta.

Bigman înghiţi în sec de trei ori.

— Acum, zise calm Summers, Consilierul Fiţă, poate să manevreze în Agrav?

— Tocmai am făcut-o, domnule Summers.

— Păi, oricum va trebui să te testăm, asta ca sa fim siguri. Nu ne permitem să avem pe cineva aici care nu a învăţat toate şmecheriile din Agrav. E periculos. Nu-i aşa?

— Da! strigară ceilalţi.

— Armand, aici de faţă, zise Summers cu mâna pe umărul lui Armand, este cel mai bun profesor al nostru. O să ştii tot ce se poate şti despre manevrele din Agrav când o să termini lecţia cu el. Sau cel puţin cred că o să ştii dacă reuşeşti să nu-i stai în cale. Acum îţi sugerez să intri în Agrav. Armand va veni şi el după tine.

— Şi dacă nu vreau? întrebă Lucky.

— Atunci oricum o să te aruncăm noi acolo şi Armand o să vină după tine!

— Pari să fii hotărât, încuviinţă Lucky. Sunt ceva reguli în lecţia asta pe care o să o primesc?

Urmă un hohot unanim, dar Summers îşi ridică mâinile pentru a potoli mulţimea.

— Doar să nu stai în calea lui Armand, consiliere. Asta e singura regulă pe care trebuie să ţi-o aminteşti. Noi o să vă urmărim de pe marginea coridorului. Dacă încerci să ieşi din Agrav înainte de terminarea lecţiei, o să te aruncăm înapoi, şi ţi-am mai spus, la alte nivele sunt tot oamenii noştri, gata să facă acelaşi lucru.

— Pe nisipurile de pe Marte, omul vostru e mai greu cu douăzeci şi cinci de kilograme decât Lucky şi este şi expert în Agrav! strigă Bigman.

Summers se întoarse către el cu o expresie de mirare mimată.

— Nu! Nu m-am gândit la asta! Ce ruşine! spuse el arătându-se surprins, fapt ce declanşă râsetele asistenţei. Haide, Starr! Intră în coridor, Armand. Şi târăşte-l şi pe el dacă nu vrea să vină.

— Nu e nevoie, zise Lucky.

Se întoarse şi începu să se îndrepte către coridorul Agrav. Când picioarele îi ajunseră în aer se prinse cu degetele de zid, întorcându-se încet şi oprindu-se din rotire cu o altă atingere a zidului. Rămase acolo în aer cu faţa către ei.

Manevra lui dădu naştere la un murmurat, încuviinţat şi de Armand, care vorbi pentru prima dată cu o voce de bas.

— Nu e rău deloc, mister.

Summers, cu dinţii strânşi şi încruntat îl lovi pe Armand în spate.

— Nu vorbi, idiotule! Du-te după el şi fă-l praf!

Armand înaintă încet zicând:

— Hei, Red, hai să nu facem mare lucru din asta!

— Treci acolo! replică Summers înfuriat. Şi fă ce ţi-am spus. Ţi-am zis ce este cu el. Dacă nu scăpăm de el, o să ne trimită alţii.

Ultimele vorbe rostite de Summers fiind o şoaptă care nu depăşi raza lor de discuţie.

Armand intră în coridor şi veni faţă în faţă cu Lucky.

Lucky Starr îl aştepta aproape nefiind cu gândul acolo. Era concentrat la emoţiile pe care i le transmitea broasca V. Pe unele le putea recunoaşte fără nici un fel de dificultate, atât natura cât şi autorul lor. Red Summers era cel mai uşor de detectat: teamă şi ură, ambele amestecate cu un sentiment anxios de triumf. Armand lăsa să se simtă un firicel de tensiune. Din când în când recepţiona bucurie de la câte unul din cei prezenţi, uneori putând chiar să identifice autorul pentru că emoţia se confunda cu vreun chiot. Toate astea trebuiau separate, bineînţeles, de furia lui Bigman.

Dar acum se uită în ochii mici ai lui Armand şi îşi dădu seama că celălalt se mişca în sus şi în jos la numai câţiva centimetri de el. Armand atinse butoanele de la piept.

Lucky era perfect concentrat. Celălalt alterna direcţia gravitaţională, jucându-se la butoane. Se aştepta să-l încurce pe Lucky?

Lucky ştia că deşi era familiarizat cu starea de imponderabilitate din spaţiu, nu ştia prea multe despre lipsa de gravitaţie pe care o genera Agrav, pentru că nu era una absolută, ca în spaţiu, ci una care putea fi schimbată după voinţă.

Şi dintr-o dată Armand căzu ca şi cum ar fi călcat pe o trapă-capcană, dar căzu în sus!

În timp ce picioarele mari ale lui Armand treceau în sus de capul lui Lucky, se despărţiră ca şi cum ar fi vrut să prindă capul lui Lucky.

Din reflex, Lucky îşi dădu capul pe spate, dar imediat ce făcu asta picioarele lui se mişcară înainte, corpul lui rotindu-se în jurul centrului de gravitaţie, şi pentru o clipă, rămas fără echilibru, începu să cadă.

Lucky ştia unde greşise. Ar fi trebuit să se folosească de gravitaţie. Dacă Armand mergea în sus, Lucky ar fi trebuit să meargă cu el sau să treacă în jos de el. Şi acum va trebui să se folosească de forţa gravitaţională pentru a se îndrepta. La gravitaţie zero, s-ar fi rotit la infinit.

Dar înainte ca degetele să-i atingă butoanele, Armand deja trecuse de brâul lui şi mergea din ce în ce mai repede în jos. În timp ce trecea din nou pe lângă Lucky, îl lovi cu cotul în coapsă. Armand se lăsă să cadă şi mai mult şi, în cădere, îl prinse cu degetele de gleznă, trăgându-l în jos după el. Armand trase cu putere încercând să-l prindă pe Lucky de umeri. Respiraţia lui îi suflă în păr.

— Ai cam multe de învăţat, domnule, zise el.

Lucky ridică braţele deasupra capului şi se despărţi de celălalt.

Acţionă asupra controalelor şi îşi imprimă o mişcare în sus punând piciorul pe umărul celuilalt, accelerând dar în acelaşi timp încetinindu-l şi pe Armand. I se părea că acum este cu capul în jos şi că reacţiile îi erau încetinite. Sau nu cumva controalele Agrav nu răspundeau cum trebuie la comenzi? Le testă, dar lipsindu-i experienţa necesară, nu găsi nimic în neregulă cu ele.

Armand era acum pe el, se arunca asupra lui, încercând să-şi folosească enorma masă pentru a-l manevra pe Lucky înspre zid.

Lucky acţionă asupra butoanelor pentru a încerca să schimbe direcţia gravitaţiei. Îşi pregăti genunchii pentru o săritură care să coincidă cu schimbarea şi astfel să iasă din prinsoarea lui Armand.

Dar câmpul lui Armand fu primul care schimbă direcţia, şi Lucky ajunse să fie aruncat din acea poziţie.

Piciorul lui Armand se îndreptă spre spate, lovind peretele coridorului, din recul ajungând pe celălalt perete. Lucky se lovi cu putere de zid şi se rostogoli pe el până

când glezna lui se prinse de unul din gardurile de metal, reuşind să scape din strânsoare.

Armand îi şopti la ureche:

— Ţi-a ajuns, mister! Spune-i lui Red că vrei să pleci. Nu vreau să te rănesc prea rău.

Lucky dădu din cap în semn că nu. Ciudat, se gândi el, câmpul gravitaţional al lui Armand a fost un pic mai rapid decât al lui. A simţit mâna lui Armand acţionând butoanele şi era sigur că ale lui au fost acţionate primele.

Rotindu-se rapid, Lucky îl lovi cu putere în stomac cu cotul. Armand se încruntă şi în acea clipă Lucky îşi puse picioarele între ei şi le îndreptă. Cei doi se despărţiră şi Lucky era acum liber.

Se depărtă de el chiar în clipa în care Armand se apropia, şi în următoarele minute Lucky se concentră să stea departe de el. Învăţa cum să folosească controalele şi îşi dădu seama că erau mai încete. Numai cu ajutorul agăţătorilor şi al întoarcerilor rapide reuşi să-l ţină departe pe Armand.

Şi în timp ce plutea ca un fulg, lăsându-l pe Armand să treacă pe lângă el, acţionă butoanele de la Agrav şi văzu că nu răspundeau. Nu era nici un fel de schimbare de direcţie în câmpul gravitaţional; nici un fel de senzaţie de accelerare sau decelerare.

Dar Armand veni peste el încruntat şi Lucky fu lovit cu putere de peretele coridorului.

5. PISTOALE SONICE ŞI VECINI

Bigman era complet încrezător în capacitatea lui Lucky de a se descurca în orice situaţie cu o masă de carne, şi cu toate că simţea furie din partea acelei mase de oameni care nu-i sufereau, nu simţi nici un fel de frică.

Summers se apropiase de marginea coridorului alături de un altul, un tip tuciuriu care comenta tot ce se întâmpla în coridor cu o voce stridentă, ca şi cum ar fi fost vreun meci pe subeterice.

Când Armand l-a izbit pentru prima dată pe Lucky de zid, s-au făcut auzite o mulţime de strigăte de bucurie. Bigman îi înţelegea. Cu siguranţă că măscăriciul care comenta încerca tot timpul să îl înfunde pe Lucky. Stai un pic până se prinde Lucky de treaba cu Agrav; o să-l facă bucăţi pe tipul ăla, Armand. Bigman era sigur de asta.

Dar când tipul tuciuriu strigă: “Armand l-a prins acum de cap. Manevrează pentru o a doua cădere, picioarele pe zid, retragere, extindere şi iată izbitura, o frumuseţe!” Bigman începu să nu mai fie aşa sigur pe el.

Se apropie şi el de marginea coridorului. Nimeni nu-i dădea nici un fel de atenţie. Ăsta era un avantaj al staturii lui. Oamenii care nu-l cunoşteau aveau tendinţa să nu-l ia în seamă ca pe un posibil pericol, ba chiar să-l ignore.

Bigman se uită în jos şi-l văzu pe Lucky împingându-se de zid iar pe Armand trecând de el şi apoi aşteptând pentru un alt atac.

— Lucky! strigă el. Stai departe!

Strigătul se pierdu în hău, dar vorbele tuciuriului care acum îşi coborâse vocea pentru a-i spune ceva lui Red Summers ajunseră la Bigman.

— Dă-i nişte putere, Red. Aşa nu mai e nici un fel de distracţie.

— Nu vreau distracţie. Vreau ca Armand să termine treaba, veni răspunsul furios de la Summers.

Bigman nu se prinse de prima dată, dar în câteva secunde îşi dădu seama. Ochii lui erau acum îndreptaţi către Red Summers, ale cărui mâini, strânse la piept, manipulau un obiect pe care Bigman nu putea să-l identifice.

— Pe nisipurile de pe Marte! strigă Bigman sărind înapoi. Tu! Summers! Trişor nenorocit!

Asta era una din multele dăţi când Bigman se bucura că poartă un pistol sonic chiar în ciuda dezaprobării lui Lucky. Lucky îl considera o armă pe care nu te puteai baza pentru că era foarte greu de ochit cu ea, dar Bigman mai degrabă se îndoia de faptul că e mic de înălţime decât de arta lui în mânuirea acestui tip de armă.

Când Summers nu se întoarse la strigătul lui Bigman, acesta strânse arma în pumn (din care nu se vedea decât un centimetru între al doilea şi al treilea deget) şi trase o dată.

Instantaneu urmă o strălucire la cincisprezece centimetri de nasul lui Summers. Nu era foarte impresionant. De data asta nu fuseseră ionizate decât molecule de aer. Summers sări, panicat, panică transmisă şi de broasca V.

— Hei! strigă Bigman. Nu mişcă nimeni! Nu mişcă nimeni! Nenorociţi cu gunoi în capete pătrate ce sunteţi!

O altă descărcare din pistol lovi aerul chiar deasupra capului lui Summers, unde toată lumea o putea vedea fără probleme.

Foarte puţini oameni aveau asemenea pistoale, care erau scumpe şi pentru care se obţinea cu greu licenţă, dar toţi ştiau cum arată o descărcare de la un pistol sonic, chiar dacă numai de la subeterice, şi toţi ştiau cât de mult răneşte o asemenea armă.

Deodată, cei cincizeci de oameni rămaseră fără grai.

Bigman era acum năpădit de frica pe care o transmiteau cei cincizeci de oameni. Se lipi cu spatele de zid.

— Acum, fiţi atenţi cu toţii! strigă Bigman. Câţi dintre voi ştiu că acest şmecher de Summers umblă la controalele Agrav ale prietenului meu? Lupta asta e trucată!

Summers se apără disperat, dar tot plin de furie.

— Nu e aşa, nu e aşa.

— Da? Eşti un tip curajos, Summers, când ai cincizeci de tipi împotriva a doar doi. Să vedem cât de curajos eşti împotriva unui pistol sonic. Sigur, e greu de ţintit cu el, şi aş putea să greşesc.

Strânse din nou pumnul şi de data asta descărcarea armei fu zgomotoasă şi lumina îi orbi pe spectatori, mai puţin pe Bigman, acesta fiind singurul dintre toţi care ştia când să închidă ochii pentru o fracţiune de secundă.

Summers scoase un urlet. Era neatins, cu excepţia unui nasture de la cămaşă, care acum lăsase locul unei găuri.

— Bine ochit, zise Bigman, dacă mi se permite o autoapreciere. Dar cred că aici nu e vorba de noroc. Te sfătuiesc să nu mişti, Summers. Gândeşte-te că eşti o stâncă, şmechere, şi dacă te-ai mişcat o să ratez şi cred că mai rău doare să-ţi pierzi o bucată de piele decât un nasture.

Summers închise ochii. Pe frunte i se scurgeau broboane de transpiraţie. Bigman calculă distanţa şi trase de două ori.

Pac! Pac! Încă doi nasturi de la cămaşa lui Summers zburară cât colo.

— Pe nisipurile de pe Marte, asta e ziua mea norocoasă! Nu-i aşa că e chiar bine că ai aranjat să nu ne deranjeze nimeni? Şi acum hai să mai exersez un pic la ţintă…

De data asta Summers începu să strige de durere. În cămaşă apăruse o gaură şi prin ea se putea vedea pielea înroşită.

— Hopa! Nu chiar la fix, zise Bigman. Acum sunt cam emoţionat şi cred că pe următoarele două o să le ratez cam la o distanţă de vreo cinci centimetri… Asta dacă nu vrei totuşi să ne spui ceva.

— Gata, strigă celălalt. E adevărat, am aranjat lupta.

— Omul vostru era mai greu, începu Bigman. Omul vostru avea experienţă şi cu toate astea nu puteai să laşi să fie o luptă dreaptă? Nu vrei să rişti nimic, nu-i aşa? Lasă jos ce ai în mână... Şi voi ceilalţi să nu faceţi nici o mişcare. De aici înainte, pe coridor va fi o luptă dreaptă. Nimeni nu se mişcă până nu apare vreunul din coridor.

Bigman se opri şi începu să se uite la pumnul în care ţinea pistolul, mişcându-l puţin într-o parte şi în alta.

— Dar, dacă apare balonul vostru de slănină, cred că am să fiu un pic dezamăgit. Şi când sunt dezamăgit, nu mai ştiu ce fac. S-ar putea să fiu atât de dezamăgit încât să o iau razna şi să trag în mulţime, şi nu cred că puteţi face ceva să mă împiedicaţi să trag de zece ori. Deci dacă printre voi sunt zece tipi care s-au săturat de viaţă, n-au decât să spere ca băiatul vostru să-l învingă pe Lucky Starr.

Bigman aşteptă disperat, ţinând cu mâna dreaptă pistolul, şi cu mâna stângă bolul în care se afla broasca V. Şi-ar fi dorit să-i spună lui Summers să anuleze lupta, dar se temea să nu-l enerveze pe Lucky. Îl ştia pe Lucky prea bine încât să-şi dea seama că lupta nu trebuia să se termine decât în favoarea lui.

O siluetă trecu prin faţa coridorului, apoi o alta. Se auzi apoi o buşitură, ca şi cum cineva s-ar fi lovit de zid, apoi o a doua, şi a treia. Apoi linişte.

O siluetă apăru din nou, ţinând-o pe cealaltă de gleznă.

Prima apăru în deschizătura coridorului; cea care o urma căzu la pământ ca un sac de nisip.

Bigman strigă fericit. Cel care era în picioare era Lucky. Avea obrazul cam şifonat, dar Armand era cel inconştient.

Cu ceva dificultate reuşiră să-l trezească pe Armand. La cap avea un cucui care semăna cu o mică portocală, iar un ochi era umflat şi nu putea să-l ţină deschis. Cu toate că buza de jos îi sângera, reuşi să zâmbească şi spuse:

— Pe Jupiter, puştiul e ca o pisică.

Se ridică în picioare şi îl îmbrăţişă pe Lucky.

— Mamă, era ca şi cum m-aş fi luptat cu zece oameni acolo după ce s-a prins care e şmecheria. Puştiul e OK.

În mod surprinzător, toţi începură să strige de bucurie. Broasca V începu să transmită în cele din urmă uşurare, apoi imediat bucurie.

Armand zâmbi şi îşi şterse sângele de pe buză cu mâna stângă.

— Acest consilier e OK. Oricine mai are un dinte împotriva lui va trebui să lupte cu mine. Unde e Red?

Dar Red Summers dispăruse. La fel şi acel aparat pe care îl aruncase la ordinele lui Bigman.

— Hei, mister Starr. Trebuie să-ţi spun, nu a fost ideea mea, dar Red ne-a spus că trebuie să scăpăm de voi, altfel vom avea o mulţime de necazuri.

— Asta e o greşeală, zise Lucky ridicând mâna. Atenţie, nu vor fi nici un fel de necazuri pentru toţi cei care sunt loiali Pământului. Garantez asta. Lupta asta nu se menţionează în raport. A fost ceva agitaţie, dar cred că putem să o uităm, nu? Data viitoare când ne întâlnim, toţi vom fi calmi. Nu s-a întâmplat nimic. Da?

Toţi începură să strige nebuneşte. Se auzeau strigăte de tot felul:

— Tipul e OK!

— Trăiască Consiliul!

Lucky se pregătea să plece când îl strigă Armand.

— Hei, stai un pic, zise el arătând cu un deget gros către broasca V. Ce e asta?

— Un animal de pe Venus, replică Lucky. E al nostru.

— E drăgălaş.

Uriaşul se aplecă spre el. Ceilalţi se apropiau şi ei pentru a se uita şi pentru a face comentarii apreciative sau pentru a-i strânge mâna lui Lucky, spunându-i că au fost de la început de partea lui.

Bigman, nervos din cauza înghesuielii, începu să strige.

— Lucky, hai să mergem sau, pe Marte, jur că o să omor câţiva dintre tipii ăştia.

Imediat se făcu linişte şi toţi cei de faţă se dădură înapoi pentru a le face loc celor doi.

Lucky se dădu înapoi când Bigman îi puse o compresă cu apă rece pe obrazul învineţit după ce ajunseră în camera lor.

— Unii dintre cei de acolo, începu el, ziceau ceva despre pistoale sonice, dar în toată hărmălaia aia nu prea am prins toată povestea. Cred că îmi spui totuşi ce s-a întâmplat.

Cu jumătate de gură, Bigman îi povesti tot.

— Mi-am dat eu seama că nu mai puteam să controlez câmpul Agrav, dar am presupus că e vreo defecţiune, mai ales după ce şi-a revenit când am căzut a doua oară. Nu mi-am închipuit că tu şi Red Summers vă luptaţi pentru mine.

— Ce naiba, Lucky, crezi că l-aş fi lăsat să facă o şmecherie ca asta? zise Bigman zâmbind.

— Ar mai fi existat şi alte metode decât pistolul.

— Nimic altceva nu i-ar fi îngheţat aşa, zise Bigman. Ce-ai fi vrut, să le arăt degetul şi să le spun că nu sunt cuminţei? Mai mult, a trebuit chiar să-i fac să se scape în chiloţi de frică.

— De ce? întrebă Lucky nervos.

— Ei, şi tu, ai căzut de două ori când lupta era aranjată, şi nu ştiam dacă mai ai destulă forţă să o duci la capăt. Urma să-i spun lui Summers să anuleze lupta.

— Asta ar fi fost rău. Nu am fi obţinut nimic.

— M-am gândit eu la asta, dar am fost cam nervos.

— Nici o problemă. După ce controalele au început să răspundă la comenzi, lucrurile au mers chiar bine. Armand era sigur că m-a învins. Şi când şi-a dat seama că mai pot lupta, am avut impresia că nu mai reuşea să se adune. Asta se întâmplă deseori cu cei care nu au pierdut niciodată. Când nu înving de prima dată, nu mai gândesc bine şi nu mai înving deloc.

— Da, Lucky, zise Bigman zâmbind.

Lucky rămase tăcut pentru câteva minute apoi zise:

— Nu-mi place acel “da, Lucky”. Ce ai făcut?

— Păi, zise Bigman punând o ultimă pată de culoare de piele pe vânătaie şi dându-se câţiva paşi mai în spate pentru a-şi admira lucrarea, nu m-am putut abţine să sper că vei învinge, nu?

— Nu, cred că nu.

— Şi le-am spus tuturor că în clipa în care învinge Armand o să împuşc cât pot dintre ei.

— Cred că nu vorbeai serios.

— Poate că eram foarte serios. Oricum, cel puţin aşa au crezut ei; apoi au fost siguri după ce i-am zburat patru nasturi de la cămaşă lui Summers. Aşa că erau vreo cincizeci de tipi, inclusiv Summers, care transpirau sperând ca Armand să piardă şi tu să câştigi.

— Ah, deci asta e, zise Lucky.

— Păi, nu m-am putut abţine dacă broasca V era acolo şi-ţi transmitea toate gândurile, nu?

— Deci Armand nu a mai luptat cum trebuie pentru că mintea lui era încărcată de dorinţele celorlalţi de a pierde, zise Lucky dezamăgit.

— Adu-ţi aminte, Lucky, două căderi trişate. Nu a fost o luptă cinstită.

— Da, ştiu. Poate am avut nevoie de ajutorul ăsta.

Semnalul de la uşă licări pentru o clipă şi Lucky îşi ridică sprâncenele.

— Cine o fi?

Apăsă butonul şi uşa se deschise.

Un bărbat grăsuţ, cu părul rar şi cu ochii de culoare albastru-deschis, se uita la ei fără să clipească. În mână ţinea o bucată de o formă ciudată dintr-un metal sclipitor pe care o tot rotea. Din când în când bucata îi dispărea printre degete, parcurgând distanţa de la degetul mare la cel mic şi înapoi ca şi cum ar fi fost ceva viu. Bigman se uita la el fascinat.

— Numele meu este Harry Norrich, zise el. Eu sunt vecinul vostru.

— Bună ziua, zise Lucky.

— Tu eşti Lucky Starr, iar el este Bigman Jones, nu-i aşa? Vreţi să veniţi pe la mine pentru câteva minute? Faceţi o vizită, bem ceva?

— Eşti foarte amabil, zise Lucky. Suntem bucuroşi să venim.

Norrich se întoarse cam ţeapăn şi merse înaintea lor pe coridor până la o uşă. Cu o mână atingea din când în când peretele. Lucky şi Bigman îl urmau, ultimul ţinând broasca V.

— Nu intraţi, domnilor? zise el dându-se la o parte ca să le facă loc. Vă rog, luaţi loc. Am auzit o mulţime de lucruri despre voi până acum.

— Cum ar fi? întrebă Bigman.

— Cum ar fi lupta lui Lucky cu Big Armand şi ce bun ţintaş e Bigman. Povestea s-a împrăştiat repede. Mă îndoiesc că ar mai fi cineva pe Jupiter Nouă care să nu fi auzit de asta. Ăsta e unul dintre motivele pentru care v-am chemat. Am vrut să vorbesc cu voi despre acest lucru.

Începu să toarne cu atenţie în două pahare un lichior roşiatic. Pentru o clipă Lucky îşi ţinu mâna la câţiva centimetri de pahar, aşteptând să i-l întindă, apoi se întinse şi îl luă din mâna lui Norrich. Lucky puse paharul lângă el.

— Ce e pe masa de lucru? întrebă Bigman.

Camera lui Norrich, pe lângă mobila normală, avea ceva care arăta ca o masă de lucru cu o bancă în faţa ei. Pe masă se aflau împrăştiate o mulţime de piese iar în centru era o structură ciudată, înaltă de vreo cincisprezece centimetri, dar cu marginea inegală.

— Asta? întrebă Norrich trecând cu mâna peste suprafaţa mesei şi ajunse la structura care se afla în mijloc. Este un 3-D.

— Un ce?

— Un puzzle tridimensional. Japonezii le aveau de mii de ani. Sunt la fel ca nişte jocuri de puzzle simple, cu piese de diferite forme care se potrivesc. Ăsta, spre exemplu, când va fi gata, va fi un model al unui generator Agrav. Eu l-am conceput şi tot eu l-am şi construit.

Ridică o piesă de metal şi o puse în interiorul structurii. Piesa se potrivi perfect.

— Acum iei o altă piesă.

Mâna stângă i se mişca încet deasupra structurii în timp ce dreapta căuta printre celelalte piese, de unde scoase una pe care o potrivi perfect la locul ei.

Bigman, fascinat, se duse către el, dar imediat sări înapoi când de sub masă se auzi un urlet de animal.

Un câine ieşi de sub masă şi îşi puse labele din faţă pe bancă. Era un ciobănesc german mare care se uita intens la Bigman.

— Hei, să ştii că l-am călcat din greşeală.

— Ah, nu e decât Mutt, zise Norrich. Nu face nimănui nici un rău doar dacă îl calci pe coadă. E câinele meu. Şi ochii mei.

— Ochii tăi?

Lucky interveni cu o voce joasă.

— Domnul Norrich este orb, Bigman.

6. MOARTEA INTRĂ ÎN JOC

Bigman se dădu un pas înapoi.

— Îmi pare rău.

— Nu are de ce să-ţi pară rău, spuse Norrich vesel. M-am obişnuit şi nu mai e nici o problemă. Sunt tehnician şef şi mă ocup de construirea motoarelor experimentale. Nu am nevoie de nimeni să mă ajute, mai ales la aceste jocuri tridimensionale.

— Îmi închipui că sunt şi un fel de antrenament foarte bun, zise Lucky.

— Adică vrei să spui că poţi să asamblezi chestiile astea fără să le vezi?

— Nu e chiar aşa de greu pe cât îţi închipui. Exersez de câţiva ani buni şi până la urmă eu le-am făcut şi le ştiu toate şmecheriile. Fii atent, Bigman, am aici unul simplu. Are o formă simplă, de ou. Poţi să îl desfaci?

Bigman luă ovoidul uşor şi îl întoarse în mână uitându-se la piesele care se potriveau perfect.

— De fapt, continuă Norrich, singurul lucru pentru care am nevoie de Mutt este să mă conducă pe coridoare.

Se apleacă şi-şi mângâie câinele după ureche, iar câinele deschise gura într-un căscat dezvăluind nişte colţi albi şi o limbă rozalie. Lucky putea simţi dragostea lui Norrich pentru câine prin intermediul broaştei V.

— Eu nu pot să folosesc coridoarele Agrav, zise Norrich, din moment ce nu am cum să ştiu când să decelerez, aşa că trebuie să merg pe coridoarele obişnuite, iar Mutt mă conduce. E cam lung drumul, dar e un exerciţiu bun, şi în felul ăsta Mutt şi cu mine ştim cel mai bine Jupiter Nouă, nu-i aşa Mutt?… Ai reuşit, Bigman?

— Nu, veni răspunsul, e dintr-o singură bucată.

— Nu e chiar aşa. Dă-l încoace.

Bigman i-l întinse iar degetele lui Norrich trecură peste suprafaţa ovoidului.

— Vezi pătratul ăsta mic de aici? Îl apeşi şi se desface. Apucă bucata care iese în capul celălalt şi întoarce-o la 180 de grade în sensul invers al acelor de ceasornic, şi în felul ăsta se va desface tot. Vezi? Acum şi restul poate fi scos. Întâi asta, apoi asta, şi aşa mai departe. Aliniază piesele în ordinea în care le-ai scos. Apoi pune-le la loc în ordine inversă. La sfârşit pune piesa-cheie şi se va potrivi singură.

Bigman se uită cu îndoială la piesele separate şi se aplecă spre ele.

— Cred că voiai să discutăm despre comitetul de primire de la sosirea noastră, domnule Norrich. Ai spus la un moment dat că vrei să vorbim despre lupta mea cu Armand.

— Da, consilier Starr, asta voiam. Vroiam să înţeleg. Am venit aici pe Jupiter Nouă de când a început proiectul Agrav. Unii pleacă atunci când se încinge atmosfera, alţii rămân, lor li se alătură novicii; dar există ceva care îi caracterizează pe toţi. Sunt foarte nesiguri.

— De ce?

— Din mai multe motive. În primul rând, este tot pericolul pe care îl presupune proiectul. Am avut o mulţime de accidente şi am pierdut sute de oameni. Eu mi-am pierdut vederea acum cinci ani şi într-un fel am fost norocos. S-ar fi putut să fiu mort acum. În al doilea rând, oamenii de aici sunt izolaţi de familie şi de prieteni. Realmente izolaţi.

— Dar îmi închipui că sunt o mulţime de oameni aici care se bucură de o asemenea izolare, zise Lucky.

În clipa în care spuse asta zâmbi. Nu era un secret pentru nimeni faptul că oamenii care într-un fel sau altul intraseră cândva în conflict cu legea reuşeau să găsească de lucru într-una din lumile-pionier. Mereu era nevoie de oameni care să lucreze în domuri într-o atmosferă artificială şi sub influenţa unor câmpuri pseudo-gravitaţionale, iar cei care se ofereau voluntari nu prea erau întrebaţi foarte multe. Dar nu era nimic rău în asta. Asemenea voluntari au ajutat Pământul şi omenirea în condiţii vitrege, şi într-un fel plăteau pentru faptele făcute.

Norrich încuviinţă la auzul vorbelor lui Lucky.

— Văd că nu eşti deloc naiv, şi mă bucur de asta. Lăsând la o parte ofiţerii şi inginerii specialişti, cred că jumătate din oamenii de aici au cazier pe Pământ, şi o mare parte din cealaltă jumătate ar trebui să aibă cazier dacă poliţia ar şti totul. Mă îndoiesc că unul din cinci îşi dă adevăratul nume. Oricum, îţi dai seama ce tensiune se creează când apare investigator după investigator. Ştim că este căutat un spion siriusian, dar fiecare dintre ei se teme că la iveală va ieşi propriul păcat şi că va fi târât înapoi în vreo închisoare pe Pământ. Toţi vor să se întoarcă pe Pământ, dar vor să o facă anonim, nu cu cătuşe electrice la mâini. Din cauza asta i-a stârnit Red Summers.

— Summers e şeful pe aici dacă el a luat conducerea? Are un cazier aşa de încărcat pe Pământ?

Bigman îşi ridică ochii din puzzle şi spuse dur:

— Poate vreo crimă, nu?

— Nu, veni replica energică a lui Norrich. Trebuie să înţelegeţi ceva despre Summers. A avut o viaţă nefericită: probleme acasă, părinţi vitregi. S-a înhăitat cu cine nu trebuia. A fost, într-adevăr, la închisoare, dar pentru infracţiuni minore. Dacă ar fi rămas pe Pământ viaţa lui s-ar fi pierdut în van. Dar a venit pe Jupiter Nouă. Şi-a făcut o viaţă aici. S-a angajat aici ca un simplu muncitor dar a reuşit să înveţe multe. A învăţat ingineria construcţiilor, mecanica câmpurilor de forţă, şi tehnica Agrav. A fost promovat într-un post cu responsabilităţi şi acolo face o treabă minunată. Este respectat, admirat, plăcut de toată lumea. Îi place să aibă un loc unde să fie respectat şi să aibă o poziţie şi nu se sperie decât la gândul că s-ar putea întoarce pe Pământ la viaţa pe care o ducea înainte.

— Sigur, o urăşte atât de mult, interveni din nou Bigman, încât a încercat să-l omoare pe Lucky trişând.

— Da, zise Norrich încruntându-se, am auzit că folosea un oscilator sub-fazic pentru a neutraliza controalele consilierului.

Asta a fost o prostie din partea lui, dar intrase deja în panică. Până la urmă tipul e tare de treabă. Când fostul Mutt a murit…

— Fostul Mutt? întrebă Lucky.

— Am avut un alt câine înaintea ăstuia căruia îi spuneam tot Mutt. A murit într-un scurtcircuit al unui câmp de forţă care a mai ucis mulţi oameni. Nu ar fi trebuit să fie acolo, dar uneori câinilor le place să se aventureze. Şi ăsta face la fel atunci când nu îl folosesc, dar se întoarce de fiecare dată.

Se aplecă şi îl bătu uşor pe câine într-o parte, iar Mutt închise un ochi şi începu să lovească podeaua cu coada.

— Oricum, după ce primul Mutt a murit, am avut impresia pentru un timp că nu pot să primesc un alt câine înapoi şi că va trebui să fiu trimis acasă. Aici nu sunt de nici un folos fără să văd. Asemenea câini nu se găsesc foarte uşor, tot timpul sunt liste de aşteptare. Administraţia de aici de pe Jupiter Nouă nu a vrut să tragă nici un fel de sfori pentru că nu erau chiar aşa de dornici să se audă că angajau ca inginer un orb. În Congres, economiştii de-abia aşteaptă o asemenea publicitate. Aşa că Summers m-a rezolvat. S-a folosit de relaţiile pe care le avea pe Pământ şi mi l-a adus pe Mutt. Nu era chiar foarte legal, chiar a fost ceva care se numeşte trafic, dar Summers şi-a riscat poziţia de aici pentru a face unui prieten o favoare, şi pentru asta îi datorez multe. Sper că vă veţi aminti că Summers poate face şi astfel de lucruri şi nu o să-i faceţi probleme pentru ce s-a întâmplat mai devreme.

— Nu o să-i fac nimic, zise Lucky. N-aveam nici un fel de intenţie să-i fac ceva nici înainte de conversaţia noastră. Cu toate astea, sunt sigur că adevăratul nume al lui Summers şi cazierul lui sunt cunoscute Consiliului şi o să verificăm toate faptele.

Norrich roşi.

— Chiar te rog să faci aşa. O să vezi că nu e chiar atât de rău.

— Sper şi eu. Dar spune-mi altceva. Chiar dacă a avut loc tot tărăboiul, nu a fost nici un fel de încercare din partea conducerii să intervină. Nu ţi se pare asta ciudat?

Norrich începu să râdă.

— Deloc. Nu cred că lui Donahue, comandatul nostru, îi pasă dacă eşti omorât, doar că asta trebuie să se facă fără “publicitate”. Are acum probleme mult mai mari decât tu şi investigaţia ta.

— Probleme mai mari?

— Sigur. Şeful proiectului este schimbat o dată pe an; asta e politica de rotaţie a cadrelor în armată. Donahue e al şaselea şef pe care îl avem, dar este şi de departe cel mai bun. Nu a încercat să facă din acest proiect o tabără militară. I-a lăsat pe oameni mai liberi şi în felul ăsta a reuşit să obţină şi rezultate. Acum prima navă cu sistem Agrav e gata să plece din clipă în clipă. Unii spun că e doar o chestiune de zile.

— Aşa de repede?

— Se prea poate. Dar problema e că Donahue urmează să fie eliberat din funcţie în mai puţin de o lună. O întârziere acum poate însemna că nava nu va mai fi lansată sub conducerea comandantului Donahue, ci de-abia după ce va veni înlocuitorul. Succesorul lui va fi cel care se va bucura de toată gloria, va intra în cărţile de istorie şi Donahue va pierde tot.

— Nu mă mai miră că nu te vrea pe Jupiter Nouă, Lucky, zise Bigman. Nu mă mai miră că nu te vrea în preajmă, Lucky.

— Nu te enerva, Bigman, zise Lucky încruntându-se.

— Javra! continuă Bigman. Sirius poate ataca Pământul fără nici o problemă atâta timp cât el are şansa să meargă cu nava lui jegoasă.

Bigman strânse pumnul stâng şi imediat se auzi un mârâit dinspre Mutt.

Norrich interveni repede.

— Ce faci, Bigman?

— Ce? întrebă Bigman uimit. Nu fac nimic.

— Faci un gest ameninţător?

Bigman îşi lăsă repede mâna în jos.

— Nu chiar.

— Trebuie să ai grijă când eşti în jurul lui Mutt. A fost antrenat să aibă grijă de mine... Fii atent, o să-ţi arăt. Vino spre mine şi fă-te că vrei să dai cu pumnul în mine.

— Nu e nevoie. Înţelegem, încercă să-i facă renunţe Lucky.

— Te rog, zise Norrich. Nu e nici un pericol. O să-l opresc pe Mutt la timp. De fapt, ăsta e şi un antrenament pentru el. Toţi de aici se poartă aşa de frumos cu mine încât am impresia că Mutt nici nu-şi mai aduce aminte ce a fost învăţat. Haide, Bigman.

Bigman înaintă câţiva paşi şi-şi ridică mâna. Dintr-o dată Mutt se ridică, deschise ochii şi îşi arătă colţii, muşchii fiind întinşi ca un arc, iar din gât scoase un mârâit care nu prevestea nimic bun.

Bigman se dădu repede înapoi şi Norrich spuse:

— Jos, Mutt!

Câinele se supuse. Lucky putea simţi clar încărcătura de tensiune şi relaxarea din mintea lui Bigman, apoi triumful lui Norrich.

— Cum stai cu jocul de puzzle, Bigman? întrebă Norrich. Micuţul marţian, cu o voce în care se putea citi exasperarea, replică:

— Mă dau bătut. Am pus două piese şi asta e tot ce pot să fac.

Norrich pufni în râs.

— E o chestiune de practică, simplă. Fii atent.

Luă două piese din mâna lui Bigman şi continuă:

— Nu e nici un fel de minune. Pe astea două le-ai pus greşit. Roti una dintre piese, apoi o uni cu cealaltă, adăugă o alta, apoi încă una, până când ajunse să ţină în mână şapte piese care formau un ovoid cu o gaură în mijloc. Luă şi cea de a opta piesă, o puse la locul ei, o roti jumătate de ax invers faţă de acele ceasornicului şi completă ovoidul.

— Gata!

Luă oul complet şi-l aruncă în aer după care îl prinse, în timp ce Bigman se uita la el nervos.

Lucky se ridică.

— Domnule Norrich, o să ne mai vedem. Să ştii că o să ţin minte remarcile la adresa lui Summers. Mulţumim şi pentru băutură.

Băutura rămăsese neatinsă pe masă.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, zise Norrich strângându-le mâinile.

A trebuit să treacă ceva timp până când Lucky să poată adormi. Stătea întins în întunericul camerei, undeva la sute de metri sub suprafaţa lui Jupiter Nouă, ascultând sforăitul lui Bigman din camera alăturată şi gândindu-se la tot ce se petrecuse în timpul zilei. Se gândea analizând şi reanalizând tot ce se întâmplase până acum.

Ceva îl deranja! Ceva care s-a întâmplat şi care nu ar fi trebuit să se întâmple; sau ceva care ar fi trebuit să se întâmple şi totuşi nu s-a întâmplat.

Dar era obosit şi totul era ireal şi ciudat în acea lume jumătate de vis şi jumătate realitate. Ceva îi veni totuşi în minte, încercă să reţină, dar gândul fugi la fel de repede cum venise.

Şi dimineaţă nu mai ştia nimic.

Bigman îl strigă din camera lui pe Lucky în timp ce acesta din urmă se usca sub jetul de aer cald după ce îşi făcuse duşul.

Micuţul marţian striga cât putea de tare.

— Hei, Lucky, am reîncărcat rezerva de dioxid de carbon pentru broasca V şi am pus şi nişte mâncare. O s-o iei cu tine la întâlnirea cu comandantul ăla nenorocit, nu?

— Sigur, Bigman, veni răspunsul.

— Atunci totul e aranjat. Ce zici dacă m-ai lăsa să-i spun comandantului ce cred eu despre el?

— Hei, Bigman.

— Fie! E rândul meu la duş acum.

La fel ca toţi oamenii din sistemul solar care erau pe alte planete decât pe Pământ, Bigman se bălăcea în apă de câte ori avea ocazia, iar un duş pentru el era o adevărată plăcere. Lucky se pregăti sufleteşte pentru o sesiune de urlete de tenor pe care Bigman le numea cântece.

Intercomul sună în clipa în care Bigman era lansat într-un dubios fragment de piesă care era mai mult decât fals şi Lucky tocmai terminase de îmbrăcat.

Lucky se apropie de consolă pentru a activa recepţia.

— Aici Starr.

— Starr! se auzi vocea şi pe monitor apăru faţa comandantului Donahue. Avea buzele strânse şi o expresie potrivnică pe faţă în timp ce se uita la Lucky. Am auzit ceva despre o luptă dintre tine şi unul dintre cei care lucrează aici.

— Da?

— Văd că nu ai nimic.

— La fel şi celălalt, zise Lucky zâmbind.

— Îţi aduci aminte că te-am avertizat.

— Nu fac nici un fel de plângere.

— Din moment ce nu vrei să depui plângere, şi fiind în interesul proiectului, vreau să te întreb dacă vei face vreun raport în ceea ce priveşte această problemă.

— Dacă nu se dovedeşte că are vreo legătură cu problema pentru care am venit eu aici, incidentul nu va fi menţionat.

— Bine! exclamă dintr-o dată mai liniştit Donahue. Mă întreb dacă aş putea extinde această atitudine şi asupra întâlnirii noastre de azi de dimineaţă. Poate fi înregistrată pentru un raport confidenţial şi aş prefera…

— Nu e nevoie să discutăm problema, comandante.

— Foarte bine! exclamă din nou comandantul, relaxarea lui transformându-se acum în cordialitate. Atunci ne vedem într-o oră.

Lucky era conştient că Bigman îşi terminase duşul şi că tot cântecul lui nu mai era acum decât o mormăială. Acum se oprise şi mormăitul, şi urmă un moment de tăcere.

— Da, comandante, foarte…, spuse Lucky în transmiţător când Bigman izbucni într-un adevărat urlet.

— Lucky!

Lucky se ridică instantaneu şi ajunse din doi paşi la uşa care le separa camerele.

Dar Bigman era în faţa uşii înaintea lui, cu ochii măriţi de oroare.

— Lucky! Broasca V! E moartă! A fost omorâtă!

7. ROBOTUL INTRĂ ÎN JOC

Bolul de plastic în care se aflase broasca V era acum spart, iar podeaua era udă şi plină de plante. Broasca V, pe jumătate acoperită cu ierburi, era într-adevăr moartă.

Acum că murise şi nu mai putea controla emoţiile, Lucky se putea uita la ea fără să i se impună să o îndrăgească, la fel ca şi ceilalţi care intrau în raza ei de influenţă. Era totuşi nervos, cel mai mult pe el, pentru că se lăsase păcălit.

Bigman, de-abia ieşit de sub duş, având pe el doar chiloţii, strângea din pumni.

— E vina mea, Lucky. Numai vina mea. Am strigat aşa de tare în baie încât nu am auzit pe nimeni venind.

Formularea “venind” nu era foarte potrivită. Ucigaşul nu intrase pur şi simplu. Butoanele de deschidere erau topite cu ceva ce părea să fie un proiector de energie de un calibru foarte mare.

Lucky se îndreptă către intercom.

— Comandante Donahue?

— Da, ce s-a întâmplat? E ceva rău?

— O să ne vedem într-o oră.

Întrerupse conexiunea şi se întoarse la Bigman care era marcat de eveniment.

— E vina mea, Bigman, zise Lucky supărat. Unchiul Hector a spus că siriusienii nu au descoperit până acum capacităţile emoţionale ale broaştelor V, iar eu am acceptat asta fără să mă gândesc. Dacă aş fi fost mai puţin optimist în ceea ce priveşte ignoranţa siriusienilor, nici unul dintre noi nu am fi scăpat acea creatură din ochi, nici măcar pentru o secundă.

Locotenentul Nevsky strigă după ei în timp ce Lucky şi Bigman îşi părăseau camerele.

— Sunt bucuros, domnule, începu el cu o voce joasă, că nu vi s-a întâmplat nimic ieri. Nu v-aş fi lăsat acolo dacă nu mi-aţi fi ordonat aşa de strict.

— Nici o problemă, locotenente, zise Lucky absent.

Mintea lui se tot întorcea la clipa de dinainte de a dormi, când un gând a reuşit să iasă din subconştient, risipindu-se apoi. Dar cum nu mai putea să şi-l amintească, şi mintea lui Lucky trecu la alte probleme.

Intrară în coridorul Agrav şi de data asta părea plin de oameni care circulau într-un flux aproape continuu în ambele direcţii. Era o atmosferă de “început de zi de lucru”. Cu toate că oamenii lucrau în subteran şi acolo nu exista zi sau noapte, ciclul de douăzeci şi patru de ore mai era valabil. Omenirea adusese familiara rotaţie a pământului pe toate lumile pe care le colonizase. Şi cu toate că oamenii lucrau în schimburi continue, cei mai mulţi era desemnaţi să lucreze în “schimbul de zi”, de la nouă la cinci, Ora Solară Standard.

Acum era puţin înainte de orele nouă, iar în coridoarele Agrav era înghesuială din cauza tuturor celor care mergeau către posturile de lucru. Era un sentiment de “dimineaţă” aproape ca şi cum soarele s-ar fi aflat la răsărit iar roua ar scălda iarba.

* * *

Doi oameni stăteau la masă în clipa în care Lucky şi Bigman intrară în camera de conferinţe. Unul dintre ei era comandantul Donahue, a cărui faţă purta masca unei tensiuni reţinute. Comandantul se ridică şi îl prezentă pe celălalt: James Panner, inginerul-şef şi conducătorul civil al proiectului. Panner era un tip grăsuţ cu nişte ochi negri şi gâtul ca de taur. Purta o cămaşă de culoare închisă, dar care nu avea nici un fel de emblemă şi nici nu era încheiată la gât.

Locotenentul Nevsky salută şi se retrase. Comandantul Donahue se uită cum se închide uşa şi spuse:

— Fiind numai noi patru, cred că putem trece la discuţii serioase.

— Noi patru şi o pisică, zise Lucky uitându-se la creatura care se urcase pe masă şi se uita la el solemn. Asta nu e pisica pe care am văzut-o ieri, nu-i aşa?

Comandantul se încruntă.

— Poate că da. Poate că nu. Avem o grămadă de pisici pe aici. Oricum, presupun că nu suntem aici ca să discutăm despre animale de casă?

— Dimpotrivă, comandante, cred că ăsta va fi un subiect de discuţie cu care o să începem şi pe care l-am ales intenţionat. Îţi mai aminteşti de animalul nostru?

— Ah, micuţa creatură venusiană? zise comandantul cu o căldură neaşteptată. Îmi aduc aminte de ea. Era…, dar se opri ca şi cum şi-ar fi dat seama că în absenţa ei nu vedea motivul entuziasmului.

— Da, micuţa creatură venusiană, replică Lucky, avea nişte capacităţi ciudate. Putea detecta emoţia, putea transmite emoţia. Putea chiar şi să impună o anumită emoţie.

Comandantul făcu ochii mari, dar Panner spuse cu o voce puternică:

— Am auzit la un moment dat un zvon de genul ăsta, consilier. Am râs.

— Nu ar fi trebuit. Este adevărat. De fapt, comandante Donahue, scopul pentru care am cerut această întrevedere a fost să aranjez ca fiecare persoană implicată în proiect să fie interogată de mine în prezenţa broaştei V. Voiam să fac o analiză emoţională.

Comandantul era încă pe jumătate uimit.

— Şi ce ai fi putut să dovedeşti cu asta?

— Poate că nimic. Totuşi aş fi vrut să încerc.

Panner interveni.

— Ai fi vrut? Foloseşti trecutul, consilier.

Lucky se uită solemn la cei doi oficiali ai proiectului.

— Broasca V a murit.

— A fost omorâtă în dimineaţa asta! interveni furios Bigman.

— Cine a omorât-o? întrebă comandantul.

— Nu ştim.

Comandantul se lăsă cu spatele pe scaun.

— Atunci presupun că investigaţiile tale iau sfârşit până când animalul poate fi înlocuit.

— Nu o să aştept nimic. Simplul fapt că broasca V este moartă îmi spune multe lucruri, iar problema devine mult mai gravă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Toţi se uitau la el. Chiar şi Bigman se uita către Lucky absolut surprins.

— V-am spus că broasca putea transmite sau impune emoţii. Chiar şi tu, comandante, ai avut de-a face cu asta. Îţi aduci aminte ce sentimente ai trăit atunci când ai văzut broasca V pe nava mea ieri? Erai foarte stresat, şi cu toate astea, când ai văzut broasca, îţi aduci aminte ce ai simţit?

— Da, parcă mă vrăjise, recunoscu comandantul.

— Poţi să spui de ce, gândindu-te acum la ce s-a întâmplat?

— Nu, nu-mi trece nimic prin cap. De fapt creatura era chiar urâtă.

— Da, şi cu toate astea ţi-a plăcut. Nu te-ai putut abţine. Ai fi putut să-i faci vreun rău?

— Cred că nu.

— Eu sunt sigur că nu. Nici o făptură cu emoţii nu ar fi putut. Dar cineva totuşi a făcut-o. Cineva a omorât-o.

— Şi ai de gând să ne explici acest paradox? interveni Panner.

— E chiar foarte simplu de explicat. Nici o făptură cu emoţii. Un robot nu are emoţii. Să presupunem că undeva pe Jupiter Nouă se află un robot, un om mecanic în forma perfectă a unui om.

— Vrei să spui un umanoid? explică comandantul Donahue. Imposibil. Asemenea chestii sunt basme.

— Comandante, îl întrerupse Lucky, cred că nu eşti pus la punct cu faptul că siriusienii sunt foarte pricepuţi în construirea roboţilor. Cred că sunt în stare să folosească un om de pe Jupiter Nouă, unul loial, ca model; să construiască un robot având forma lui şi apoi să îl înlocuiască. Un asemenea umanoid ar putea avea simţuri speciale, care l-ar

face spionul perfect. Spre exemplu, ar putea să vadă în întuneric sau să simtă lucrurile dincolo de ziduri groase. Cu siguranţă ar putea transmite informaţii prin undele subeterice cu ajutorul unui dispozitiv încorporat.

Comandantul dădu din cap.

— Ridicol. Un om ar fi putut să omoare foarte simplu broasca V. Un om disperat ar fi putut să treacă peste acea influenţare emoţională pe care o emitea animalul. La asta te-ai gândit?

— Da, zise Lucky. Dar de ce să fie un om aşa de disperat, de ce să fie atât de sălbatic încât să omoare broasca V? Cel mai evident motiv este acela că broasca V reprezenta un pericol, chiar prin faptul că era inofensivă. Singurul pericol din partea ei ar fi fost că ar fi putut să transmită emoţiile ucigaşului. Să presupunem că aceste emoţii ar fi însemnat darea în vileag a ucigaşului ca fiind spion?

— Dar cum se poate întâmpla asta? întrebă Panner.

Lucky se întoarse către el.

— Dacă ucigaşul nostru nu ar fi avut deloc emoţii? Un om fără emoţii nu ar fi fost dat imediat de gol că este un robot?… Sau să mergem pe altă cale. De ce să omoare doar broasca V? Deja intrat în camerele noastre, riscând atât de mult, găsind pe unul dintre noi la duş şi pe celălalt vorbind la intercom, deci amândoi nepregătiţi şi descoperiţi, de ce ucigaşul nu ne-a omorât pe noi în locul broaştei V? Mai mult, de ce nu ne-a ucis pe noi şi broasca V?

— Probabil că nu a avut timp, zise comandantul.

— E un alt motiv, parcă mai plauzibil, replică Lucky. Cunoşti cele trei Legi al Roboticii, regulile de comportament pe care toţi roboţii sunt construiţi să le respecte?

— Le ştiu la modul general, nu pot să le citez.

— Eu pot, zise Lucky, şi cu permisiunea voastră am să o fac, asta pentru a-mi susţine teoria. Prima lege este: Un robot nu poate răni o fiinţă umană sau, prin pasivitate, nu poate permite ca să fie pricinuit vreun rău unei fiinţe omeneşti. Cea de a doua lege este: Un robot trebuie să se

supună ordinelor date de fiinţele umane cu excepţia ordinelor care vin în conflict cu prima lege. Iar cea de a treia sună aşa: Un robot trebuie să-şi protejeze propria existenţă atâta timp cât acest lucru nu intră în conflict cu primele două legi.

Panner dădu din cap.

— Bine, bine, consilier, dar ce dovedeşte asta?

— Unui robot i se poate ordona să omoare broasca V, care este un animal. Îşi va risca existenţa, din moment ce protejarea ei este de-abia a treia lege, pentru a se supune ordinelor, care e legea a doua. Dar nu i se poate ordona să mă omoare pe mine sau pe Bigman din moment ce suntem fiinţe umane, iar prima lege este cea care are supremaţie asupra tuturor. Un spion uman ne-ar fi ucis pe noi şi broasca V; un robot nu putea să ucidă decât broasca V. Toate indică acelaşi punct, comandante.

Comandantul se gândi un timp apoi spuse:

— Şi ce propui să facem? Să trecem prin raze X pe toţi oamenii din proiect?

— Nu, veni imediat răspunsul. Nu e chiar aşa de simplu. Acţiunea de spionaj nu se face aici, ci în altă parte. Dacă aici se află un robot umanoid, probabil că mai sunt şi alţii în altă parte. Cel mai bine ar fi să prindem cât mai mulţi dintre ei; poate chiar pe toţi. Dacă suntem prea dornici să-i prindem pe toţi cei care sunt sub nasul nostru, ceilalţi s-ar putea să fie scoşi de aici şi să fie folosiţi altă dată.

— Atunci ce propui să facem?

— Să lucrăm încet. O dată ce suspectezi un robot, sunt multe feluri să-l faci să se dea de gol fără ca el să-şi dea seama. Şi nici nu încep chiar de la zero. Spre exemplu, comandante, ştiu că nu eşti robot, din moment ce ţi-am detectat emoţiile ieri. De fapt, în mod deliberat ţi-am indus mânie pentru a-mi testa broasca V, şi pentru asta îţi cer să mă ierţi.

Donahue se făcu negru la faţă.

— Eu, robot?

— Aşa cum am mai spus, te-am folosit doar pentru a-mi testa broasca.

— Nu ai nici un motiv să te simţi sigur în legătură cu mine, consilier, zise Panner. Eu nu am dat niciodată ochii cu broasca V.

— Asta aşa e, zise Lucky. Nu eşti încă curat. Scoate-ţi cămaşa.

— Ce? strigă indignat Panner. De ce?

— Gata, nu te mai suspectăm. Un robot ar fi trebuit să se supună ordinului.

Comandantul lovi cu putere biroul.

— Termină! Asta ia sfârşit aici. Nu o să te las să testezi sau să enervezi oamenii în nici un fel. Eu am o treabă de făcut pe acest satelit, consilier Starr; am o navă Agrav pe care trebuie să o ridic în spaţiu. Oamenii mei au fost toţi investigaţi şi au fost consideraţi curaţi. Povestea ta cu roboţii este subţire şi eu nu subscriu la ea. Ţi-am spus de ieri, Starr, că nu vreau să te am aici pe Jupiter Nouă, deranjându-mi oamenii şi jucându-te cu moralul lor. Ai considerat că poţi să mă insulţi. Acum spui că a fost doar pentru a-ţi testa animalul, fapt ce nu mă face să mă simt mai puţin insultat. Nu am nevoie să cooperez cu tine. Şi am să-ţi spun şi ce am făcut. Am oprit orice mijloc de comunicaţie cu Pământul. Jupiter Nouă este acum în stare de urgenţă. Acum am puterile unui dictator militar. Înţelegi?

Ochii lui Lucky se îngustară.

— Prin funcţia mea de membru al Consiliului Ştiinţei eu te întrec în grad.

— Da, şi cum ai de gând să-ţi impui rangul? Oamenii mei o să mi se supună şi au primit deja ordine. O să fii reţinut cu forţa dacă încerci în orice fel, prin vorbă sau faptă, să intri în conflict cu ordinele mele.

— Şi care sunt ordinele?

— Mâine, spuse Comandantul Donahue, la orele 6:00 p.m., Ora Solară Standard, prima navă funcţională Agrav care există va zbura de pe Jupiter Nouă pe Jupiter Unu, satelitul Io. După ce ne întoarcem, după ce ne întoarcem, consilier Starr, şi nici măcar cu o oră mai devreme, poţi să-ţi desfăşori investigaţiile. Şi dacă vrei să iei legătura cu

Pământul şi să aranjezi procedurile pentru Curtea Marţială, o să fiu gata.

Comandantul Donahue se uita hotărât la Lucky.

Lucky îl întrebă pe Panner:

— Nava este gata?

— Cred că da, zise Panner.

— Plecăm mâine, zise Donahue. Ei, consilier Starr, faci ce îţi spun eu sau voi fi nevoit să te arestez?

Tăcerea care s-a lăsat a fost una plină de tensiune. Bigman aproape că îşi ţinea respiraţia. Pumnii comandantului se strângeau şi se desfăceau iar nasul lui aproape se albise. Panner scoase o bucată de gumă din buzunarul cămăşii, o scoase din ţiplă cu o mână şi o duse la gură.

Lucky îşi desfăcu mâinile şi lăsându-se cu spatele pe scaun anunţă:

— Sunt bucuros să cooperez cu tine, Comandante.

8. ORBIRE

Bigman era mai mult decât furios.

— Lucky! Îl laşi să ne oprească investigaţia pur şi simplu?

— Nu chiar, Bigman. O să fim la bordul navei Agrav şi o să ne continuăm şi investigaţiile de aici.

— Nu, domnule, sări comandantul. Nu o să te afli la bord. Nici să nu-ţi treacă asta prin cap.

— Şi cine va fi la bord, comandante? Tu, presupun?

— Eu. De asemenea şi Panner, pe postul de inginer şef. Doi dintre ofiţerii mei, alţi cinci ingineri, şi cinci membri obişnuiţi ai echipajului. Eu şi Panner ca responsabili pentru proiect; cei cinci ingineri pentru a conduce nava; restul pentru serviciile pe care le-au adus proiectului.

— Ce fel de servicii? întrebă Lucky gânditor.

Panner îl întrerupse pentru a interveni.

— Cel mai bun exemplu ar fi Harry Norrich, care…

— Vorbiţi de tipul orb, zise Bigman surprins.

— Atunci înseamnă că îl cunoaşteţi? spuse Panner.

— Da, l-am cunoscut seara trecută, replică Lucky.

— Bun, continuă Panner, Norrich a fost aici de la începutul proiectului. Şi-a pierdut vederea atunci când s-a aruncat între două contacte pentru a împiedica un câmp de forţă să-şi schimbe sensul. A stat în spital timp de cinci luni, iar ochii nu au mai putut fi recuperaţi. Prin actul său de curaj a salvat vieţile a două sute de oameni şi a salvat şi proiectul, pentru că un accident aşa de mare de la început ar fi însemnat că nu ar mai fi fost alte aprobări din partea Congresului. Asemenea lucruri îţi dau dreptul să te afli pe prima navă Agrav care a zburat vreodată.

— Păcat că nu va reuşi să vadă Jupiter atât de aproape, dar cum se va descurca la bordul navei? întrebă Bigman deja încruntat.

— O să-l ia pe Mutt, sunt sigur de asta. E un câine care nu face probleme, veni replica din partea lui Panner.

— Asta era tot ce voiam să ştiu, zise Bigman nervos. Dacă voi puteţi să luaţi un câine, atunci puteţi să mă luaţi şi pe mine şi pe Lucky.

Comandantul Donahue se uită nerăbdător la ceas. Îşi puse palmele pe masă ca şi cum ar fi vrut să se ridice şi li se adresă celor prezenţi.

— Cred că am terminat această întâlnire, domnilor.

— Nu chiar, veni replica din partea lui Lucky. Mai avem doar un punct pe lista noastră pe care nu l-am lămurit. Bigman l-a formulat în termeni duri, dar trebuie să recunosc că are dreptate. Noi doi vom fi pe nava Agrav când va pleca de aici.

— Nu, spuse Donahue. E imposibil.

— Masa a doi indivizi nu mai poate fi suportată de navă? întrebă Lucky.

— Am putea muta un munte, răspunse Panner râzând.

— Atunci vă lipseşte spaţiul?

Comandantul se uită urât la Lucky.

— Nu o să vă ofer nici un fel de motiv. Nu veţi fi luaţi pentru că asta e decizia mea. E clar?

În ochii lui se instală satisfacţia, iar lui Lucky nu-i fu deloc greu să-şi dea seama că acum comandantul plătea poliţele pentru modul în care i se adresase cu o zi înainte la bordul navei Shooting Starr.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne iei şi pe noi, comandante, replică Lucky foarte calm.

— De ce? veni replica ironică din partea comandantului. O să fiu eliberat din funcţie la ordinele Consiliului Ştiinţei? Nu veţi putea să comunicaţi cu Pământul până nu mă întorc, iar după aia mă pot elibera din funcţie dacă vor.

— Cred că nu ai gândit-o cum trebuie, comandante. Ar putea să te elibereze din funcţie retroactiv. De fapt, te asigur că aşa vor face. În ceea ce priveşte rapoartele conducerii, prima navă Agrav îşi va efectua zborul inaugural sub comanda celui care te va succeda în funcţie, oricine va fi el. De asemenea şi jurnalele călătoriei ar putea fi modificate pentru a arăta în mod oficial că nu ai fost la bord.

Comandantul Donahue se albise. Se ridică şi, pentru o clipă, toţi avură impresia că se va arunca asupra lui Lucky.

— Deci, care va fi decizia ta, comandante? întrebă Lucky pe acelaşi ton calm.

— Puteţi veni şi voi, zise Donahue pe o voce aproape nenaturală.

Lucky îşi petrecu restul zilei în arhivă, studiind dosarele diferiţilor angajaţi ai proiectului, în timp ce Bigman, sub îndrumarea lui Panner, mergea din laborator în laborator şi vizita nişte săli de testare enorme.

De-abia după masa de seară reuşiră să rămână numai ei doi. Tăcerea lui Lucky nu era ceva neobişnuit, din moment ce tânărul consilier nu era vorbăreţ din fire, dar acum era prea încruntat iar Bigman recunoscu semnul de îngrijorare.

— Nu facem nici un fel de progres, nu-i aşa, Lucky? întrebă Bigman.

— Nimic foarte interesant, trebuie să recunosc, zise Lucky dând din cap.

Din bibliotecă adusese cu el un film şi Bigman se uită la titlul lui: Robotică avansată. Calm, Lucky derulă începutul filmului prin monitor.

— Şi o să fii toată seara prins cu asta, Lucky? întrebă Bigman cam agitat.

— Mă tem că da, Bigman.

— E vreo problemă dacă mă duc la Norrich să-mi ţină companie?

— Nici o problemă, îi răspunse Lucky care avea deja aparatul de proiecţie la ochi şi se întinsese pe spate cu braţele încrucişate pe piept.

Bigman deschise uşa şi rămase acolo pentru o clipă un pic nervos. Ar fi trebuit să discute asta întâi cu Lucky ştia că ar fi trebuit să o facă, dar tentaţia…

Apoi îşi spuse: “Nu o să fac nimic. O să verific ceva. Dacă mă înşel, mă înşel şi ce rost are să-l mai deranjez pe Lucky. Dar dacă se dovedeşte adevărat, atunci chiar am ceva să-i spun.”

Uşa se deschise imediat ce sună şi în faţa lui se afla Norrich, cu ochii fixaţi spre uşă, aşezat la birou unde se afla o tablă de şah cu nişte piese de formă ciudată.

— Da? zise el.

— Sunt Bigman, replică micuţul marţian.

— Bigman! Vino. Aşează-te. A venit cu tine şi consilierul Starr?

Uşa se închise în spatele lui şi Bigman se uită în camera puternic luminată. Strânse din dinţi.

— E ocupat. Cât despre mine, sunt plin până peste cap de Agrav. Doctorul Panner mi-a oferit un tur al satelitului, numai că eu nu pricep mare lucru din toată povestea asta.

— Nu eşti singurul, zise zâmbind Norrich, dar dacă laşi deoparte matematica, o mare parte din tehnica Agrav nu e chiar aşa de greu de înţeles.

— Nu? Poţi să-mi explici şi mie? zise Bigman aşezându-se pe un scaun mare chiar în faţa lui Norrich şi începând să se uite pe masa de lucru a acestuia. Mutt stătea chiar între picioarele lui şi se uita la el cu ochi strălucitori.

(“Fă-l să vorbească, Bigman. Fă-l să vorbească până găseşti o breşă, sau până faci o breşă.”)

— Fii atent aici, începu Norrich explicaţia, ţinând în mână o piesă. Gravitaţia este o formă de energie. Un obiect ca piesa pe care o am eu acum în mână. Se află sub influenţa câmpului gravitaţional, dar nu i se permite să se mişte şi atunci se spune că are energie potenţială. Dacă am da drumul piesei, energia potenţială s-ar transforma în mişcare sau, cum i se mai spune, energie cinetică. Întrucât continuă să se mişte sub influenţa forţei gravitaţionale în timp ce cade, va cădea din ce în ce mai repede, explică Norrich lăsând piesa să cadă.

— Până când, poc, zise Bigman în clipa în care obiectul atinse podeaua.

Norrich se aplecă lăsând impresia că ar fi vrut să o ridice şi apoi zise:

— Vrei să mi-o dai înapoi Bigman? Nu ştiu sigur unde s-a rostogolit.

Bigman era dezamăgit. O ridică şi i-o dădu înapoi.

— Până acum nu se putea face decât un singur lucru cu energia potenţială: putea fi convertită în energie cinetică. Bineînţeles, energia cinetică putea fi şi ea folosită mai departe. Spre exemplu, căderea apei din cascada Niagara este folosită pentru a produce energie electrică, dar asta e altceva. În spaţiu forţa de gravitaţie dă naştere mişcării şi atât. Să luăm ca exemplu sistemul de sateliţi al lui Jupiter. Faţă de Jupiter noi avem o mare cantitate de energie potenţială. Dacă am încerca să mergem către Jupiter Unu, satelitul Io, care este la 500 000 de kilometri de Jupiter, atunci vom cădea pe parcursul acestor mii de kilometri. Astfel vom atinge o viteză înspăimântătoare pe care trebuie să o contracarăm împingând în direcţia opusă cu un motor hiperatomic. Asta înseamnă un consum enorm de energie. Apoi, dacă ratăm aterizarea doar cu foarte puţin, riscăm să cădem în continuare, şi astfel nu putem ajunge decât într-un singur loc, Jupiter, iar Jupiter înseamnă moarte instantanee. Apoi, chiar dacă aterizăm în siguranţă pe Io, atunci avem probleme să ajungem înapoi pe Jupiter Nouă, pentru că asta ar însemna să ne înălţăm pe toată distanţa împotriva atracţiei gravitaţionale a lui Jupiter. Cantitatea de energie necesară unei asemenea călătorii dus-întors este imposibil de obţinut.

— Şi Agrav? întrebă Bigman.

— Ah! Cu Agrav lucrurile stau altfel. Odată folosit convertorul Agrav, energia potenţială poate fi convertită în altceva decât energie cinetică. În coridorul Agrav, spre exemplu, forţa gravitaţională dintr-o direcţie este folosită pentru a reîncărca câmpul gravitaţional din direcţia opusă căderii tale. Cei care cad în cealaltă direcţie oferă energie pentru ceilalţi. În felul ăsta în timpul căderii nu ai nevoie să accelerezi. Şi cazi la orice viteză mai mică decât cea normală a unei căderi. Înţelegi?

Bigman nu era chiar aşa de sigur că înţelege, dar spuse:

— Da, da, continuă.

— În spaţiu e altceva. Nu există un al doilea câmp gravitaţional pentru a schimba energia. În loc de asta, este convertită în energie hiperatomică şi conservată. În felul

acesta, o navă spaţială poate cădea de pe Jupiter Nouă către Io cu orice viteză mai mică decât cea normală, fără să fie nevoită să folosească energie pentru a decelera. În fapt nu se foloseşte nici un fel de energie decât atunci când se fac ultimele ajustări pentru atingerea vitezei orbitale a satelitului Io. De asemenea şi siguranţa este deplină din moment ce nava se află tot timpul sub control. Dacă ar fi nevoie, gravitaţia lui Jupiter ar putea fi redusă la zero. Să te întorci pe Jupiter Nouă înseamnă consum de energie, asta n-ai cum să o schimbi. Dar acum poţi să foloseşti energia pe care ai conservat-o în condensatorul hiperatomic de câmp. Energia câmpului gravitaţional al lui Jupiter este folosită de asemenea pentru a te împinge înapoi.

— Sună bine, zise Bigman rotindu-se pe scaun pentru că nu reuşea să înţeleagă nimic. Ce e chestia aia de pe birou cu care te prosteşti? întrebă dintr-o dată el.

— Şah, veni răspunsul. Tu joci şah?

— Puţin, se destăinui Bigman. Lucky m-a învăţat, dar nu e nici un fel de distracţie să joci cu el. Mereu iese învingător. Dar cum poţi să joci şah? întrebă Bigman.

— Te referi la faptul că sunt orb?

— Îhî…

— E OK. Nu e nici o problemă dacă îmi spui că sunt orb. Şi e şi foarte uşor să-ţi explic. Tabla este magnetizată, iar piesele sunt făcute dintr-un aliaj magnetic uşor, pentru ca să rămână acolo unde sunt aşezate dacă îmi mişc mâna pe acolo neatent. Ia, încearcă şi tu, Bigman.

Bigman se întinse să ia o piesă. O ridică, dar avu senzaţia că fusese lipită de tablă cu sirop dulce.

— Şi după cum vezi, nu sunt nişte piese de şah obişnuite.

— Mai mult ca cele de dame, se încruntă Bigman.

— Şi asta tot ca să nu le răstorn. Dar nu sunt plate, au nişte gravuri, care pot fi identificate prin atingere şi care seamănă cu piesele normale ca să poată să le înveţe şi alţii atunci când joacă cu mine. Încearcă şi tu.

Bigman nu avu nici un fel de problemă. Cercul cu nişte puncte ridicate era regina în timp ce crucea din mijlocul

altei piese simboliza regele. Piesele cu nişte tăieturi pe diagonală erau nebunii, cercul ridicat cu pătrate erau turnurile iar urechile de cai sculptate erau caii. Mai rămâneau pionii care aveau gravate nişte cercuri.

Bigman rămase şocat.

— Acum ce faci? Joci singur?

— Nu, rezolv o problemă. Piesele sunt aranjate astfel încât nu e decât o singură metodă prin care albul învinge din exact trei mutări iar eu încerc să-mi dau seama de ele.

— Dar cum poţi să-ţi dai seama care sunt albele şi care sunt negrele? întrebă dintr-o dată Bigman.

— Dacă te uiţi atent, începu Norrich râzând, o să vezi că pe margine albele sunt sculptate iar negrele nu sunt.

— Aha. Dar tot trebuie să-ţi aminteşti unde sunt toate piesele aşezate?

— Asta nu e foarte greu, zise Norrich. La început ţi se pare că trebuie să ai o memorie fotografică, dar de fapt tot ce trebuie să fac este să-mi trec mâna peste piese din când în când. Vezi că pătratele sunt marcate şi ele.

Bigman începu să respire mai repede. Uitase de pătratele de pe tabla de şah, şi ele erau sculptate. Se simţea de parcă şi el ar fi jucat tot un fel de joc de şah şi fusese învins.

— Te deranjează dacă mă uit şi eu? spuse el. Poate reuşesc să-mi dau eu seama de mişcări.

— Deloc, zise Norrich. Chiar mi-ar plăcea. Stau pe problema asta de o jumătate de oră şi deja am început să-mi pierd calmul.

Timp de un minut în cameră se instală o linişte deplină şi apoi Bigman se ridică, cu toţi muşchii întinşi la maxim, încercând să meargă fără să scoată nici un fel de zgomot. Scoase din buzunar o mică lanternă şi se apropie de zid cu mişcări lente. Norrich nu se mişcă deloc din poziţia lui de deasupra tablei de şah. Bigman se uită către Mutt, dar câinele nu făcea nici el nici o mişcare.

Atinse zidul şi, respirând greu, atinse încet consola de comandă a intensităţii luminii din cameră. Într-o clipă lumina se stinse şi se instală un întuneric de nepătruns.

Bigman îşi aminti direcţia în care se afla Norrich. Ridică lanterna.

Auzi un zgomot surd şi apoi vocea surprinsă a lui Norrich:

— De ce ai stins lumina, Bigman?

— Asta e, strigă Bigman triumfător şi aprinse lanterna, după care îndreptă fasciculul de lumină în faţa lui Norrich. Nu eşti deloc orb, spionule!

9. NAVA AGRAV

— Nu ştiu ce faci, dar pe spaţiu, omule, nu face nici o mişcare bruscă pentru că rişti să sară Mutt pe tine! strigă Norrich.

— Ştii foarte bine ce fac, zise Bigman, pentru că vezi destul de bine că scot pistolul şi cred că ai auzit cât de bine ţintesc. Dacă Mutt se mişcă în vreun fel, s-a terminat cu el.

— Nu-i face rău lui Mutt, te rog!

Bigman se dădu înapoi simţind spaima din vocea celuilalt.

— Doar taci din gură şi vino spre mine. Mergem să vorbim cu Lucky. Şi dacă trecem pe coridor pe lângă cineva, nu faci altceva decât să spui bună ziua. Eu o să fiu lângă tine, ştii prea bine!

— Nu pot să merg fără Mutt, zise Norrich.

— Ba poţi, veni replica. E doar la cinci paşi pe coridor. Chiar dacă ai fi fost cu adevărat orb, ai fi putut să te descurci, un tip ca tine care face tot felul de puzzle-uri şi alte şmecherii de genul ăsta…

* * *

Lucky îşi ridică ecranul din faţa ochilor când auzi uşa deschizându-se.

— Bună ziua, Norrich. Unde e Mutt?

Bigman i-o luă înainte.

— Mutt este în camera lui Norrich, iar Norrich nu are nevoie de el. Norrich nu este deloc orb!

— Ce?

— Prietenul tău se înşeală, domnule Starr. Ce vreau eu să spun…

— Linişte! sări la el Bigman. O să vorbeşti când ţi se va da voie, de-abia atunci poţi să comentezi ce vrei.

Lucky îşi încrucişă braţele.

— Dacă nu te deranjează, Norrich, aş vrea să aud ce are de spus Bigman. Şi, până una alta, Bigman, nu vrei să laşi la o parte pistolul?

Bigman lăsă pistolul supărat.

— Fii atent, Lucky, l-am suspectat pe şmecher încă de la început. Acele jocuri de puzzle m-au pus pe gânduri. Parcă era un pic prea bun. Imediat m-am gândit că este un spion.

— Asta e a doua oară când mă faci spion, strigă Norrich. Nu mai suport chestia asta.

— Fii atent, Lucky, continuă Bigman fără să-l bage în seamă pe Norrich, e o mişcare destul de deşteaptă să ai un spion despre care se crede că ar fi orb. Ar putea vedea o mulţime de chestii la care nici nu se gândesc unii. Oamenii nu s-ar mai ascunde. Nu ar mai ascunde lucruri. Ar putea să se uite la o mulţime de documente importante şi ceilalţi s-ar gândi că nu e decât sărmanul de Norrich care nu poate să vadă. Dar mai degrabă cred că nu se mai gândesc la nimic.

Norrich arăta din ce în ce mai uimit.

— Dar sunt orb. Dacă e vorba de puzzle am explicat…

— Sigur că ai explicat, îl imită Bigman. De ani de zile nu faci decât să dai explicaţii. Cum se face că stai în camera ta cu lumina aprinsă? Când am intrat eu acum o jumătate de oră, luminile erau aprinse. Nu le-a aprins pentru mine. Întrerupătorul era prea departe de el. De ce?

— De ce nu? replică Norrich. Pentru mine nu contează oricum, dar poate că ţin lumina aprinsă pentru că aşa m-am obişnuit sau pentru cei care vin să mă viziteze.

— Corect, zise Bigman. Asta ne arată că poate găsi explicaţii pentru orice, cum poate juca şah, cum poate identifica piesele, orice. La un moment dat chiar a uitat când a scăpat una dintre piese şi s-a aplecat să o ridice dar şi-a amintit în ultima clipă şi m-a pus pe mine să i-o dau.

— Normal, explică Norrich, pot să spun unde a căzut ceva după sunet. Dar piesa aia s-a rostogolit.

— Haide, continuă să explici, zise Bigman. Asta nu te va ajuta pentru că este un lucru pe care nu vei putea să-l explici niciodată. Lucky, am avut de gând să-l testez. Am

vrut să sting lumina şi apoi să-i pun lanterna în ochi la intensitate maximă. Dacă nu ar fi fost orb ar fi sărit la mine sau cel puţin ar fi clipit. Imediat ce am stins lumina, prăpăditul a uitat şi s-a apucat să mă întrebe de ce am stins-o. De unde ştia el că am stins eu lumina, Lucky? De unde ştia?

— Dar…, începu Norrich.

— Poate simţi piesele de puzzle şi de şah şi tot felul de alte chestii, dar nu are cum să simtă când se stinge lumina. Asta trebuie să vadă.

— Cred că e momentul să-l lăsăm şi pe Norrich să spună ceva, îl opri Lucky.

— Mulţumesc, zise Norrich. Oi fi eu orb, dar câinele meu nu este. Când ai stins lumina, pentru mine nu a contat, aşa cum v-am mai spus şi mai înainte, dar pentru Mutt asta înseamnă că e ora de culcare şi se duce în colţul lui. În plus am auzit şi paşii lui Bigman îndreptându-se către întrerupător. Încerca să se mişte fără nici un sunet, dar cineva care a fost orb timp de cinci ani poate auzi şi cel mai uşor pas. Imediat după ce s-a oprit din mers, l-am auzit pe Mutt îndreptându-se spre colţul său. Nu cred că trebuie să te gândeşti prea mult ca să-ţi dai seama de ce s-a întâmplat. Bigman era la întrerupătorul de lumini şi Mutt se pregătea să doarmă. Evident că stinsese lumina.

Inginerul îşi întoarse faţa întâi către Bigman, apoi spre Lyucky ca şi cum ar fi aşteptat să audă un răspuns.

— Da, înţeleg. Se pare că vă datorăm nişte scuze.

— Dar, Lucky…, zise Bigman pe un ton tare nefericit.

— Gata, Bigman! îl opri Lucky dând din cap. Să nu te cramponezi niciodată de o teorie care nu se verifică. Cred că înţelegeţi, domnule Norrich, că Bigman nu a făcut decât ce a crezut că este de datoria sa.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi pus nişte întrebări înainte să treacă la fapte, replică cu răceală Norrich. Acum pot să plec?

— Bineînţeles. Iar ca o solicitare oficială, vă rog să nu menţionaţi nimic în legătură cu asta nimănui. E foarte important.

— Da, asta înseamnă arestare abuzivă, ştiu şi eu, dar o să fac uitat incidentul.

Merse către uşă, atinse uşor panoul de comandă şi, după ce uşa se deschise, ieşi.

— A fost o şmecherie. Nu ar fi trebuit să-l laşi să plece, zise Bigman întorcându-se imediat către Lucky.

Lucky îşi puse bărbia în palma dreaptă lăsând impresia că este dus pe gânduri.

— Nu, Bigman, nu el este cel pe care îl urmărim.

— Dar trebuie să fie, Lucky. Chiar dacă este orb, cu adevărat orb, ăsta e un argument împotriva lui. Sigur, Lucky, continuă agasat Bigman, s-ar fi putut apropia de broasca V fără să o vadă. El ar fi putut să o omoare.

— Nu, Bigman, îi răspunse Lucky dând din cap. Influenţa broaştei V este mentală, indiferent dacă cel asupra căreia se exercită o vede sau nu. Este un contact mental direct. Ăsta e un lucru pe care nu prea avem cum să-l fentăm. Trebuie să fie un robot cel care a făcut-o. Trebuie, iar Norrich nu este un robot.

— De unde ştii că nu…? dar Bigman se opri.

— Văd că deja ţi-ai răspuns la întrebare. Am simţit emoţiile sale la prima întâlnire, când broasca V era cu noi. Are emoţii, nu e robotul şi nu e cel pe care îl căutăm.

Dar în clipa în care rosti toate acele cuvinte, pe faţa lui apăru un semn de întrebare şi aruncă cartea despre robotică ca şi cum s-ar fi lipsit de ajutorul ei.

Prima navă Agrav care fusese construită vreodată se numea Jovian Moon şi nu semăna deloc cu nici un fel de navă spaţială pe care o văzuse vreodată Lucky. Era destul de mare pentru a fi o navă de clasa întâi, dar zona în care se aflau pasagerii şi echipajul era înghesuită în faţă, din moment ce nouă zecimi din navă erau ocupate de convertorul Agrav şi de condensatoarele de câmp de forţă hiperatomic. Undeva în secţiunea mediană erau nişte proeminenţe curbate care semănau cu aripile de liliac. Cinci într-o parte, cinci în cealaltă parte.

Lui Lucky i se spusese că erau folosite la secţionarea liniilor de forţă ale câmpului gravitaţional, convertind astfel

gravitaţia în energie hiperatomică. Era o explicaţie simplă, şi cu toate astea dădeau navei un aspect sinistru.

Nava se afla acum într-o groapă săpată în solul de pe Jupiter Nouă. Tavanul din beton fusese retras şi toată zona era acum sub influenţa gravitaţiei de pe Jupiter Nouă şi de asemenea expusă la lipsa de atmosferă de pe Jupiter Nouă.

Cu toate astea, toţi oamenii care lucrau la proiect, aproape o mie, erau adunaţi în acest amfiteatru natural. Lucky nu mai văzuse atâţia oameni în costume spaţiale strânşi la un loc. Era o stare de nervozitate datorată evenimentului care se manifesta prin tot felul de sărituri posibile datorită lipsei de graviaţie.

“Şi unul dintre aceşti oameni de aici nu e deloc om!” se gândi Lucky.

Dar care? Şi cum ar putea să-şi dea seama de asta?

Comandantul Donahue ţinu un scurt discurs despre cât de devotaţi au fost toţi acestui proiect iar cei o mie de inşi făcură linişte, impresionaţi. În acest timp Lucky, căutând pe cer planeta Jupiter, văzu un mic obiect lângă el care nu era o stea, ci o mică pată de lumină, curbată în formă de semilună, aproape prea mică pentru a fi văzută. Dacă Jupiter Nouă ar fi avut o atmosferă, nu s-ar mai fi distins deloc forma curbată a petei luminoase.

Lucky ştia că micuţa semilună era Ganymede, Jupiter Trei, cel mai mare satelit al planetei gigant Jupiter. Era aproape de trei ori mai mare decât Luna, mai mare chiar decât planeta Mercur. Era aproape la fel de mare ca Marte. Când flota Agrav va fi completă, Ganymede va deveni o lume foarte importantă a sistemului solar.

Comandantul Donahue boteză nava cu emoţie în glas iar asistenţa începu să intre în grupuri de câte cinci-şase prin diferite sasuri în interiorul lui Jupiter Nouă.

Doar cei care trebuiau să urce la bordul lui Jovian Moon rămaseră afară. Unul câte unul intrară în navă, primul fiind comandantul Donahue.

Lucky şi Bigman intrară ultimii. Comandantul Donahue se îndepărtă de sas după ce intrară cei doi, aruncându-le priviri deloc prietenoase.

Bigman se aplecă spre urechea lui Lucky şi şopti:
— Ai văzut, Lucky, că la bord se află şi Red Summers?
— Ştiam.
— E javra care a încercat să te omoare.
— Ştiu, Bigman.
Nava se ridică de pe Jupiter Nouă cu o lentoare ce părea a fi mai degrabă un târâş maiestuos. Gravitaţia de pe Jupiter Nouă nu era decât o optime faţă de cea de pe Pământ, şi cu toate că nava avea sute de tone, nu asta era cauza pentru încetineala cu care se mişca. Chiar dacă ar fi lipsit complet gravitaţia, nava şi-ar fi păstrat toată inerţia iniţială. Era la fel de greu să urneşti materia, sau, după ce ai făcut asta, să o opreşti sau să îi schimbi direcţia.
Dar la început încet, apoi din ce în ce mai repede, groapa rămânea în urmă. Jupiter Nouă se pierdea în spatele lor şi prin hublouri nu se mai vedea decât ca un bolovan ceva mai mare. Constelaţiile erau ca un praf pe cerul negru iar Jupiter arăta ca o marmură strălucitoare.
James Panner se apropie de ei şi îşi puse mâinile pe umerii lor.
— Domnilor, aţi vrea să mergeţi cu mine în cabină să luăm masa? Nu o să fie nimic de văzut aici multă vreme.
Gura lui foarte mare schiţă un zâmbet şi deschizând gura îţi lăsa impresia că nu are gât şi că de fapt capul este o continuare a corpului.
— Mulţumim, zise Lucky. Eşti foarte amabil că ne inviţi.
— OK, zise Panner, comandantul nu o să vă invite şi ceilalţi sunt foarte suspicioşi în legătură cu voi doi. Nu vreau să vă simţiţi singuri. Va fi o călătorie destul de lungă.
— Doctore Panner, tu nu eşti suspicios la adresa mea? întrebă sec Lucky.
— Sigur că nu. Aminteşte-ţi că m-ai testat şi am trecut testul.
Cabina lui Panner era atât de mică încât cei trei de-abia dacă încăpeau. Era evident că pe această primă navă Agrav locurile pentru pasageri erau pe cât de mici posibil le-ar fi putut gândi nişte ingineri. Panner deschise trei cutii de raţii din hrana concentrată care era universală pe navele

spaţiale. Pentru Lucky şi pentru Bigman era aproape ca acasă; mirosul raţiilor care se încălzeau, zidurile care te înghesuiau dincolo de care era vidul cosmic şi zumzăitul motoarelor hiperatomice care converteau câmpul energetic în forţă motrice sau în energia consumată de cei aflaţi în navă.

Dacă s-ar adeveri vreodată acea credinţă despre “muzica sferelor”, nu putea fi alta decât zgomotul motoarelor hiperatomice care erau esenţa zborului spaţial.

— Tocmai am trecut de viteza de desprindere de Jupiter Nouă, asta înseamnă că ne putem opri oricând fără să riscăm să cădem pe suprafaţa lui.

— Asta înseamnă că suntem în cădere liberă către Jupiter.

— Da, având cam douăzeci de milioane de kilometri de cădere. Imediat ce viteza va creşte suficient de mult, o să trecem pe Agrav.

Îşi scoase din buzunar ceasul în clipa în care rostea ultimele cuvinte. Era un disc de metal strălucitor. Apăsă un butonaş şi pe suprafaţa lui apărură cifrele. O linie mai strălucitoare îl înconjura, facându-se roşie pe jumătate de arc de cerc până când roşul acoperea tot cercul, apoi făcându-se alb din nou.

— Ar trebui să trecem pe sistemul Agrav curând? întrebă Lucky.

— Da, destul de curând, zise Panner.

Puse ceasul pe masă şi cei trei mâncară în tăcere.

Panner ridică din nou ceasul.

— Mai puţin de un minut. Ar trebui să fie complet automat.

Cu toate că inginerul vorbea calm, mâna în care ţinea ceasul tremura aproape imperceptibil.

— Acum, zise el.

După care se lăsă tăcerea. Tăcere completă.

Zumzăitul motoarelor hiperatomice încetase. Energia necesară pentru a ţine aprinse luminile navei şi pentru a face să funcţioneze câmpul pseudo-gravitaţional era furnizată acum de câmpul gravitaţional al lui Jupiter.

— La mustaţă! Perfect! spuse Panner lăsând deoparte ceasul şi cu toate că zâmbetul de pe faţa lui mare era unul reţinut, se putea citi totuşi o mare uşurare. Acum suntem pe o navă Agrav care funcţionează complet în sistem Agrav.

— Felicitări! Mă bucur că sunt la bordul ei! zise Lucky zâmbind şi el.

— Cred şi eu că te bucuri. Ţi-ai dat silinţa. Săracul Donahue.

— Îmi pare rău că i-am forţat mâna, dar nu am avut de ales. Într-un fel sau în altul trebuia să fiu la bord, zise Lucky cu o voce gravă.

Ochii lui Panner se îngustară la gravitatea din vocea lui Lucky.

— Trebuia?

— Trebuia! E mai mult ca sigur că la bordul acestei nave se află acum spionul pe care îl căutăm.

10. MĂRUNTAIELE NAVEI

— De ce? întrebă Panner evident uimit.

— Cu siguranţă că siriusienii vor să afle dacă nava funcţionează de fapt. Dacă metoda lor de spionaj este verificată, şi se pare că, până acum cel puţin, aşa au stat lucrurile, de ce să nu continue şi la bordul navei?

— Vrei să spui că unul din cei paisprezece oameni de la bord este de fapt robot?

— Exact asta vreau să spun.

— Dar oamenii de la bord au fost aleşi cu mult timp înainte.

— Cu siguranţă că siriusienii ştiau care sunt metodele şi motivele unei asemenea alegeri, aşa cum ştiu şi totul despre acest proiect şi cu siguranţă că şi-au manevrat robotul umanoid astfel încât să se afle printre cei aleşi.

— Asta înseamnă că îi crezi foarte buni, murmură Panner.

— Trebuie să recunosc că aşa e, replică Lucky. Mai există totuşi o alternativă.

— Care ar fi aia?

— Robotul s-a ascuns pe undeva pe navă.

— Foarte puţin probabil, zise Panner.

— Dar destul de posibil: Ar fi putut urca foarte uşor la bord în toată confuzia creată atunci, când şi-a rostit comandantul discursul de lansare. Am încercat să urmăresc nava, dar mi-a fost imposibil. Mai mult, cam nouă zecimi din navă înseamnă compartimentul motoarelor, unde cred că e destul loc să te ascunzi.

Panner stătu o clipă să se gândească.

— Nu e chiar atât de mult loc pe cât îţi închipui tu.

— Dar trebuie să căutăm prin toată nava. Ne ajuţi, doctore Panner?

— Eu?

— Da. Ca inginer şef ştii mai bine decât oricine tot ce conţine compartimentul motoarelor. Noi o să mergem cu tine.

— Stai. E inutil.

— Dacă nu s-a ascuns nimeni, doctore, atunci tot am câştigat ceva. Ştim că putem restrânge cercetările la cei care se află legal pe navă.

— Doar noi trei?

— În cine mai putem avea încredere să ne ajute, când pe oricine am întreba ar putea fi de fapt robotul pe care îl căutăm? Să nu mai discutăm asta, doctore. Eşti dispus să ne ajuţi să cercetăm nava? Îţi cer ajutorul ca membru al Consiliului Ştiinţei.

— Cred că atunci nu mai am ce face, zise Panner ridicându-se de pe scaun, dar nefiind convins încă.

Ieşind din cameră urcară pe tubul îngust care ducea până la primul nivel al motoarelor. Lumina era scăzută în intensitate şi, fireşte, indirectă, astfel încât enormele motoare să nu arunce nici un fel de umbră.

De asemenea nu se auzea nici un fel de sunet, nici un fel de zumzăit care să indice existenţa acelor forţe enorme. Bigman, uitându-se în jur, constată cu uimire că nimic nu seamănă cu o atronavă normală, cum ar fi Shootting Starr.

— Totul e acoperit, zise el.

Panner dădu din cap şi comentă cu o voce joasă.

— Totul este automatizat până la maximum. Intervenţia umană a fost redusă la minimum.

— Dar cu reparaţiile cum rămâne?

— Nu cred că vom avea nevoie, zise inginerul zâmbind. Avem circuite şi echipamente duble la fiecare pas, toate permit intrarea automată în funcţiune după o autoverificare.

Panner era în faţa lor, conducându-i prin deschizături înguste dar tot timpul mergând încet de parcă s-ar fi temut în orice clipă că cineva s-ar fi putut arunca asupra lui.

Nivel după nivel, de la holul central şi până pe toate lateralele, Panner verifica toate colţişoarele navei, ca un adevărat expert.

În cele din urmă ajunseră la ultimul nivel, acolo unde se aflau tuburile de la motoarele hiperatomice care aruncau impulsuri în spate pentru ca nava să înainteze (atunci când nava era în zbor obişnuit.)

Din interiorul navei jeturile de test se vedeau ca nişte ţevi netede, fiecare de două ori mai groase ca un om, intrând în navă şi ajungând până la acea structură complicată care adăpostea motoarele hiperatomice.

— Hei, jeturile! Înăuntru! zise Bigman.

— Nu, îl calmă Panner.

— De ce nu? Un robot s-ar putea ascunde acolo fără nici un fel de problemă. E adevărat că e în spaţiu, dar asta nu e nici o problemă pentru un robot.

— Impulsurile hiperatomice, zise Lucky, i-ar fi fost de ajuns, şi până acum o oră au fost destule din astea. Nu, jeturile nu intră în discuţie.

— Atunci, zise Panner, nu e nimeni în compartimentul motoarelor. Şi nimic.

— Eşti sigur?

— Da. Nu e nici un loc în care să nu fi căutat şi drumul pe care am mers a fost special ales astfel încât să nu ne poată ocoli nimeni pentru a ne ieşi în spate.

Vocile lor aveau un mic ecou.

— Pe nisipurile de pe Marte, Lucky, asta înseamnă că au mai rămas paisprezece.

— Mai puţin de atât, replică Lucky. Trei dintre oamenii de la bord au fost verificaţi şi au emoţii: comandantul Donahue, Harry Norrich şi Red Summers. Asta înseamnă unsprezece.

— Nu uita de mine, zise Panner. Am refuzat să execut ordinul. Asta înseamnă zece.

— Asta ridică un punct de discuţie interesant, rosti Lucky. Cunoşti ceva despre robotică?

— Eu? N-am avut niciodată de-a face cu un robot.

— Exact, zise Lucky. Oamenii au inventat creierul pozitronic şi i-au dezvoltat cele mai importante capacităţi, dar, cu excepţia câtorva specialişti, tehnicienii de pe Terra nu ştiu nimic despre robotică, pur şi simplu pentru că noi nu

folosim roboţi. Nu se predă la şcoală şi nici nu apare în practică. Eu ştiu cele trei legi şi cam atât. Comandantul Donahue n-a putut nici măcar să citeze cele trei legi. Cei de pe Sirius, pe de altă parte, cu o economie saturată de roboţi, trebuie să cunoască totul despre aceste maşinării. Ieri am petrecut o foarte bună bucată de timp citind o carte de robotică avansată pe care am găsit-o la biblioteca de proiectare. Apropo, era singura despre acest subiect.

— Şi?

— Mi-am dat seama că cele trei legi nu sunt aşa de simple pe cât mi-am închipuit… Să mergem, totuşi. Putem să reverificăm motoarele la întoarcere, zise el mişcându-se către nivelul cel mai de jos. Spre exemplu, m-am gândit că ar fi de ajuns să-i dau fiecărui om de pe navă un ordin stupid şi apoi să văd care se supune. Dar asta nu e neapărat adevărat. Teoretic este posibil să ajustezi creierul pozitronic al unui robot pentru a îndeplini numai acele ordine care fac parte în mare din îndatoririle sale. Ordinele care sunt contrare sau irelevante ar putea fi urmate dacă sunt precedate de alte cuvinte, ca un fel de cod, care ar identifica persoana care dă ordinele. În felul ăsta un robot poate fi condus cum trebuie de cei care l-au creat, dar în acelaşi timp ar fi insensibil la ordinele străinilor.

Panner, care-şi pusese mâinile pe mânerele din tubul care-i ducea la nivelul de sus, se uită la Lucky.

— Vrei să spui că atunci când m-ai pus să-mi dau jos cămaşa şi eu nu te-am ascultat nu am dovedit nimic?

— Am spus că s-ar putea să nu fi dovedit nimic, doctore Panner, din moment ce a-ţi da jos cămaşa nu era o parte din îndatoririle tale şi ordinul meu s-ar putea să nu fi fost dat cum trebuie.

— Atunci mă acuzi că aş fi robot?

— Nu. E foarte puţin probabil să fii robot. Siriusienii, atunci când au ales un membru al proiectului pentru a fi înlocuit cu un robot, cu siguranţă că nu s-ar fi oprit la inginerul şef. Pentru ca un robot să ducă la bun sfârşit această misiune ar fi trebuit să ştie atât de multe despre Agrav încât siriusienii să nu poată fi în stare să-i ofere

respectivele cunoştinţe. Căci, dacă ar fi putut, atunci n-ar mai fi avut nevoie de un spion.

— Mersi, zise Panner întorcându-se către mânere, dar oprindu-se imediat când auzi vocea lui Bigman.

— Nu mişca, Panner! strigă micuţul marţian cu pistolul în mână. Stai un pic, Lucky, de unde ştim noi că are habar de Agrav? Noi doar presupunem asta. Nu ne-a demonstrat nimic. Când Jovian Moon a intrat pe Agrav, unde era el? Stătea cu noi de vorbă, acolo era.

— M-am gândit şi la asta, Bigman, şi ăsta e motivul pentru care l-am luat pe Panner cu noi. Ştie totul în camera motoarelor. L-am urmărit în timp ce inspecta şi nu ar fi reuşit să o facă cu atâta siguranţă dacă nu ar fi fost un expert.

— Asta îţi ajunge, marţianule? întrebă Panner cu furia din voce reţinută.

Bigman puse la loc pistolul şi, fără nici un alt cuvânt, Panner coborî pe scară.

Se opriră la un alt nivel verificându-l pentru a doua oară.

— OK, zise Panner, asta înseamnă că mai rămân zece: doi ofiţeri de armată, patru ingineri, patru lucrători. Ce propui să facem? Să-i trecem pe toţi prin detectorul cu raze X? Ceva de genul ăsta?

Lucky dădu din cap în semn că nu.

— E mult prea riscant. Se pare că siriusienii au învăţat să folosească o mică şmecherie pentru a se proteja. Se ştie foarte bine că folosesc roboţi pentru a transmite mesajele sau pentru a executa nişte misiuni care se doresc secrete de cel care dă ordinele. Acum, e evident că un robot nu poate păstra un secret dacă cineva îi cere să-l dezvăluie, bineînţeles cunoscând formula corectă. Ce fac atunci siriusienii? Simplu, instalează un explozibil care e declanşat de încercarea de a forţa robotul să spună secretul.

— Vrei să spui că în clipa în care treci un robot prin instalaţia cu raze X, va exploda?

— Există destul de multe şanse să se întâmple asta. Cel mai mare secret al său este identitatea, şi explozia poate fi declanşată de orice acţiune la care s-au gândit siriusienii că

l-ar putea desconspira – zise Lucky după care adăugă pe un ton de regret – dar nu se aşteptau la o broască V, împotriva ei nu era nici un fel de dispozitiv. Au fost nevoiţi să-i ordone robotului să omoare broasca V. Asta a fost de preferat dacă voiau să-şi menţină robotul în viaţă şi de nedetectat.

— Dar robotul nu ar răni oameni dacă explodează? Nu ar încălca prima lege? întrebă Panner sarcastic.

— Nu. Declanşarea exploziei se va face în urma unei întrebări, sau ceva de genul ăsta, nu a unei acţiuni a robotului.

Toţi trei se îndreptau către un alt nivel.

— Atunci ce vrei să faci, consilier Starr? vru să ştie Panner.

— Nu ştiu, răspunse Lucky sincer. Robotul trebuie făcut să se dea de gol într-un fel. Cele trei legi, indiferent de cum sunt modificate şi ocolite, trebuie să se aplice. Trebuie să fii doar un cunoscător al roboticii pentru a cunoaşte avantajele celor trei legi. Dacă aş şti cum să forţez un robot să facă ceva care să arate că nu este uman, dar să nu declanşez explozia; dacă aş putea să manipulez cele trei legi astfel încât să intre în conflict şi să paralizez complet creatura…

Panner interveni nervos:

— Dacă aştepţi ajutor din partea mea, consilier, aştepţi degeaba. Ţi-am mai spus că nu ştiu nimic despre robotică.

Panner se întoarse brusc.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

— Nu am auzit nimic, replică Bigman care se uită şi el în aceeaşi direcţie.

Fără nici un cuvânt, Panner trecu de ei, se aplecă pe sub o ţeavă metalică şi trecu în partea cealaltă.

Se depărtase aproape cât putuse de mult, ceilalţi doi urmându-l, când spuse:

— Cineva cred că a trecut pe lângă rectificatoare. Lăsaţi-mă să trec din nou.

Lucky se uită încruntat în acea pădure de cabluri răsucite care parcă nu avea sfârşit.

— Eu nu văd nimic în neregulă, zise Lucky.

— Am putea să le testăm, doar ca să fim siguri, zise Panner.

Deschise o uşiţă şi căută ceva uitându-se peste umăr.

— Nu mişcaţi, zise el.

— Nu s-a întâmplat nimic, nu e nimic aici, vorbi Bigman.

Panner se relaxă.

— Ştiam. V-am spus să nu mişcaţi pentru că nu voiam să vă retez vreun braţ când am dat drumul unui câmp de forţă.

— Ce câmp de forţă?

— Am creat un câmp pe coridor. Nu puteţi să vă mişcaţi, sunteţi exact ca într-o cutie de oţel.

— Pe Marte, Lucky, el e robotul! strigă Bigman întinzând mâinile.

— Nu încerca nimic cu pistolul sonic! strigă dintr-o dată Panner. Mă omorâţi şi nu mai puteţi să ieşiţi niciodată de acolo! zise el uitându-se la ei cu nişte ochi strălucitori. Atenţie, energia poate trece printr-un câmp de forţă, dar materia nu, nici măcar moleculele de aer. Aerul de acolo e singurul pe care îl mai aveţi. Mă omorâţi şi o să vă sufocaţi mai înainte ca cineva să vă poată ajuta.

— Ţi-am spus eu că e robotul, strigă şi mai nervos Bigman.

Panner râse scurt după care continuă:

— Te înşeli. Nu eu sunt robotul. Dar dacă există unul, atunci ştiu sigur cine e!

11. PE LINIA SATELIŢILOR

— Cine? întrebă Bigman grăbit să afle.

— Evident crede că e unul dintre noi, veni răspunsul din partea lui Lucky.

— Mersi! îl completă Panner. Cum poţi să explici asta? Ai zis ceva de ascuns, ai vorbit la un moment dat de cineva care s-a chinuit să ajungă la bordul lui Jovian Moon. Şi mai vorbim de tupeu! Nu sunteţi voi cei doi care s-au chinuit să ajungă la bordul navei? Nu am fost şi eu martor la strădaniile voastre?

— Aşa este, zise Lucky.

— Şi m-ai dus aici jos ca să poţi să investighezi fiecare pătrăţică de navă. Ai încercat să mă păcăleşti cu povestiri despre robotică crezând că eu n-o să-mi dau seama că de fapt tu vrei să vezi toată nava.

— Avem dreptul să facem asta! El e Lucky Starr! sări Bigman.

— Spune el că e Lucky Starr. Dacă e membru al Consiliului Ştiinţei, atunci o poate dovedi şi ştie şi cum să o facă. Dacă m-aş fi prins mai devreme, v-aş fi cerut să vă identificaţi înainte să vă aduc aici.

— Nici acum nu e prea târziu, zise Lucky calm. Vezi bine de la distanţă? întrebă el ridicându-şi braţul şi trăgând mâneca.

— Nici să nu te gândeşti să mă apropii, zise Panner nervos.

Lucky nu spuse nimic. Lăsă ca totul să fie dovedit de încheietura mâinii sale. Pielea de pe suprafaţa interioară a încheieturii părea să fie normală, dar cu mulţi ani înainte fusese tratată genetic printr-o metodă mai mult decât complicată.

Răspunzând la un simplu efort de voinţă al lui Lucky, pielea se înnegri pe suprafaţa delimitată de un oval. În interiorul lui câteva puncte galbene formau acum Carul Mare şi Orionul.

Panner oftă ca şi cum ar fi rămas fără aer în plămâni. Foarte puţini oameni avuseseră până acum şansa să vadă semnul Consiliului Ştiinţei, dar toţi cei care trecuseră de vârsta copilăriei ştiau ce era, semnul de identificare suprem şi de nefalsificat al unui membru al Consiliului Ştiinţei.

Panner nu mai avea nici o soluţie. Tăcut, anulă câmpul de forţă şi se dădu câţiva paşi înapoi.

Bigman se repezi la el.

— Ar trebui să-ţi sparg capul, neno…

Lucky îl trase înapoi.

— Bigman, nu are nici un rost. Tipul avea dreptul să ne suspecteze la fel cum l-am suspectat şi noi. Potoleşte-te.

Panner dădu din umeri.

— Părea destul de logic.

— Trebuie să recunosc şi eu asta. Acum cred că putem avea încredere unul în celălalt.

— Tu poate, zise inginerul şef. Tu te-ai identificat. Dar pe piticul cu gură mare? Pe el cine-l identifică?

Iritat, Bigman începu să bolborosească incoerent şi Lucky se băgă între cei doi.

— Îl identific eu şi îmi asum toată responsabilitatea… Acum zic să ne întoarcem în zona personalului până nu vor începe să ne caute. Bineînţeles că tot ce s-a întâmplat aici e strict confidenţial.

Apoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, începură să urce spre zona unde aveau camerele.

Camera care le fusese repartizată avea un pat supraetajat şi un spălător din care nu puteai scoate decât un firicel de apă. Chiar şi camerele înghesuite de pe Shooting Starr erau un lux în comparaţie cu ea.

Bigman stătea turceşte în patul de sus în timp ce Lucky se spăla. Vorbeau în şoaptă, conştienţi de urechile care puteau fi ciulite dincolo de pereţii camerei.

— Fii atent, Lucky, dacă m-aş duce la toţi membrii echipajului, adică la fiecare despre care nu ştim nimic? Şi mă duc la ei şi îi enervez, le zic tot felul de prostii, să sară la bătaie? Nu crezi că cel care nu mă va lovi e robotul?

— Deloc. Poate că nu ar vrea să încalce ordinele şi disciplina pe navă, sau s-ar putea să ştie cât de bine te pricepi la pistolul sonic, sau s-ar putea să nu vrea să intre în conflict cu Consiliul Ştiinţei, sau chiar să nu vrea să dea într-un tip mai mic.

— Ei, şi tu, Lucky.

Bigman tăcu preţ de un minut, apoi spuse gânditor.

— Mă tot întreb, de unde poţi să fii sigur că e un robot pe navă? Mă tot gândesc să nu fi rămas pe Jupiter Nouă. E posibil.

— Ştiu că se poate şi cu toate astea sunt sigur că robotul este la bordul navei. Asta e. Sunt sigur şi nu ştiu de ce sunt sigur, zise Lucky încruntându-se apoi lăsându-se pe spate începu să se lovească gânditor cu degetul în barbă. Din prima zi când am ajuns pe Jupiter Nouă s-a întâmplat ceva.

— Ce?

— Dacă aş şti! Mi-a venit la un moment dat ideea. Ştiam exact ce, sau credeam că ştiu, chiar înainte să adorm în prima seară, dar a dispărut. Nu mai pot să-mi aduc aminte. Dacă aş fi fost pe Pământ, m-aş fi supus unei sondări a creierului. Pe galaxie, jur că aş fi făcut-o! Am încercat toate şmecheriile posibile. M-am gândit intens la asta, mi-am luat mintea de la orice. Când am fost cu Panner în secţiunea motoarelor am încercat să nu mă mai gândesc la asta. M-am gândit că în clipa în care o să discut problema o să-mi şi amintesc. Nu a fost aşa. La fel se întâmplă şi cu celălalt gând. Din cauza lui cred că robotul e unul dintre oamenii de la bord. Am făcut o deducţie în subconştient. Dacă aş reuşi să-mi dau seama de ea, am avea imediat soluţia. Dacă aş reuşi…

Vocea lui Lucky suna acum aproape a disperare.

Bigman nu-l mai văzuse până atunci pe Lucky aşa de frustrat.

— Hei, lasă, mai bine hai să tragem pe dreapta.

— Da, ar fi mai bine.

Câteva minute mai târziu, în întuneric, Bigman şopti:

— Auzi, Lucky, ce te face să fii sigur că nu eu sunt robotul?

— Pentru că siriusienii nu ar putea face un robot cu o moacă aşa de urâtă ca a ta, zise Lucky ridicând apoi repede un cot pentru a se apăra de o pernă aruncată de Bigman.

După câteva zile, la jumătatea distanţei către Jupiter trecuseră deja de câteva lumi mai populate, dintre care Jupiter Şase, Şapte şi Zece erau singurele care aveau o denumire oficială. Jupiter Şapte era vizibilă ca o stea strălucitoare pe când celelalte erau mult prea departe astfel încât se amestecau printre constelaţii.

Jupiter se vedea acum cam de mărimea Lunii văzută de pe Pământ. Şi pentru că nava se apropia de planetă având soarele în spate, Jupiter era mai tot timpul în faza “plină.” Toată partea vizibilă era scăldată în lumina soarelui. Pe ea nu se vedea avansând nici o umbră a nopţii.

Şi, cu toate că era de mărimea Lunii, Jupiter nu era la fel de strălucitor ca şi Luna. Suprafaţa acoperită de nori reflecta de opt ori lumina pe care o primea, la fel ca şi pulberea de pe Lună. Problema era că Jupiter primea doar unu pe douăzeci şi şapte din lumina pe care o primea luna pe kilometru pătrat. Rezultatul era că acum avea doar o treime din strălucirea pe care o are Luna văzută de pe Pământ.

Dar cu toate astea era mult mai spectaculos decât luna. Centurile sale se vedeau acum mult mai accentuat, nişte linii maronii pe un fond negru. Se putea observa foarte uşor ovalul care purta numele de Marea Pată Roşie, care apărea într-o parte a planetei şi apoi dispărea în cealaltă.

— Azi, Lucky, Jupiter arată ca şi cum nu ar fi cu adevărat rotund, zise Bigman. Aşa e sau e doar o iluzie optică?

— Deloc, răspunse Lucky, Jupiter nu este cu adevărat rotund. E turtit la poli. Ai auzit că şi Pământul e turtit la poli, nu?

— Sigur, dar nu am observat.

— Sigur că nu. Fii atent. Hai să ne gândim. Pământul are la ecuator diametrul de patruzeci de mii de kilometri şi se roteşte în jurul propriei axe în douăzeci şi patru de ore,

astfel încât un punct de pe ecuator se deplasează cu o viteză de circa 1 600 km/h – forţa centrifugă rezultantă umflă Pământul la ecuator, astfel încât la mijloc diametrul are cu patruzeci şi trei de kilometri mai mult decât distanţa dintre cei doi poli. Diferenţa relativă dintre cele două diametre e doar o treime dintr-un procent, aşa că, văzut din spaţiu, Pământul arată ca o sferă perfectă.

— Aha!

— Acum să luăm exemplul lui Jupiter. Diametrul de la ecuator este de unsprezece ori mai mare decât al Pământului, adică patru sute patruzeci de mii de kilometri, şi cu toate astea se roteşte în jurul axei sale în doar zece ore; mai puţin cu cinci minute de zece ore, ca să fim mai exacţi. Un punct de pe ecuatorul lui se mişcă cu o viteză de aproape 45 000 km/h, deci mai repede de 28 ori decât orice punct de pe Pământ. Astfel forţa centrifugă este mult mai mare, deci umflătura de la ecuator este şi mai mare, mai ales pentru că materialul din stratul solului de pe Jupiter este mult mai uşor decât scoarţa terestră. Diametrul lui Jupiter la ecuator este cu peste nouă mii şase sute de kilometri mai mare decât cel de la poli. Diferenţa dintre ele este de aproape cincisprezece procente şi chestia asta e chiar foarte uşor de văzut.

Bigman se uită la cercul de lumină turtit şi murmură:

— Pe Marte!

Soarele rămânea în spatele lor şi era nevăzut în timp ce ei coborau din ce în ce mai mult către Jupiter. Traversară orbita lui Callisto, Jupiter Patru, cel mai mai îndepărtaţi dintre sateliţii principali ai lui Jupiter, dar nu reuşiră să-l vadă. Callisto era o lume aflată la două milioane de kilometri de Jupiter şi era la fel de mare ca Mercur, dar era în cealaltă parte a orbitei, neapărând decât ca o pată aproape de Jupiter şi intrând în eclipsă.

Ganymede, care era Jupiter Trei, era mai aproape şi se vedea acum ca un disc cam de trei ori mai mic decât Luna văzută de pe Pământ. Era înclinat într-o parte încât se putea vedea şi o parte din suprafaţa sa învăluită în noapte.

Cu toate astea era în al treilea pătrar, cu o lumină palidă şi fără nici un fel de trăsătură care să-l scoată în evidenţă.

Lucky şi Bigman nu prea erau băgaţi în seamă de restul echipajului. Comandantul nu le vorbea niciodată şi nici măcar nu se uita la ei când se întâmpla să-i întâlnească. Norrich, atunci când era condus de Mutt, dădea din cap bucuros aşa cum făcea de câte ori detecta prezenţa unui om. Când Bigman îi răspundea la salut, acea plăcere de pe faţă îi dispărea. La o simplă smucitură a lesei, câinele înţelegea că trebuie să meargă mai departe.

Cei doi se simţeau mult mai bine să mănânce în camera lor.

— Cine se cred amărâţii ăştia? mormăi încruntat Bigman. Chiar şi Panner se preface că are treabă când suntem noi prin preajmă.

— În primul rând, Bigman, atunci când comandantul face să fie atât de evident că noi nu suntem pe lista lui de favoriţi, subordonaţii nu sunt nici ei foarte prietenoşi. În al doilea rând, relaţiile noastre cu câţiva dintre ei nu au fost foarte cordiale încă de la început.

— M-am întâlnit cu Red Summers azi, zise Bigman. El venea din camera motoarelor şi eu am stat acolo în faţa lui.

— Ce s-a întâmplat? Nu ai…

— Nu am făcut nimic. Am stat acolo aşteptându-l să înceapă ceva, sperând să înceapă ceva, dar doar a zâmbit şi a trecut pe lângă mine.

Toţi cei prezenţi la bordul navei Jovian Moon urmărerau să vadă cum Ganymede va eclipsa Jupiter. De fapt nu era o eclipsă adevărată. Ganymede acoperea doar o treime din Jupiter. Ganymede era la aproape un milion de kilometri distanţă şi avea aproape jumătate din suprafaţa Lunii aşa cum era ea văzută de pe Pământ. Jupiter se afla la distanţă dublă, dar era acum un glob de lumină, de paisprezece ori mai mare decât Ganymede, cu un aspect înfiorător.

Ganymede se întâlnea cu Jupiter undeva mai jos de ecuator şi încet cele două globuri păreau să se contopească unul cu celălalt. Când Ganymede a intrat în zona lui Jupiter a făcut un cerc de lumină mai slabă pentru că Ganymede

are o atmosferă mult mai rarefiată decât Jupiter şi reflectă mult mai puţină lumină decât primeşte. Chiar dacă lucrurile nu ar fi stat chiar aşa, fenomenul ar fi fost vizibil şi când ar fi traversat centurile lui Jupiter.

Partea memorabilă a avut loc în clipa în care întunericul în care era învăluită partea din spate a lui Ganymede a atins perfect discul lui Jupiter. După cum oamenii îşi explicau unii altora în şoaptă, umbra lui Ganymede cădea peste Jupiter.

Umbra, vizibilă numai la margini, se mişca o dată cu Ganymede, dar încetul cu încetul începea să-l depăşească. Felia de întuneric se îngusta tot mai mult până la jumătatea eclipsei, când Ganymede, Jupiter şi Jovian Moon ajunseră toate în linie dreaptă cu soarele, iar umbra dispăru complet, acoperită de planeta care o generase.

Apoi, în timp ce Ganymede continua să se mişte, umbra începea să avanseze, apărând înaintea ei, apoi subţire, apoi din ce în ce mai groasă, până când ambele părăsiră globul lui Jupiter.

Întreaga eclipsă dură trei ore.

Jovian Moon atinse şi depăşi orbita lui Ganymede când satelitul era în celălalt capăt al orbitei lui de şapte zile în jurul lui Jupiter.

Dar de data asta avea loc un eveniment important. Oameni cu nave obişnuite (dar nu foarte des) ajunseseră uneori pe Ganymede şi asolizaseră acolo, dar nici unul, nici o fiinţă umană, nu ajunsese atât de aproape de Jupiter. Iar acum exact asta făcea Jovian Moon.

Nava trecu la o distanţă de o sută şaizeci de mii de kilometri de Europa, Jupiter Doi. Era cel mai mic dintre sateliţii apropiaţi ai lui Jupiter având doar trei mii de kilometri în diametru. Doar cu puţin mai mic decât Luna, apropierea îl făcea să pară de două ori mai mare decât Luna văzută de pe Pământ. Nişte pete negre puteau fi considerate lanţuri muntoase. Telescoapele navei au demonstrat că, într-adevăr, asta erau. Munţii semănau cu cei de pe Mercur şi nu era nici un semn de cratere la fel ca

pe Lună. Din loc în loc erau zone strălucitoare care semănau cu nişte întinderi de gheaţă.

Dar ei coborau mai mult, lăsând orbita satelitului Europa în spate.

Io era cel mai mare dintre sateliţii apropiaţi de Jupiter, fiind aproape cât Luna. Distanţa faţă de Jupiter era de patru sute şaizeci de mii de kilometri, cu foarte puţin mai mare decât distanţa dintre Pământ şi Lună.

Dar aici asemănarea se încheia. În timp ce gravitaţia blândă a Pământului mişca Luna în jurul lui într-o perioadă de patru săptămâni, Io, prins în câmpul gravitaţional al lui Jupiter, se rotea pe o orbită destul de mare în doar patruzeci şi două de ore. În timp ce Luna se mişcă în jurul Pământului cu o viteză de o mie şase sute de kilometri pe oră, Io se deplasează în jurul lui Jupiter la o viteză de treizeci şi cinci de mii de kilometri pe oră, iar asolizarea pe el era destul de dificilă.

Nava însă era perfect manevrabilă. Merse înaintea lui Io şi opri dispozitivul Agrav exact la fix.

Brusc, zumzăitul motoarelor hiperatomice invadă din nou nava cu o cascadă de sunete asurzitoare după liniştea din ultimele săptămâni.

Jovian Moon devie de la orbita sa, fiind supusă acum efectului de acceleraţie al câmpului gravitaţional al lui Io. După aceea se plasă pe o orbită în jurul satelitului la o distanţă de şaisprezece mii de kilometri, astfel încât globul auriu al lui Io umplea tot cerul.

Îl înconjură dinspre partea luminată către cea întunecată, venind din ce în ce mai jos. Aripile ca de liliac ale navei, folosite pentru dispozitivul Agrav, fuseseră retrase pentru a nu fi deformate de atmosfera rarefiată a lui Io.

Apoi, în cele din urmă, începu să se audă un şuierat care provenea de la frecarea pereţilor navei cu atmosfera.

Viteza scădea tot mai mult, dar la fel şi altitudinea. Motoarele laterale ale navei erau întoarse în jos, către Io, iar jeturile hiperatomice se treziră la viaţă, atenuând căderea, şi lent, Jovian Moon ajunse pe suprafaţa lui Io.

La bordul navei se instală o veselie isterică. Chiar şi Lucky şi Bigman erau bătuţi pe spate de oamenii care până atunci îi evitaseră pe tot parcursul călătoriei.

După o oră, în bezna nopţii de pe Io, avându-l pe comandantul Donahue în frunte, oamenii de pe Jovian Moon, toţi în costume spaţiale, ieşeau unul câte unul pe suprafaţa lui Jupiter Unu.

Şaisprezece oameni. Primele fiinţe umane care ajunseseră pe Io!

Mai exact, se gândi Lucky, cincisprezece oameni.

Şi un robot!

12. CERUL ŞI ZĂPEZILE DE PE IO

Primul lucru pe care se opriră să-l admire a fost Jupiter. Jupiter era cel care îi lăsă fără grai. Nu se putea spune nimic despre el, nu se auzea nimic în căşti. Era mai presus de orice s-ar fi putut spune.

Jupiter era un gigant, acoperind mai mult de o optime din cer. Dacă ar fi fost vizibil în întregime, ar fi fost de două mii de ori mai strălucitor decât Luna plină, dar umbra nopţii lua din el o treime.

Zonele stălucitoare şi centurile întunecate care îl înconjurau nu mai erau doar maro. Erau destul de aproape pentru a li se vedea culorile adevărate: roz, verde, albastru, purpuriu, toate strălucitoare. Marginile benzilor erau zimţate şi îşi schimbau forma, ca şi cum atmosfera ar fi fost tulburată de furtuni puternice, şi probabil că aşa şi era. Atmosfera rarefiată şi foarte clară a lui Io nu reuşea să ascundă nici cel mai mic detaliu al acelei suprafeţe care îşi schimba tot timpul forma.

Marea Pată Roşie se vedea perfect. Îţi lăsa impresia unui curent de gaz care se rotea leneş.

Priviră vreme îndelungată, dar Jupiter nu-şi schimba poziţia. Stelele treceau pe lângă el, dar Jupiter rămânea tot acolo, undeva jos în partea de vest a cerului. Nu avea cum să se mişte, căci Io nu arăta spre Jupiter decât o parte, în timp ce se rotea în jurul lui. Pe jumătate din suprafaţa lui Io, Jupiter nu răsărea niciodată, iar pe cealaltă jumătate nu apunea. Oriunde te-ai fi aflat pe Io, Jupiter se afla tot timpul la orizont, jumătate văzut, jumătate nevăzut.

— Ce loc bun pentru un telescop! murmură Bigman pe lungimea de undă alocată lui Lucky în şedinţa de informare de dinaintea asolizării.

— O să se instaleze unul imediat, şi tot felul de alte echipamente, replică Lucky.

Bigman îi atinse casca lui Lucky pentru a-i atrage atenţia arătându-i cu degetul ceva.

— Fii atent la Norrich. Săracul, nu poate vedea nimic din toate astea!

— L-am observat mai înainte. Măcar îl are pe Mutt cu el.

— Da! Pe nisipurile de pe Marte, s-au chinuit destul de mult pentru Norrich! Câinele are un costum spaţial special. Am urmărit când i l-au pus şi tu verificai asolizarea. Au fost nevoiţi să-l testeze să vadă dacă poate auzi ordinele şi dacă se supune şi dacă îl mai recunoaşte pe Norrich după ce s-a îmbrăcat şi el în costumul spaţial. Se pare că totul a mers cum trebuie.

Lucky dădu din cap. Dintr-un singur impuls se mişcă spre Norrich. Gravitaţia de pe Io era cu foarte puţin mai mare decât cea de pe Lună, iar Bigman şi el se descurcau cât de poate de bine cu ea.

Din două salturi ajunseră la el.

— Norrich, zise Lucky trecând pe lungimea de undă alocată inginerului.

În general nu puteai spune care era direcţia sunetului auzit în căşti, iar ochii lipsiţi de lumină ai lui Norrich se uitau neajutoraţi în jur.

— Cine e? întrebă el.

— Lucky Starr, veni răspunsul.

Lucky veni în faţa lui, şi chiar şi prin viziera de la cască putea vedea fericirea de pe faţa lui Norrich.

— Te bucuri că eşti aici?

— Fericit? Poţi să-i spui şi aşa. Jupiter e frumos?

— Foarte frumos! Vrei să ţi-l descriu?

— Nu. Nu e nevoie. L-am văzut prin telescop când mai aveam ochi, iar acum pot să-l văd în minte. Doar că… nu ştiu dacă ai putea să înţelegi. Noi suntem printre puţinii oameni care au ajuns pentru prima dată pe o lume nouă. Îţi dai seama ce grup deosebit suntem?

Întinse mâna după Mutt dar nu reuşi decât să atingă casca de metal a câinelui. Prin viziera curbată Lucky vedea limba câinelui şi ochii care se mişcau în toate direcţiile, ca şi cum ar fi fost tulburat de tot ce se afla în jurul lui sau de prezenţa vocii stăpânului, dar fără corpul lui cu care se obişnuise.

— Săracul Mutt! Gravitaţia mică l-a cam speriat, zise Norrich cu o voce joasă. Nu cred că o să-l mai ţin mult afară.

Dar imediat începu din nou să vorbească cu înflăcărare:

— Gândeşte-te numai la trilioanele de oameni din galaxie. Gândeşte-te cât de puţini sunt cei care au norocul să ajungă primii pe o lume nouă. Cred că ai putea să-i numeri pe degete. Janofski şi Sterling pe Lună, Ching, primul om pe Marte, Lubell şi Smith, primii pe Venus. Adună-i. Ia-i şi pe cei care au ajuns pe asteroizi sau pe planetele din afara sistemului solar. Adună-i pe toţi şi ai să vezi ce puţini sunt. Şi noi suntem printre ei. Eu sunt printre ei.

Îşi întinse mâinile ca şi cum ar fi gata să îmbrăţişeze întregul satelit.

— Şi asta i-o datorez lui Summers. Când a gândit noua tehnică pentru contact, care era doar o problemă de rotor înclinat, a însemnat o economisire de două milioane de dolari şi a încă un an de muncă, şi nici măcar nu e un mecanic antrenat, dar l-au lăsat să urce la bordul navei. Ştii ce a spus? Că şi eu meritam un loc printre ei. Ei nu l-au contrazis, dar au obiectat că sunt orb. Atunci le-a adus aminte de ce eram orb şi le-a spus că nu merge fără mine. Aşa că am ajuns amândoi aici. Ştiu că nu te dai în vânt după Summers, dar pentru mine asta înseamnă Summers când mă gândesc la el.

Vocea comandantului se auzi în toate căştile:

— La muncă, oameni buni. Jupiter rămâne tot acolo. Vă uitaţi la el mai târziu.

Timp de patru ore se descărcă nava, se aranjă echipamentul, se întinseră corturi. De asemenea erau pregătite şi corturi cu atmosferă normală pentru a fi folosite ca posibile cartiere generale cu oxigen în afara navei.

Dar cu toate astea nu puteai să-i împiedici pe oameni să se uite la cer.

Europa se afla cel mai aproape, fiind ceva mai mică decât Luna văzută de pe Pământ. Ganymede, ceva mai mic, era aproape de zenit şi era în al doilea pătrar. Calisto

era doar un sfert din mărimea Lunii văzută de pe Pământ şi se mişca aproape de Jupiter, şi la fel ca şi Jupiter, se vedea doar două treimi. Nici unul dintre sateliţii naturali ai lui Jupiter nu dădea nici măcar un sfert din lumina pe care o degaja Luna plină şi păreau neînsemnaţi în prezenţa lui Jupiter.

Bigman comentă exact acest fapt.

Lucky se uită la micul marţian şi, după ce studie orizontul estic, spuse:

— Crezi că nimic nu poate să fie mai ceva decât Jupiter aici, nu?

— Da, cel puţin aici, nu cred, zise Bigman.

— Atunci fii atent aici, îl avertiză Lucky.

În atmosfera rarefiată a lui Io nu era nici un fel de strălucire care să-i avertizeze. Apoi, undeva pe linia dealurilor, apăru o strălucire de-a lungul gheţii, iar peste şapte secunde soarele apăru la orizont.

Era un soare de mărimea unei perle, un cerculeţ de un alb strălucitor, şi cu toată lumina pe care o transmitea Jupiter, acest pigmeu reuşea să-l întreacă.

Reuşiseră să instaleze telescopul exact la timp pentru a vedea cum Calisto dispărea după Jupiter. Unul câte unul, toţi cei trei sateliţi vor trebui să facă la fel. Io, cu toate că rămânea tot timpul cu faţa la Jupiter, se rotea în jurul lui în patruzeci şi două de ore. Asta însemna că soarele şi celelalte stele păreau să se deplaseze pe cerul lui Io în acele patruzeci şi două de ore.

În ceea ce priveşte sateliţii, Io se mişca mai repede decât ceilalţi, şi tot timpul îi întrecea în cursa în jurul lui Jupiter. Pe Calisto, care era cel mai depărtat şi cel mai lent, îl întrecea primul; în felul ăsta Calisto trecea pe cerul lui Io în două zile. Ganymede făcea acelaşi lucru în patru zile şi Europa în şapte. Fiecare mergeau de la est la vest şi fiecare trebuia să treacă prin spatele lui Jupiter.

Toată lumea era nerăbdătoare să vadă eclipsa lui Calisto, care era prima. Chiar şi Mutt părea să fie afectat de ea. Deja se obişnuise cu gravitaţia scăzută şi Norrich îl mai lăsa din când în când liber în costumul în care zburda destul

de grotesc, încercând fără nici un spor să adulmece tot ce întâlnea. În cele din urmă, atunci când Calisto atinse Jupiter şi trecu în spatele lui, nimeni nu mai reuşea să scoată nici un cuvânt. Până şi Mutt se aşezase şi privea cerul cu limba scoasă.

Dar soarele era cel pe care îl aşteptau de fapt. Mişcarea lui aparentă era din ce în ce mai rapidă faţă de a celorlalţi sateliţi. Trecu de Europa (a cărei lumină nici măcar nu se mai văzu), rămânând în eclipsă timp de treizeci de secunde.

Ganymede era deja în spatele lui Jupiter înainte ca soarele să îl ajungă, iar Calisto, ieşind de sub umbra lui Jupiter, era acum undeva la orizont.

Acum mai rămăseseră Soarele şi Jupiter.

Oamenii priveau nerăbdători în timp ce soarele de mărimea unei perle urca la orizont. Pe măsură ce urca, faza lui Jupiter era din ce în ce mai mică, porţiunea luminată fiind, normal, cea dinspre soare. Jupiter deveni "semilună" apoi se mări treptat.

În atmosfera rarefiată de pe Io, cerul aflat în lumina soarelui era de un purpuriu întunecat şi doar stelele care degajau mai puţină lumină deveniseră invizibile. Pe tot acest fundal ardea uriaşa semilună care se umfla către soare.

Era ca şi cum piatra lui David, expediată de o praştie cosmică, ar fi încercat să ţintească fruntea lui Goliat.

Lumina lui Jupiter se micşoră şi mai mult până când deveni un contur gălbui. Soarele aproape că îl atingea.

În momentul atingerii, oamenii începură să strige. Îşi obturaseră vizierele căştilor pentru a se putea uita la lumina intensă, dar în câteva clipe nu mai era nevoie de asta pentru că lumina ajunsese la o intensitate suportabilă.

Dar cu toate acestea nu dispăru definitiv. Soarele trecuse de marginea lui Jupiter, dar încă se mai vedea prin atmosfera densă de heliu şi hidrogen a gigantului.

De acum Jupiter era complet în umbră, dar atmosfera lui se trezise la viaţă, deformând prin refracţie lumina solară

care trecea prin ea şi pe lângă conturul planetei, transformând-o într-o peliculă de lumină lăptoasă.

Pelicula luminoasă creştea din ce în ce mai mult pe măsură ce soarele trecea şi mai mult în spatele lui Jupiter. Corpul lui Jupiter era acum înconjurat de lumină şi într-o parte se zărea un bulb luminos. Era un inel de diamant pe cer, destul de mare pentru a cuprinde în volumul său două mii de globuri de mărimea Lunii văzute de pe Pământ.

Şi soarele se mişcă şi mai mult în spatele lui Jupiter aşa încât lumina începu să mai piardă din intensitate, până când nu se mai văzu nimic, cu excepţia semilunei satelitului Europa. Cerul era negru şi aparţinea stelelor.

— Şi aşa o să fie timp de cinci ore, îi zise Lucky lui Bigman. Apoi totul se va repeta în sens invers când soarele va ieşi din spatele lui Jupiter.

— Şi toate astea se întâmplă la fiecare patruzeci şi două de ore? întrebă Bigman uimit.

— Da.

Panner se apropie de ei în ziua următoare şi îi strigă.

— Ce faceţi? Noi am cam terminat treaba aici, zise el arătând toată valea care era acum plină de echipament. O să plecăm destul de curând şi cea mai mare parte a instalaţiilor o să rămână aici.

— Da? întrebă Bigman surprins.

— De ce nu? Nu e nimic viu pe satelit care să strice ceva şi aici nu poate fi vorba de condiţii meteo. Toate sunt protejate împotriva amoniacului din atmosferă şi o să se păstreze perfect până la a doua expediţie, explică el. După care continuă cu o voce joasă:

— Consilier Starr, e cineva pe lungimea ta de undă?

— Receptoarele mele nu detectează pe nimeni.

— Ai vrea să mergi la o plimbare cu mine? spuse el şi se îndreptă către vale pe panta uşoară a dealurilor care o înconjurau.

Cei doi îl urmară îndeaproape.

— Trebuie să-mi cer scuze dacă ţi s-a părut că sunt neprietenos pe navă. Dar m-am gândit că e mai bine aşa.

— Nu e absolut nici o problemă, îl asigură Lucky.

— M-am gândit să încerc şi eu o investigaţie pe cont propriu, şi am considerat că cel mai bine e să nu fim văzuţi împreună. M-am gândit să urmăresc totul cu mare atenţie şi credeam că am să prind pe cineva dându-se de gol, făcând ceva care nu se potriveşte unui om, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun. Mă tem că am dat greş.

Amândoi ajunseră în vârful primului deal şi Panner se uită în spate.

— Uite-te puţin la câinele ăla. Se bucură de gravitaţia scăzută, zise el către Lucky.

Mutt învăţase câte ceva în ultimele zile. Îşi arcuia corpul în clipa în care se lansa în nişte salturi de câte şase metri şi părea că efectiv se bucură de ele.

Panner trecu pe frecvenţa care îi fusese rezervată lui Norrich pentru a-şi striga câinele.

— Hei, Mutt, băiete, vino aici, începu să strige el apoi fluierând scurt.

Bineînţeles că Mutt auzi şi începu să vină în salturi mari către ei. Lucky trecu şi el pe frecvenţa câinelui şi îi auzi lătratul.

Panner îi făcu semn cu mâna şi câinele se îndreptă către ei, apoi se opri şi se uită înapoi ca şi cum s-ar fi întrebat dacă e corect să-şi părăsească stăpânul. Dar continuă să se apropie, deşi mult mai încet.

Cei doi îşi continuară drumul.

— Un robot de pe Sirius care să păcălească un om trebuie să fie ceva destul de bine făcut. O examinare obişnuită cred că nu l-ar putea da de gol, zise Lucky.

— A mea nu a fost obişnuită, protestă Panner.

Vocea lui Lucky vădea aproape un fel de amărăciune.

— Încep să cred că orice examinare făcută de cineva care nu este un expert în robotică, nu poate fi decât ceva obişnuit.

Trecură pe lângă ceva care semăna cu un fel de râu dintr-o substanţă care era aproape ca zăpada, strălucind în lumina lui Jupiter, şi Bigman se uită la el cu uimire.

— Chestia asta se topeşte doar dacă te uiţi la ea, zise el.

Luă în mâna înmănuşată puţin şi totul se topi la fel ca untul pe plită. Se uită înapoi şi în locurile în care cei trei păşiseră apăruseră nişte găuri mari.

— Nu e zăpadă, îl lămuri Lucky, este amoniac îngheţat, Bigman. Amoniacul se topeşte la o temperatură mai mică cu 44 de grade decât gheaţa, iar căldura care radiază din costumele noastre o topeşte mult mai repede.

Bigman se aruncă înainte, lăsând la fiecare pas făcut nişte găuri destul de mari.

— E amuzant.

— Vezi dacă ai dat drumul la încălzitor, dacă vrei să te joci în zăpadă, îi strigă Lucky.

— E dat drumul, veni răspunsul de la Bigman care cobora o vale în nişte salturi mari, sărind cu capul înainte.

Se mişca la fel ca un scafandru, dar cu încetinitorul, apoi atinse amoniacul, şi pentru o clipă dispăru. Apoi se ridică în picioare.

— E ca şi cum te-ai scufunda într-un nor, Lucky. Mă auzi? Hai, încearcă şi tu! E mai bine decât să faci schi pe nisip pe Lună.

— Mai târziu, Bigman, veni replica lui Lucky care apoi se întoarse către Panner. Spre exemplu, ai încercat în vreun fel să testezi pe vreunul dintre oameni?

Cu coada ochiului Lucky îl putea vedea pe Bigman plonjând pentru a doua oară, şi după câteva secunde îşi întoarse cu totul privirea în acea direcţie.

— Bigman! strigă el nervos după câteva clipe. Bigman! strigă a doua oară şi mai nervos.

Apoi începu să alerge.

Vocea lui Bigman se auzi în cele din urmă, dar foarte încet şi fără suflu.

— Respir… lovit de stâncă… aici un râu…

— Stai acolo, vin la tine!

Lucky şi Panner veneau către el cu paşi mari.

Lucky ştia ce se întâmplase. Temperatura la suprafaţa lui Io nu era cu foarte mult mai mare decât punctul de topire al amoniacului. Sub zăpadă curgeau râuri din acea

substanţă sufocantă care exista din belşug pe planetele de dincolo de orbita terestră şi pe sateliţii lor.

Apoi se auzi Bigman prin radio care se îneca.

— Rupt furtunul de aer… intră amoniac… mă sufoc…

Lucky ajunse la gaura lăsată de corpul lui Bigman şi se uită în jos. Râul de amoniac era cât se poate de vizibil, coborând în josul dealului printre pietre. Probabil de una dintre ele se spărsese furtunul de aer al lui Bigman.

— Bigman, unde eşti?

Şi cu toate că Bigman răspunse abia auzit “Aici!”, nu era de găsit.

13. CĂDEREA

Lucky se aruncă fără să mai stea pe gânduri în râu, coborând încet sub influenţa gravitaţiei de pe Jupiter. Era furios pe acea încetineală a căderii, pe entuziasmul copilăresc care îl prindea atât de repede pe Bigman, şi, neprevăzut, pe el însuşi pentru că nu îl oprise la timp pe prietenul său.

Lucky ajunse în râu şi amoniacul se ridică în aer în stropi mici, apoi căzu repede la loc cu o viteză surprinzătoare. Atmosfera rarefiată a lui Io nu putea susţine picăturile în pofida gravitaţiei scăzute.

În râul de amoniac nu era nici un fel de forţă ascensională, ca în apă. Dar Lucky nu se aştepta deloc la asta. Amoniacul lichid era mai puţin dens decât apa şi avea o forţă ascensională mult mai mică. Şi nici forţa curentului nu era foarte mare sub influenţa gravitaţională a lui Io. Dacă Bigman nu şi-ar fi spart furtunul de aer ar fi putut pur şi simplu să păşească afară din râu.

Aşa însă…

Lucky se aruncă în direcţia de scurgere a râului. Undeva în faţă era micul marţian care se lupta cu amoniacul otrăvitor. Dacă spărtura furtunului era destul de mare sau dacă se mărise în vreun fel pentru a permite lichidului să intre, Lucky ar fi ajuns prea târziu.

Deja ar putea să fie prea târziu, se gândi el şi simţi o strângere de inimă la acest gând.

O siluetă trecu de Lucky, scufundându-se în amoniac. Dispăru, lăsând un tunel pe care amoniacul îl acoperi încet.

— Panner, strigă Lucky.

— Aici, veni răspunsul inginerului care îşi puse mâna pe umărul lui Lucky. A fost Mutt. A venit în fugă în clipa în care ai strigat. Amândoi eram pe lungimea lui de undă.

Amândoi mergeau prin amoniac în căutarea câinelui. Apoi îl văzură întorcându-se.

— L-a găsit pe Bigman, strigă Lucky fericit.

Braţele lui Bigman erau în jurul câinelui, şi cu toate că asta îi stânjenea mişcările, gravitaţia scăzută îi permitea lui Mutt să facă nişte salturi respectabile folosindu-se doar de muşchii de la umeri.

Chiar în clipa în care Lucky se aplecă după Bigman, micuţul marţian îşi dădu drumul şi căzu.

Lucky îl ridică pe umăr. Nu mai era timp de investigaţii sau de vorbă. Nu mai era timp decât pentru un singur lucru. Fixă nivelul de oxigen al prietenului său la maxim şi, cu Bigman pe umăr, alergă către navă. Chiar şi cu gravitaţia scăzută de pe Io, Lucky nu mai fugise niciodată cu atâta disperare. Cu atâta grabă atingea doar pământul la fiecare salt, încât lăsa impresia de zbor la mică înălţime.

Panner venea din spate iar Mutt alerga şi el pe urmele lui Lucky.

Lucky selectă frecvenţa comună pentru a-i anunţa pe toţi să pregătească unul dintre corturile presurizate.

Lucky intră în cort abia oprindu-se din alergare. În spatele lui se închise automat uşa, în interior năvălind aer la presiune mare pentru a recupera pierderea de presiune din clipa deschiderii.

Repede îi scoase lui Bigman casca şi apoi, mai încet, restul costumului.

Căută să vadă dacă îi mai bate inima şi spre uşurarea lui găsi o bătaie slabă. Cortul era, bineînţeles, echipat cu o trusă de prim ajutor. Făcu injecţiile necesare pentru stimulare generală şi aşteptă căldura şi aerul să facă restul.

În cele din urmă ochii lui Bigman se deschiseră şi focalizară destul de greu pe Lucky. Buzele i se mişcară fără nici un fel de sunet, dar Lucky îşi dădu seama ce voia să spună:

— Lucky.

Lucky râse uşurat şi apoi îşi scoase şi el costumul spaţial.

La bordul lui Jovian Moon, Norrich se opri la uşa deschisă a camerei unde Bigman îşi continua convalescenţa. Ochii săi lipsiţi de vedere erau plini de căldură.

— Cum se simte bolnavul?

Bigman se roti în pat şi strigă:

— Bine! Pe Marte, mă simt nemaipomenit, dacă nu ar fi Lucky ăsta care vrea să mă vadă în pat, aş zburda pe aici!

Lucky se încruntă la el.

Bigman îl ignoră şi continuă.

— Hei, Mutt, vino încoace! Mutt! Băiete, aici!

Mutt, fără costum acum, veni către Bigman dând din coadă, ochii săi inteligenţi parcă bucurându-se că este în viaţă.

Bigman îl luă plin de afecţiune de gât cu braţele lui mici.

— Ăsta da prieten! Ai auzit ce a făcut, Norrich, nu?

— Toată lumea a auzit, răspunse acesta, văzându-se clar mândria pe care o născuse fapta câinelui său.

— De-abia îmi amintesc, începu Bigman, înainte să mi se rupă de tot filmul. Am tras o gură de amoniac şi nu mai puteam să mă îndrept. M-am rostogolit în josul dealului, trecând prin zăpada de amoniac ca şi cum nu ar fi fost nimic. Apoi am văzut că vine ceva spre mine şi am fost sigur că e Lucky, când am auzit mişcându-se ceva. Dar a dat la o parte destul de multă zăpadă ca să pot vedea că e Mutt. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că l-am prins în braţe.

— Şi asta e o chestie bună, zise Lucky. Timpul necesar pentru ca eu să te găsesc ar fi însemnat sfârşitul tău.

Bigman se răţoi la Lucky.

— Şi tu acuma, Lucky, faci din ţânţar armăsar. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu mi-aş fi strivit furtunul de aer de o piatră. Şi dacă m-aş fi gândit să setez presiunea de oxigen la maximum, aş fi putut să ţin amoniacul afară. Prima gură pe care am tras-o mi-a pus capac. Nu mai puteam să gândesc.

Panner trecu şi el pe acolo şi se interesă de starea marţianului.

— Cum te simţi, Bigman?

— Pe nisipurile de pe Marte! Toată lumea are impresia că sunt invalid sau handicapat! Nu am nimic! Chiar şi

comandantul a trecut pe aici şi a reuşit să-mi vorbească cât poate el de frumos.

— Ei, zise Panner, poate că a trecut peste supărarea lui.

— Niciodată, replică Bigman. Vrea să se asigure că zborul nu o să aibă vreo victimă. Vrea ca raportul să fie curat, ăsta e motivul.

— Totul e pregătit pentru decolare? întrebă Panner zâmbind.

— Plecăm de pe Io? întrebă Lucky.

— Într-o oră. Oamenii reîncarcă echipamentul pe care îl luăm înapoi şi îl securizează pe cel lăsat aici. Dacă voi doi aţi reuşi să ajungeţi în cabina de pilotaj după ce plecăm, ar trebui să veniţi. O să avem o privelişte a lui Jupiter cum nu aţi mai văzut.

Panner îl scărpină după ureche pe Mutt şi plecă.

Transmiseră prin radio către Jupiter Nouă momentul plecării de pe Io, la fel cum făcuseră cu câteva zile mai devreme când asolizaseră pe satelit.

— De ce nu transmitem şi către Pământ? Consilierul şef Conway trebuie să afle că am reuşit!

— Oficial, zise Lucky, nu am reuşit până când nu ne întoarcem pe Jupiter Nouă.

Lucky nu adăugă cu voce tare că el nu era deloc nerăbdător să se întoarcă pe Jupiter Nouă, şi chiar mai puţin nerăbdător să stea de vorbă cu Conway. Până la urmă, nu reuşise nimic în misiunea asta.

Ochii lui căprui trecură în vedere toată camera de control. Inginerii şi echipajul erau la posturile lor pentru decolare. Comandantul, cei doi ofiţeri şi Panner erau şi ei în camera de control.

Lucky se întrebă în legătură cu cei doi ofiţeri, la fel cum se întrebase de nenumărate ori despre ceilalţi oameni de pe navă pe care nu avusese ocazia să-i examineze în prezenţa broaştei V. În diferite ocazii vorbise cu toţi, la fel şi Panner, chiar de mai multe ori. Le cercetase camerele. Împreună cu Panner le verificase dosarele. Nu găsiseră nimic.

Se va întoarce pe Jupiter Nouă fără să fi găsit robotul, şi apoi va fi şi mai greu de localizat, şi ar fi nevoit în cele din urmă să se întoarcă la Consiliu fără să fi dus la bun sfârşit misiunea.

Încă o dată, din disperare, se duse cu gândul la razele X, sau la orice alt mijloc de inspecţie forţată. Ca întotdeauna, în minte îi veni posibila declanşare a unei explozii, probabil una nucleară.

Cu siguranţă va distruge robotul. Va ucide cu siguranţă treisprezece oameni şi o navă nepreţuită. Dar cel mai rău, nu va mai găsi nici o altă cale de a detecta ceilalţi roboţi de care era sigur că spionau şi în alte părţi ale Confederaţiei Solare.

— Plecăm!

Strigătul neaşteptat al lui Panner avu darul să-i risipească pentru moment gândurile.

Se auzi un şuierat puternic generat de acceleraţia iniţială, apoi presiunea tot mai mare generată de acceleraţie şi, în cele din urmă, suprafaţa lui Io începu să se îndepărteze din ce în ce mai mult.

Telescopul nu putea să-l cuprindă în întregime pe Jupiter, era mult prea mare. Se centră pe Marea Pată Roşie şi îi urmări rotaţia în jurul planetei.

— Am trecut pe Agrav, da, dar este doar ceva temporar, doar să-l lăsăm pe Io să se despartă de noi.

— Dar noi cădem acum spre Jupiter, zise Bigman.

— Aşa e, dar numai până în momentul propice. Apoi trecem pe hiperatomice şi mergem către Jupiter într-o orbită hiperbolică. Imediat ce ne-am stabilit pe orbită, oprim motoarele şi-l lăsăm pe Jupiter să facă toată treaba. Ne vom apropia cel mai mult de Jupiter la două sute patruzeci de mii de kilometri. Gravitaţia lui Jupiter ne va roti în jur şi ne va împinge către Jupiter Nouă, ca şi cum am fi o piatră aruncată de o praştie. În momentul respectiv punem în funcţiune motoarele hiperatomice. Profitând de acest “efect de praştie”, conservăm ceva energie pe care am fi folosit-o dacă am fi plecat direct de pe Io, şi o să putem

avea şi nişte imagini de foarte aproape ale lui Jupiter. Mai sunt cinci minute! zise el uitându-se la ceas.

Se referea la momentul în care nava urma să treacă de pe Agrav pe motoare hiperatomice şi să intre pe orbita lui Jupiter.

— Momentul, continuă Panner, uitându-se la ceas, este calculat în aşa fel încât să fim pe cât posibil pe direcţia lui Jupiter Nouă. Trebuie să ajungem pe Jupiter Nouă cu cât mai multă energie din cea cu care am plecat. Cu cât mai multă, cu atât mai favorabil pentru Agrav. Eu mi-am fixat ţinta la optzeci şi cinci de procente. Dacă ne-am putea întoarce cu nouăzeci, asta ar fi superlativ.

— Să presupunem că ne întoarcem cu mai multă energie decât am plecat, interveni Bigman. Cum ar fi?

— Ar fi super-superlativ, Bigman, dar e imposibil. Există ceva care se numeşte a doua lege a termodinamicii care nu ne lasă să ieşim cu un bilanţ energetic pozitiv, şi nici măcar pe zero. Trebuie să avem o pierdere. Mai avem un minut, zise el zâmbind larg.

Exact în secunda respectivă sunetul motoarelor hiperatomice umplu nava şi Panner îşi puse ceasul în buzunar cu o expresie satisfăcută.

— De aici înainte, spuse el, până la manevrele de aterizare pe Jupiter Nouă, totul este automatizat.

De-abia termină de rostit ultimele cuvinte că zumzăitul motoarelor încetă, iar lumina din cameră se stinse. Peste o secundă se aprinse din nou, dar pe panoul de comandă era un semn roşu care spunea AVARIE.

Panner sări în picioare.

— Pe spaţiu, ce…?

Părăsi camera de comandă în viteză lăsându-i pe ceilalţi să se uite în urma lui având pe faţă diferite expresii de groază.

Comandantul se albi, faţa lui plină de riduri nemaifiind decât o mască de oboseală.

Lucky se hotărî brusc şi porni în viteză după Panner şi bineînţeles că Bigman îl urmă pe Lucky.

Imediat dădură peste inginerii care ieşeau din compartimentul motoarelor.

— Domnule! strigă unul dintre ei.

— Ce e, omule? întrebă grăbit Panner.

— Sistemul Agrav s-a oprit, domnule. Nu poate fi activat.

— Dar hiperatomicele?

— Rezerva principală e scurcircuitată. Am oprit-o chiar la timp ca să nu explodeze. Dacă o atingem, toată nava se va face bucăţi. Toată energia acumulată va exploda.

— Atunci mergem pe rezervorul de avarie?

— Da.

Faţa lui Panner era congestionată.

— La ce ne foloseşte asta? Nu putem să intrăm pe orbită în jurul lui Jupiter cu rezervorul de avarie. Nici nu se pune problema. Lăsaţi-mă să trec.

Inginerul se dădu la o parte şi Panner intră. Lucky şi Bigman erau pe urmele lui.

Nici unul dintre cei doi nu mai ajunsese în compartimentul motoarelor din prima zi când se urcaseră la bordul lui Jovian Moon. Scena era acum total diferită. Nu mai era tăcerea aceea maiestuoasă, nu mai era senzaţia de forţe puternice care lucrează netulburate.

În locul lor se auzeau oamenii care discutau în jurul lor.

Panner ajunse la nivelul al treilea.

— Acum ce se mai întâmplă? întrebă el. Exact ce s-a întâmplat?

Omenii se dădură deoparte şi toţi arătau către mecanismele stricate, furioşi şi disperaţi.

De pe scări se auziră alţi paşi şi apoi comandantul îşi făcu şi el apariţia.

— Ce se întâmplă, consiliere? i se adresă el lui Lucky care stătea calm într-o parte.

Era pentru prima dată când i se adresa lui Lucky din clipa în care părăsiseră Jupiter Nouă.

— Defecţiuni grave, comandante, răspunse Lucky.

— Cum s-a întâmplat asta, Panner?

Panner îşi ridică ochii de la obiectul care îi fusese întins pentru examinare.

— Pe spaţiu, ce mai vrei? strigă nervos.

— De ce s-a permis ca ceva să meargă prost? întrebă comandantul Donahue cu nările fremătând.

— Nu s-a permis nimic!

— Atunci cum numeşti tu asta?

— Sabotaj, comandante. Sabotaj deliberat!

— Ce?

— Cinci relee gravitaţionale au fost distruse şi înlocuitorii au fost luaţi şi nu pot fi găsiţi. Controlul jetului hiperatomic a fost scurcircuitat şi nu se mai poate repara. Nimic din toate astea nu se putea întâmpla din accident.

Comandantul se uită la inginerul şef.

— Mai poate fi făcut ceva? întrebă el sec.

— Poate că cele cinci relee pot fi găsite sau reconstruite din resturi. Nu sunt sigur. Poate reuşim să reparăm şi controlul. Dar ne va lua câteva zile şi nu garantez nici un fel de rezultat.

— Zile! strigă comandantul. Nici vorbă de aşa ceva. Cădem spre Jupiter!

Urmă o clipă de tăcere şi Panner rosti ceea ce toţi gândeau.

— Aşa e, comandante. Cădem spre Jupiter şi nu ne putem opri la timp. Asta înseamnă că suntem terminaţi, comandante. Suntem morţi!

14. APROAPE DE JUPITER.

— Nimeni nu moare atâta timp cât mai are puterea să gândească, rupse tăcerea cu o voce hotărâtă Lucky. Cine se descurcă mai bine la comenzile navei?

— Maiorul Brant, răspunse comandantul Donahue. El e navigatorul.

— Acum e în cabina de control?

— Da.

— Să mergem la el. Vreau Efemeridele planetare detaliate… Panner, tu şi oamenii tăi rămâneţi aici şi improvizaţi.

— La ce bun…? începu Panner să comenteze.

— Poate că nu foloseşte la nimic, îl întrerupse imediat Lucky. Dacă e aşa o să ne prăbuşim pe Jupiter şi o să murim după câteva ore de muncă. Acum îţi dau un ordin. La muncă!

— Dar…, începu comandantul Donahue care părea uimit de acel cuvânt.

— În calitate de membru al Consiliului Ştiinţei, preiau comanda navei. Dacă vrei să discutăm asta, o să-l pun pe Bigman să te încuie în cabină şi putem să mai stăm de vorbă la audierile de la curtea marţială, presupunând că supravieţuim.

Lucky se întoarse cu spatele şi se îndreptă către scara centrală. Bigman îi făcu semn comandantului Donahue cu degetul mare şi porni în urma lui.

Panner se uită după ei cum se îndepărtau şi apoi se răsti la oamenii lui:

— Gata, cadavre ambulante ce sunteţi. Nu are nici un rost să aşteptăm sfârşitul cu degetul în gură. Toată lumea la muncă!

Lucky ajunse în camera de control.

— Ce se întâmplă? întrebă ofiţerul de acolo cu buzele albe de spaimă.

— Tu eşti maiorul Brant, zise Lucky. Nu am fost prezentat cum trebuie, dar asta nu mai contează. Eu sunt consilierul David Starr, şi vei primi ordine de la mine. Treci la computer şi fă tot ce-ţi spun cât mai repede cu putinţă.

Lucky avea în faţă Efemeridele planetare. Ca mai toate cărţile mari de referinţă, era în format normal de carte şi nu pe film. Întoarcerea paginilor era calea cea mai rapidă pentru găsirea unei informaţii, mult mai rapidă decât derularea unei cărţi-film de la un capăt la celălalt.

Lucky întorcea paginile cu îndemânare, căutând printre rândurile şi coloanele de numere care localizau fiecare bucăţică de materie din sistemul solar care avea mai mult de şaisprezece kilometri în diametru (unele şi sub) aflate la un anumit moment în timpul standard, dar şi planul lor de revoluţie şi viteza de mişcare.

— Ia următoarele coordonate, plus mişcarea şi calculează caracteristicile orbitei şi poziţiei acestui punct din această clipă şi pentru următoarele momente timp de patruzeci şi opt de ore, îi spuse Lucky.

Degetele maiorului parcă zburau pe tastatură.

Chiar în acelaşi moment, Lucky continuă:

— Calculează în funcţie de poziţia noastră actuală şi de viteza orbitei noastre faţă de Jupiter punctul de intersecţie cu obiectul ale cărui coordonate le-ai calculat.

Din nou maiorul execută rapid ordinul.

Computerul afişă rezultatele.

— La punctul de intersecţie, care este diferenţa de timp dintre navă şi obiect? întrebă Lucky.

Maiorul tastă din nou operaţiile.

— Ratăm cu patru ore, douăzeci şi unu de minute şi patruzeci şi patru de secunde.

— Bun, calculează cu cât ar trebui să crească viteza navei pentru a atinge exact acel punct. Foloseşte ca timp de referinţă o oră de acum înainte.

Comandantul Donahue interveni şi el.

— Nu putem face nimic cât suntem atât de aproape de Jupiter. Energia de avarie nu ne poate îndepărta de el. Chiar nu înţelegi asta?

— Nu i-am cerut maiorului să încerce să ne îndepărtăm, comandante. I-am cerut să accelereze nava spre Jupiter, cu toată viteza înainte.

Comandantul sări ca ars.

— Spre Jupiter?

Calculatorul afişa acum rezultatele.

— Poţi să accelerezi atât cu energia pe care o avem? întrebă Lucky.

— Cred că da, zise maiorul.

— Atunci fă-o!

— Spre Jupiter? mai întrebă încă o dată comandantul.

— Da, exact. Io nu este primul satelit de lângă Jupiter. Almatea, Jupiter Cinci este cel mai aproape. Dacă reuşim să ne intersectăm cu orbita lui, putem asoliza pe el. Dacă ratăm, atunci ne-am grăbit moartea cu două ore.

Bigman simţi o rază de speranţă. Situaţia nu era disperată dacă Lucky era în acţiune, dar până în acea clipă nici el nu-şi dăduse seama de intenţiile lui. Dar acum îşi amintea de discuţia cu Lucky pe această temă. Sateliţii erau numerotaţi în ordinea în care fuseseră descoperiţi. Almatea era un satelit mic, doar de câteva sute de kilometri în diametru, şi fusese descoperit după cei patru mari sateliţi. Aşa că, deşi purta numele de Jupiter Cinci, era cel mai aproape de Jupiter. Într-un fel mai toată lumea avea tendinţa să uite asta. Pentru că Io era numit Jupiter Unu, aveai întotdeauna tendinţa să te gândeşti că între Jupiter şi el nu mai era nimic.

Exact peste o oră Jovian Moon începea să accelereze către Jupiter, grăbindu-se către o capcană mortală.

Acum nu se mai uita nimeni la Jupiter cu toate că, pe măsură ce timpul se scurgea, acesta devenea din ce în ce mai mare. În centrul atenţiei lor rămânea o porţiune din câmpul de stele aflat la o distanţă considerabilă de marginea lui Jupiter. Zona apărea pe monitoare mărită la maxim. Exact în acel loc ar fi trebuit să apară Jupiter Cinci, la întâlnirea cu o navă care cobora către uriaşul Jupiter. Fie nava va reuşi să atingă acea bucată de stâncă şi astfel să se salveze, fie va rata şi va fi pierdută pe vecie.

— Uite-l, zise Bigman nerăbdător. Începe să se distingă discul luminos al satelitului.

— Calculează poziţia şi mişcarea, ordonă Lucky. Apoi verifică prin computer orbita.

Ordinul se execută imediat.

— E necesară vreo corecţie? întrebă Lucky.

— Va trebui să încetinim cu…

— Lasă cifrele. Fă-o!

Jupiter Cinci se rotea în jurul lui Jupiter în douăsprezece ore cu o viteză de aproape patru mii opt sute de kilometri pe oră. Era o dată şi jumătate mai rapid ca Io şi câmpul gravitaţional era doar a douăsprezecea parte din cel al lui Io. Din ambele motive, ţinta era foarte greu de atins.

Mâinile maiorului Brant tremurau când ajustă orbita navei pentru a o înclina exact cât trebuia pentru a se întâlni cu Jupiter Cinci, a trece pe sub el şi apoi pentru a-l înconjura, potrivind vitezele exact pentru clipa care să-i permită gravitaţiei satelitului să-i plaseze pe o orbită în jurul lui.

Acum Jupiter Cinci era un obiect mare şi strălucitor. Dacă rămânea aşa era bine. Dacă începea să se micşoreze, însemna că rataseră.

— Am reuşit, şopti maiorul Brant şi capul îi căzu în palmele tremurânde exact în clipa în care le ridică de pe panoul de control al navei.

Chiar şi Lucky îşi închise pentru câteva clipe ochii uşurat.

Dintr-un singur punct de vedere era diferit acum pe Jupiter Cinci decât fusese pe Io. Acolo, tot echipajul fusese bucuros, toţi urmăriseră cerul mai înainte de a se apuca de lucru în acea vale.

Aici, pe Jupiter Cinci, nimeni nu ieşi din Jovian Moon. Nimeni nu văzu ce era de văzut.

Oamenii rămaseră la bordul navei şi se apucară de lucru pentru a repara motoarele. Nu mai conta nimic altceva. Dacă nu reuşeau, asolizarea pe Jupiter Cinci nu reuşise decât să le amâne moartea şi să le-o transforme într-o agonie îndelungată.

Nici o navă normală nu va putea ateriza pe Jupiter Cinci pentru a-i recupera şi nu exista sau nu va exista nici o altă navă Agrav înainte de un an cel puţin. Dacă dădeau greş, vor avea destul timp să vadă spectacolul oferit de Jupiter în timp ce îşi aşteptau moartea.

Dar în condiţii mai normale, spectacolul merita văzut. Era la fel ca pe Io, dar totul de două sau trei ori mai frumos.

Din punctul în care asolizase Jovian Moon, marginea de jos a lui Jupiter părea să acopere tot orizontul. Datorită lipsei atmosferei, gigantul părea atât de aproape încât privitorul avea impresia că ar fi putut să-şi afunde mâna în acel cerc de lumină.

De la orizont Jupiter se întindea în sus, aproape jumătate până la zenit. În clipa în care Jovian Moon asolizase, Jupiter era aproape în faza plină, iar în interiorul acelui cerc plin de linii şi puncte strălucitoare ai fi putut pune mii de cercuri de Lună plină. Jupiter acoperea aproape a şaisprezecea parte din tot cerul vizibil.

Şi pentru că Jupiter Cinci se rotea în jurul lui Jupiter în douăsprezece ore, sateliţii naturali vizibili – acum patru, nu trei ca pe Io, din moment ce Io era acum şi el un satelit – se mişcau mai repede de trei ori decât pe Io. La fel stelele şi orice alt lucru de pe cer, cu excepţia lui Jupiter, către care satelitul avea îndreptată întotdeauna aceeaşi faţă şi, prin urmare, rămânea nemişcat pe cer.

În cinci ore soarele trebuia să răsară şi va fi exact ca pe Io; va fi singurul lucru neschimbat. Dar va trebui să alerge în jurul unui Jupiter de patru ori mai mare şi cu o viteză de trei ori mai mare, rezultând o eclipsă de o sută de ori mai frumoasă şi mai terifiantă.

Dar nimeni nu o văzu. Se derulă în timp ce Jovian Moon era pe Io şi nimeni nu o văzu. Nimeni nu avea timp. Nimeni nu avea curajul.

Panner se aşeză în cele din urmă, cu ochii umflaţi şi înroşiţi de oboseală. Vocea lui era o şoaptă răguşită.

— OK! Toată lumea la posturi. Vom face o simulare.

Panner nu mai dormise de patruzeci de ore. Ceilalţi lucraseră în schimburi, dar Panner nu se oprise nici să mănânce şi nici să doarmă.

Bigman, care se desemnase singur pentru muncă necalificată, pentru cărat, măsurat şi alte munci sub supraveghere, nu avea nici un fel de loc într-o simulare, nu avea nici o îndatorire. Aşa că porni să-l caute pe Lucky pe care îl găsi în cabina de comandă împreună cu comandantul Donahue.

Lucky îşi scosese cămaşa şi îşi ştergea umerii, faţa şi braţele cu un prosop.

În clipa în care îl văzu pe Bigman spuse fericit:

— Nava o să meargă, Bigman. O să plecăm destul de curând.

— Nu facem decât o simulare, zise Bigman ridicându-şi ochii.

— O să meargă. Acest Jim Panner face minuni.

— Consilier Starr, mi-ai salvat nava, zise dintr-o dată comandantul Donahue.

— Nu, nu. Panner merită toate laudele. Cred că jumătate din motor e făcut din bucăţi şi lipituri, dar va merge.

— Ştii ce vreau să spun, consilier. Ne-ai adus pe Jupiter Cinci când noi eram gata să renunţăm şi să intrăm în panică. Mi-ai salvat nava şi am să raportez totul când o să fiu dus în faţa curţii marţiale pe Pământ, pentru că am refuzat să cooperez cu tine pe Jupiter Nouă.

Lucky roşi stânjenit.

— Nu pot să permit asta, comandante. Este important ca un consilier să se ferească de publicitate. În ceea ce priveşte raportul oficial, tu vei apărea tot timpul în poziţia de comandant al navei. Nu se va menţiona nici un fel de acţiune a mea.

— Imposibil. Nu-mi pot permite să primesc laude pentru ce ai făcut tu.

— Va trebui. Este un ordin. Şi hai să nu mai aducem vorba de curtea marţială.

Comandatul Donahue se ridică plin de mândrie.

— Merit curtea marţială. M-ai avertizat de prezenţa agenţilor siriusieni. Nu te-am ascultat şi în felul ăsta nava a fost avariată.

— Vina este şi a mea, zise Lucky calm. Am fost la bordul navei şi nu am reuşit să previn acest fapt. Oricum, dacă putem duce înapoi sabotorul, nu se va mai pune problema curţii marţiale.

— Sabotorul, bineînţeles, este robotul despre care m-ai avertizat. Cum am putut să fiu atât de orb!

— Mă tem că nu vezi problema aşa cum ar trebui. Nu a fost robotul.

— Nu a fost robotul?

— Un robot nu ar fi putut să saboteze nava. Asta ar fi însemnat să facă rău oamenilor, deci să încalce Prima Lege.

Comandantul se încruntă când se gândi la asta.

— S-ar putea să nu fi ştiut că face vreun rău.

— Toţi de la bordul acestei nave, inclusiv umanoidul, înţelegem principiul Agrav. Robotul ştia cu siguranţă că face ceva rău. În orice caz cred că am identificat sabotorul, sau îl vom identifica destul de repede.

— Da? Cine e, consilier Starr?

— Păi, să ne gândim pentru o clipă. Dacă un om sabotează o navă pentru a se asigura fie că va exploda, fie va cădea pe Jupiter, ori este un nebun, ori o persoană atât de devotată scopului său încât să rămână pe navă.

— Da, cred că da.

— Din clipa în care am părăsit Io, sasurile nu s-au deschis niciodată. Dacă s-ar fi deschis atunci am fi observat căderi de presiune. Atunci ne mai rămâne o posibilitate, sabotorul este pe Io. E încă acolo, dacă nu a fost luat deja.

— Cum să fie luat? Nici o navă nu poate ajunge pe Io cu excepţia celei pe care ne aflăm noi.

Lucky spuse zâmbitor:

— Nici o navă terestră.

— Cu siguranţă nici una siriusiană, veni replica din partea comandantului.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur, se încruntă comandantul. Şi că tot veni vorba, aşteaptă o clipă. Toţi au raportat că sunt la bord înainte să plecăm de pe Io. Nu am fi plecat dacă nu ar fi fost toată lumea pe navă.

— În cazul ăsta toată lumea e la bord.

— Aşa se pare.

— Bun, zise Lucky. Panner a ordonat oamenilor să treacă la posturile lor. În cazul acestei simulări se cunosc exact locurile lor. Cheamă-l pe Panner şi întreabă-l dacă lipseşte cineva.

Comandantul Donahue porni intercomul şi îl chemă pe Panner.

Cu oarecare întârziere se auzi vocea obosită a lui Panner.

— Urma să vă informez eu, comandante. Simularea a fost perfectă. Putem pleca. Dacă avem noroc o să ţină totul până pe Jupiter Nouă.

— Foarte bine, spuse comandantul. Munca ta va fi recunoscută, Panner. Dar sunt toţi oamenii la locurile lor?

Dintr-o dată faţa lui Panner se încruntă.

— Nu! Am vrut să vă spun! Nu dăm de Summers.

— Red Summers, strigă Bigman. Ucigaşul nenorocit. Lucky…

— Stai o clipă, Bigman, îl întrerupse Lucky. Doctore Panner, vrei să spui că Summers nu e în cabina lui?

— Nu e nicăieri. Dacă nu ar fi imposibil, eu aş zice că nu e la bord.

— Mulţumim, spuse Lucky şi se întinse să încheie comunicarea. Comandante?

— Auzi, Lucky, începu Bigman. Ţi-aduci aminte când ţi-am spus că l-am întâlnit ieşind din camera motoarelor? Ce căuta el acolo?

— Acum ştim, zise Lucky.

— Şi ştim destul ca să-l şi prindem, zise comandantul alb la faţă. Asolizăm pe Io…

— Stai, îl opri Lucky, mai avem ceva. E ceva mai important decât un trădător.

— Ce?

— Problema robotului.

— Asta poate aştepta.

— Poate că nu, comandante. N-ai spus tu că toţi au raportat că sunt la bordul navei înainte de a pleca de pe Io. Dacă e aşa, atunci înseamnă că raportul e fals.

— Şi?

— Cred că trebuie să găsim sursa acelui raport fals. Un robot nu poate sabota o navă, dar dacă omul a sabotat deja nava fără ca robotul să ştie, robotului i-ar fi destul de simplu să-l ajute pe om, dacă acesta i-ar cere-o.

— Adică vrei să spui că cel responsabil pentru raportul fals este robotul pe care îl căutăm?

Lucky se opri. Încercă să nu spere prea mult, să nu se simtă triumfător, şi cu toate astea argumentaţia părea perfectă.

— Aşa se pare.

15. TRĂDĂTORULE

— Atunci, maiorul Levinson, zise comandantul Donahue încruntându-se. Şi cu toate astea mi se pare imposibil să cred.

— Ce e imposibil? întrebă Lucky.

— Că e robot. El e cel care a făcut raportul. El ţine toate rapoartele noastre. Îl ştiu foarte bine şi pot să jur că nu e robot.

— O să-i punem câteva întrebări, comandante. Şi încă ceva, începu Lucky pe un ton serios, nu-l acuza că e robot, nu-l întreba dacă e robot şi nici măcar nu sugera că ar putea fi. Nu face nimic din care să tragă concluzia că îl suspectăm.

— De ce? întrebă comandantul uimit.

— Siriusienii au o metodă de a-şi proteja roboţii. Orice suspiciune poate declanşa un explozibil din interiorul maiorului, dacă este într-adevăr robot.

— Pe spaţiu! exclamă comandantul speriat.

Maiorul Levinson dădea aceleaşi semne de oboseală care se vădeau pe faţa tuturor celor aflaţi la bordul navei, dar cu toate astea reuşi să stea milităreşte în poziţia de drepţi.

— Da, domnule!

— Consilierul Starr are să-ţi pună câteva întrebări, spuse precaut comandantul Donahue.

Maiorul Levinson se întoarse cu faţa la Lucky. Era înalt, aproape cât Lucky, cu un păr drept, ochii albaştri şi cu o faţă îngustă.

— Toţi oamenii se aflau la bordul lui Jovian Moon la plecarea de pe Io şi dumneata ai fost cel care ai definitivat raportul. Aşa stau lucrurile, maior Levinson? întrebă Lucky.

— Da, domnule.

— I-ai văzut pe toţi, în parte?

— Nu domnule, am folosit intercomul. Fiecare om a răspuns din cabină în clipa desprinderii de pe Io.

— Fiecare? Ai auzit vocea fiecăruia? Fiecare voce în parte?

Maiorul Levinson se uita uimit.

— Cred că da. Ăsta nu e un lucru de care să-ţi aminteşti.

— Cu toate astea e foarte important şi îţi cer să-ţi aminteşti.

Maiorul se încruntă şi-şi apleacă puţin capul.

— Aha, stai un pic. Dacă stau să mă gândesc, Norrich a răspuns pentru Summers pentru că Summers era în baie, spuse el apoi continuă grăbit. Stai un pic, chiar acum Summers este căutat.

Lucky ridică mâna.

— Nu contează asta, domnule maior. Vrei să-l cauţi pe Norrich şi să-l trimiţi încoace?

Norrich apăru la braţul maiorului Levinson. Era mai mult decât uimit.

— Comandante, nimeni nu poate să-l găsească pe Red Summers. Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Norrich.

Lucky răspunse în locul comandantului.

— Încercăm să ne dăm seama. Tu ai raportat că Summers e prezent când maiorul Levinson a făcut numărătoarea înainte de plecarea de pe Io?

Inginerul orb roşi.

— Da.

— Maiorul spune că i-ai comunicat că Summers este în baie. Aşa era?

— Păi… Nu, nu era, consilier Starr. A coborât de pe navă pentru o clipă ca să ia nişte echipament pe care îl lăsase în urmă. Nu voia să aibă probleme cu comandantul din cauza neatenţiei şi mi-a cerut să-l acopăr. Mi-a spus că se va întoarce înainte de plecare.

— Şi?

— Eu… eu cred… am avut impresia că s-a întors. Mutt a lătrat şi am fost sigur că Summers s-a întors, dar cum eu nu am nimic de făcut la decolare, m-am dus să trag un pui de somn şi cred că nu am dat destulă atenţie faptului. Apoi a urmat toată nebunia din camera motoarelor şi după aia nimeni nu s-a mai gândit decât la reparaţii.

— Atenţie! Către tot echipajul! Decolăm! Toată lumea la posturi! se auzi vocea lui Panner prin intercom.

Jovian Moon era din nou în spaţiu, ridicându-se împotriva gravitaţiei lui Jupiter cu ajutorul energiei economisite. Consuma energie la o rată care ar fi epuizat cinci nave obişnuite şi numai un tremur uşor în sunetul hiperatomicelor sugera că mecanismul navei era refăcut din bucăţi.

Panner discuta acum despre energia pe care ar fi trebuit să o conserve.

— Aşa cum stăm acum, o să ne întoarcem doar cu şaptezeci şi cinci la sută din energia cu care am plecat, când în mod normal ar fi trebuit să avem optzeci şi cinci sau nouăzeci. Dacă mai asolizăm încă o dată pe Io şi mai decolăm o dată o să ne întoarcem cu numai cincizeci. Şi nici nu ştiu dacă mai rezistăm la o altă plecare.

— Dar trebuie să-l prindem pe Summers, şi ştii de ce, îi spuse Lucky.

* * *

— Nu sunt aşa de sigur că îl vom găsi, Bigman, zise Lucky uitându-se cum Io se măreşte din nou pe monitoarele navei.

— Doar nu crezi că siriusienii l-au luat, nu? întrebă Bigman neîncrezător.

— Nu, dar Io e destul de mare. Dacă se îndreaptă către un loc de întâlnire, s-ar putea să nu mai dăm niciodată de el. Eu sper să rămână în acelaşi loc. Ar trebui să care aer, hrană, apă dacă s-ar mişca, aşa că cel mai logic pentru el ar fi să rămână în acelaşi loc. Mai ales că nu are nici un motiv să creadă că ne vom întoarce după el.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama că el e, Lucky, zise Bigman. A încercat să te omoare de prima dată. De ce ar fi vrut să facă asta dacă nu ar fi lucrat pentru siriusieni?

— Nu te contrazic, Bigman, dar adu-ţi aminte de un lucru, căutam un spion. Summers nu poate fi spion. El nu avea nici un fel de acces la informaţiile scurse. Imediat ce a

fost clar că e vorba de un robot, l-am scos din calcule pe Summers. Broasca V ne-a arătat că are emoţii, aşa că nu poate fi robotul, deci nu poate fi spion. Dar asta nu l-a împiedicat să fie trădător şi sabotor, şi nu ar fi trebuit să las căutarea unui spion să-mi ascundă o asemenea posibilitate, zise Lucky dând din cap. Ăsta pare să fie un caz plin de dezamăgiri. Dacă ar fi fost oricine altcineva care să-l fi acoperit pe Summers în afară de Norrich, atunci am fi avut şi robotul. Problema e că Norrich e singurul care a cooperat cu Summers, fiind convins că nu face nici un fel de rău. El era prieten cu Summers. Şi până la urmă Norrich e nevinovat pentru faptul că nu ştie dacă Summers s-a întors pe navă. Nu ai ce să-i faci, e orb.

— Şi mai mult, şi el a avut emoţii, aşa că nu poate fi robot, îl completă Bigman.

— Adevărat, încuviinţă Lucky, dar în acelaşi timp se încruntă în tăcere.

Se apropiau tot mai mult de suprafaţa lui Io, aproape exact în acelaşi punct ca şi prima dată. Punctele şi umbrele din vale se transformau treptat în echipamentul pe care îl lăsaseră acolo.

Lucky cercetă cu privirea prin telescop.

— Aţi lăsat pe Io vreun cort presurizat? întrebă Lucky.

— Nu, răspunse comandantul.

— Atunci înseamnă că l-am găsit. Un cort este întins exact în spatele stâncii. Ai lista cu materialele care lipsesc de la bord?

Comandantul îi întinse lista fără nici un comentariu şi Lucky o studie.

— Bigman şi cu mine mergem după el, zise Lucky. Mă îndoiesc că vom avea nevoie de vreun ajutor.

Soarele micuţ era acum sus pe cer şi Bigman şi Lucky călcau pe propriile lor umbre. Jupiter era ca o semilună.

Lucky începu să vorbească cu Bigman pe lungimea de undă a acestuia.

— Dacă nu doarme, trebuie să fi văzut nava.

— Sau a plecat deja, îşi manifestă neîncredera Bigman.

— Mă îndoiesc că a plecat.

— Pe nisipurile de pe Marte! strigă exact în aceeaşi clipă Bigman. Lucky, fii atent acolo sus!

O siluetă se profila exact pe linia stâncilor. Era de un negru intens în contrast cu galbenul strălucitor al lui Jupiter.

— Nu mişca, se auzi o voce plictisită şi joasă pe lungimea de undă a lui Lucky. Am un blaster.

— Summers, zise Lucky, vino jos şi predă-te.

— Am ghicit bine lungimea, nu-i aşa, consilier Starr? Vocea lui Summers trăda oboseala, în ciuda tonului batjocoritor. Cu toate că era destul de uşor după înălţimea prietenului tău… Îndreptaţi-vă către navă sau vă omor pe amândoi.

— Nu are rost să blufezi, veni replica lui Lucky. De la distanţa asta nu poţi să ne loveşti nici dacă te lăsăm să tragi până mâine.

— Să ştii că şi eu sunt înarmat, se auzi dintr-o dată şi vocea plină de furie a lui Bigman, şi eu pot să te nimeresc chiar de la distanţa asta. Ţine cont de asta şi nici măcar să nu te gândeşti să-ţi mişti vreun deget către butonul de activare.

— Aruncă blasterul şi predă-te! îi mai strigă Lucky încă o dată.

— Niciodată!

— De ce nu? Cui îi eşti loial? îl întrebă Lucky. Celor de pe Sirius? Ţi-au promis că vor veni să te ia? Dacă e aşa, atunci te-au minţit şi te-au trădat. Nu merită loialitatea ta. Spune-mi unde e baza siriusienilor din sistemul Jupiter?

— Se pare că ştii foarte multe! De ce nu-ţi dai singur seama?

— Ce combinaţie de subunde foloseşti pentru a-i contacta?

— Şi pe asta trebui s-o găseşti singur… Nu veniţi mai aproape!

— Ajută-ne, Summers, şi o să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a-ţi asigura un tratament mai uşor pe Pământ.

— Pe cuvânt de consilier? întrebă Summers râzând slab.

— Da.

— Nu am nevoie de el. Plecaţi înapoi la navă.

— De ce te-ai întors împotriva semenilor tăi, Summers? Ce ţi-au oferit siriusienii? Bani?

— Bani! se auzi vocea furioasă a celuilalt. Vrei să ştii ce mi-au oferit? Am să-ţi spun. Şansa unei vieţi decente, continuă Summers, cei doi putând să-i audă scrâşnetul dinţilor. Ce aveam eu pe Pământ? Mizerie. O planetă înghesuită cu nici un fel de şansă ca să-mi fac un nume sau o poziţie. Peste tot eram înconjurat de milioane de oameni care se mâncau unul pe celălalt pentru existenţă, şi atunci când am încercat să prind şi eu ceva, am fost trimis la închisoare. Atunci m-am gândit că în clipa în care mi se oferă posibilitatea să mă răzbun pe Pământ, am s-o fac.

— Ce aştepţi să primeşti de la siriusieni pentru a avea o viaţă decentă?

— M-au invitat să imigrez pe planetele lor, dacă vrei să ştii, zise el oprindu-se în timp ce respiraţia îi devenise şuierătoare. Acolo sunt lumi noi. Lumi curate. Acolo e loc pentru oameni ca mine; au nevoie de oameni capabili ca mine acolo. Mi se oferă o şansă.

— Nu o să ajungi niciodată acolo. Când vin după tine?

Summers nu mai spunea nimic.

— Recunoaşte, continuă Lucky. Nu vin după tine. Nu au să-ţi ofere nici un fel de viaţă decentă, de fapt nu-ţi oferă nici un fel de viaţă. Pentru tine nu au decât moartea. Trebuiau să vină până acum, nu?

— Nu.

— Nu minţi! Asta nu te ajută la nimic. Am verificat tot ce lipseşte de pe Jovian Moon. Ştim exact cât oxigen ai luat de la bordul navei. Recipientele de oxigen sunt greu de cărat, chiar şi la gravitaţia de pe Io, atunci când trebuie să le iei şi să nu fii văzut. Rezerva ta de aer e pe terminate, nu-i aşa?

— Am destul aer, veni replica lui Summers.

— Eu zic că e pe terminate, spuse Lucky. Nu vezi că siriusienii nu vin după tine? Nu pot veni după tine fără Agrav şi ei nu au Agrav. Pe galaxie, omule, te-ai lăsat omorât din cauza viselor despre planetele siriusienilor într-o păcăleală de genul ăsta? Acum, spune-mi, ce-ai făcut pentru ei?

— Am făcut pentru ei tot ce mi-au cerut, şi nici n-a fost mult. Nici măcar nu regret, strigă el aproape fără aer, doar că nu am reuşit să termin Jovian Moon. Cum ai reuşit să o salvezi? Am distrus-o… Am distrus-o…, termină el de vorbit înecându-se.

Lucky îi făcu semn lui Bigman şi se avântă într-un salt caracteristic pentru lumile cu gravitaţie mică. Bigman îl urmă, sărind într-o parte pentru a nu-i oferi lui Summers o singură ţintă.

Summers trase cu blasterul care scoase un sunet înfundat şi slab, atât cât era posibil în atmosfera rarefiată a lui Io. La câţiva centimetri de locul unde se aflase Lucky se formă un crater.

— Nu mă prinzi, strigă Summers cu o violenţă destul de moale. Nu mă întorc pe Pământ. Or să vină să mă ia. Siriusienii vor veni după mine.

— Sus, Bigman, zise Lucky.

Ajunse la stânci. Sări înainte şi, prinzând o stâncă ieşită în afară, se ridică şi mai sus. La o forţă gravitaţională de şase ori mai mică, un om, chiar şi în costum spaţial, putea întrece o capră de munte la căţărat.

Summers strigă foarte slab. Îşi duse mâinile la cască şi se lăsă să cadă în spatele stâncilor.

Lucky şi Bigman ajunseră în vârf. Pe partea cealaltă stâncile erau abrupte, colţuroase. Summers arăta ca o păpuşă care cădea cu faţa în jos şi cu membrele desfăcute, lovindu-se cu faţa de sol.

— Să punem mâna pe el, Lucky, strigă Bigman şi sări mult înainte.

Lucky îl urmă.

O asemenea săritură ar fi însemnat moarte curată pe Pământ, chiar şi pe Marte. Dar pe Io nu era mare lucru.

Amândoi atinseră solul cu picioarele îndoite şi se lăsară să se rostogolească pentru a mai reduce din forţa impactului. Lucky se ridică primul în picioare şi se îndreptă către Summers care era întins pe jos fără nici un fel de mişcare.

Bigman apăru şi el.

— Hei, asta nu a fost o săritură chiar aşa de uşoară… Ce se întâmplă cu nenorocitul?

— A murit, zise Lucky. Mi-am dat seama că nu mai are oxigen după cum vorbea. Era aproape inconştient. Din cauza asta l-am atacat.

— Poţi să stai o grămadă în starea de inconştienţă, spuse Lucky.

Lucky dădu din cap în semn că nu.

— El a vrut să fie sigur că nu-l vom prinde în viaţă. Chiar înainte de a sări a trecut sistemul de filtrare de la cască pentru atmosfera otrăvitoare de pe Io şi s-a lovit cu faţa de stânci.

Se dădu la o parte şi Bigman văzu faţa zdrobită.

— Păcat de el, prostul! zise Lucky.

— Păcat de el, trădătorul! sări indignat Bigman. Cred că avea răspunsul şi nu a vrut să ni-l spună. Acum nu mai poate.

— Nu are nevoie, Bigman, zise Lucky. Cred că acum ştiu răspunsul.

16. ROBOTUL!

— Îl ştii? întrebă cu o voce mirată micul marţian. Cum e treaba, Lucky?

— Nu acum, refuză să răspundă Lucky.

Se uită în jos la Summers, ai cărui ochi se îndreptau către spaţiu.

— Summers mai are ceva distinctiv, zise el, e primul om care a murit pe Io.

Se uită în sus. Soarele era chiar la marginea lui Jupiter. Planeta devenea doar un cerc argintiu de atmosferă crepusculară.

— O să se întunece, anunţă Lucky. Să mergem la navă.

Bigman măsura cu pasul cabina în care se aflau. Erau doar trei paşi într-o direcţie şi trei în cealaltă, dar el continua să o măsoare.

— Dar dacă ştii, Lucky, de ce nu…

— Nu pot să procedez în mod normal, îl opri Lucky, şi apoi să risc o explozie. Lasă-mă să o fac atunci când şi cum cred eu de cuviinţă.

În tonul lui răzbătea o anume fermitate care îl linişti pe Bigman.

— Atunci de ce mai pierdem timpul pe Io pentru nenorocitul mort de acolo? E mort. Nu mai avem nimic de făcut.

— Un singur lucru, zise Lucky exact în clipa în care se aprinse lumina ce anunţa că e cineva la uşă se aprinse. Deschide, Bigman, trebuie să fie Norrich.

Aşa era. În cameră intră inginerul orb împreună cu Mutt.

Ochii albaştri ai lui Norrich clipeau repede.

— Am auzit de Summers, spuse el. E grav că a încercat să… să… E grav că a fost un trădător. Şi cu toate astea îmi pare rău pentru el.

— Mi-am închipuit că aşa o să fie, încuviinţă Lucky. De asta te-am şi chemat. Acum pe Io e întuneric. Soarele e în

eclipsă. Când se termină eclipsa, vii cu mine să-l îngropăm pe Summers?

— Bucuros. Ar trebui să facem asta pentru orice om, nu?

Mâna lui Norrich se lăsă în jos către Mutt şi câinele se apropie şi se mişcă încet pe lângă stăpânul lui ca şi cum ar fi ştiut că trebuie să-i ofere alinare.

— M-am gândit că vrei să vii, continuă Lucky. Dincolo de orice, ai fost prietenul lui. Poate că ai vrea să-i aduci ultimele omagii.

— Mulţumesc. Mi-ar plăcea, spuse Norrich, ochii lui fără lumină fiind umezi.

Lucky stătea acum în faţa comandantului Donahue, exact înainte de a ieşi pe suprafaţa lui Io.

— Va fi ultima ieşire. După ce ne întoarcem, plecăm către Jupiter.

— Bine, zise comandantul, iar în ochii lor se citea o înţelegere tăcută.

Lucky îşi puse casca şi în celălalt colţ al camerei, degetele lui Norrich se mişcau delicat pe costumul spaţial al lui Mutt, pentru a se asigura că toate legăturile sunt în regulă. În interiorul căştii de o formă ciudată în care intra capul lui Mutt se auzi un lătrat slab. Era evident că Mutt ştia că vor pleca într-o plimbare la gravitaţie scăzută şi se bucura.

* * *

Primul mormânt de pe Io era gata. Fusese săpat cu lopeţile cu câmp de forţă în solul stâncos. În jurul lui erau pietre iar la un capăt avea ca semn un bolovan de formă ovală.

Cei trei stăteau în jurul lui în timp ce Mutt se plimba la distanţă, încercând cu disperare, ca întotdeauna, să cerceteze cu nasul tot ce întâlneşte, cu toate că metalul şi sticla specială de la cască îi blocau simţul mirosului.

Bigman, care ştia ce aştepta Lucky de la el, dar nu înţelegea de ce, aştepta tensionat.

Norrich stătea cu capul aplecat.

— A fost un om care şi-a dorit ceva foarte mult, a făcut rău din cauza asta şi astfel a plătit, rosti el.

— A făcut ce i-au ordonat siriusienii, adăugă Lucky. Asta a fost crima lui. A comis sabotaj şi…

Norrich se îndreptă în clipa în care Lucky făcu pauza.

— Şi ce? întrebă el.

— Şi te-a adus pe tine pe navă. A refuzat să se alăture echipajului fără tine. Chiar tu mi-ai spus că numai cu ajutorul lui ai fost admis pe Jovian Moon, zise Lucky apoi vocea îi deveni gravă. Tu eşti un robot spion adus aici de siriusieni. Faptul că eşti orb te face să pari inocent în faţa celorlalţi care fac parte din proiect, dar nu ai nevoie să vezi. Tu eşti cel care ai omorât broasca V şi tu eşti cel care l-ai acoperit pe Summers să iasă din navă. Moartea ta nu înseamnă nimic, aşa cum spune Legea a Treia. Şi m-ai păcălit cu acea emoţie pe care am simţit-o cu ajutorul broaştei V, dar acum ştiu că este o emoţie sintetică implantată de stăpânii tăi.

Asta era semnalul pe care îl aştepta Bigman. Îşi ridică blasterul şi se repezi la Norrich ale cărui proteste incoerente nu reuşeau să devină fraze inteligibile.

— Ştiam eu că tu eşti, strigă Bigman, şi acum te fac bucăţi.

— Nu e adevărat, reuşi să articuleze Norrich, regăsindu-şi vocea.

Îşi ridică mâinile şi se rostogoli înainte.

Şi dintr-o dată Mutt se îndreptă către ei venind prin lumina palidă. Se repezi furios să parcurgă cei patru sute de metri care îl despărţeau de cei trei, alergând către Bigman.

Bigman nu-i dădea atenţie. Îl prinse cu o mână pe Norrich de umăr. Cu cealaltă scoase blasterul.

Şi deodată Mutt se prăbuşi!

În clipa în care ajunsese la trei metri de cei doi care se luptau, picioarele îi înţepeniră, rostogolindu-se către ei şi în cele din urmă oprindu-se. Prin geamul căştii i se puteau vedea colţii ca şi cum s-ar fi oprit la jumătatea unui lătrat.

Bigman îşi păstra poziţia ameninţătoare asupra lui Norrich, ca şi cum amândoi ar fi fost îngheţaţi.

Lucky se apropie de animal cu paşi repezi. Se folosi de lopata de forţă ca de un cuţit şi despică costumul lui Mutt de la gât până la coadă.

Apoi, tensionat despică şi pielea din spatele gâtului, căutând cu degetele în interior. Găsi o sferă mică ce nu părea a fi făcută din os. Trase de ea şi aceasta opuse rezistenţă. Îşi ţinu respiraţia şi smulse firele care o legau, ridicându-se apoi uşurat. Baza creierului ar fi cel mai logic loc în care să fi fost aşezat un mecanism activat de creier. Acum Mutt nu mai ameninţa pe nimeni.

Norrich strigă ca şi cum ar fi ştiut instinctiv ce s-a întâmplat.

— Câinele meu! Ce-i faceţi câinelui meu?

— Nu e câine, Norrich, zise Lucky încet. Nu a fost niciodată. E robot. Hai Bigman, ajută-l tu să meargă la navă. Eu o să-l car pe Mutt.

Lucky şi Bigman erau în camera lui Panner. Jovian Moon era din nou în zbor, iar Io se îndepărta rapid, ajungând să fie un bănuţ strălucitor pe cer.

— Ce l-a dat de gol? întrebă Panner.

— O mulţime de lucruri pe care eu nu le-am observat la timp, răspunse Lucky. Toate indiciile se îndreptau către Mutt, dar eu eram aşa de hotărât să găsesc un robot umanoid, atât de convins că un robot trebuie să arate omeneşte încât am trecut cu vederea adevărul care îmi era mai mult decât evident.

— Bun, atunci ce ai văzut?

— Când Summers a sărit de pe stânci, m-am uitat la el şi m-am gândit la Bigman căzând în râul de amoniac. Mi-am zis că nu mai e nici un Mutt care să-l salveze…

— Cum? Nu înţeleg.

— Cum l-a salvat Mutt pe Bigman? Câinele a venit de undeva din spatele nostru şi Bigman era undeva sub gheaţă, noi nu puteam să-l vedem. Cu toate astea Mutt a plonjat, a ajuns la Bigman fără nici un pic de ezitare şi l-a scos afară. Noi suntem gata să acceptăm asta fără să ne

gândim pentru că ne aşteptăm ca orice câine să găsească unele lucruri pe care noi nu le putem găsi, cu ajutorul mirosului. Dar capul lui Mutt era în cască. Nu putea nici să-l vadă şi nici să-l simtă după miros pe Bigman, dar cu toate astea nu a avut nici un fel de problemă în a-l găsi. Trebuie să fi fost implicat un simţ neobişnuit de percepţie. O să aflăm exact când va fi examinat de experţii noştri în robotică.

— Acum când explici, zise Panner, totul pare clar. Câinele trebuia să se dea de gol pentru că Prima Lege îl obliga să nu permită moartea unei fiinţe umane.

— Aşa e, continuă Lucky. Imediat ce au apărut suspiciuni asupra lui Mutt, şi alte lucruri au început să completeze jocul de puzzle. E adevărat că Summers l-a adus pe Norrich la bord, dar făcând asta, l-a adus şi pe Mutt. Mai mult, chiar Summers i l-a adus pe Mutt lui Norrich de prima dată. Sunt mari şanse să fie un lanţ de spioni pe Pământ a căror unică sarcină este să distribuie aceşti roboţi celor care lucrează la centrele de cercetare secrete. Câinii sunt spionii perfecţi. Dacă găseşti un câine că se uită în hârtiile tale sau umblă printr-o secţiune secretă a laboratorului, îţi faci griji? Mai degrabă îl mângâi şi îi dai câţiva biscuiţi. M-am uitat şi eu în interiorul lui Mutt şi cred că are un transmiţător subeteric care îl ţine în contact cu stăpânii lui siriusieni. Ei pot vedea ce vede şi el, pot auzi ce aude şi el. Spre exemplu, au văzut broasca V, şi-au dat seama de pericol şi i-au ordonat să o omoare. Poate fi învăţat să folosească un proiector de energie care să topească un închizător de uşă. Chiar dacă e prins, sunt mari şansele să se spună că a fost un accident, un câine care s-a jucat cu o armă pe care a găsit-o. Dar imediat ce mi-am dat seama de toate astea, am fost doar la începutul unei probleme practice. Trebuie să prind câinele intact. Eram sigur că şi cea mai mică suspiciune va declanşa explozia. Aşa că în primul rând l-am dus pe Norrich împreună cu Mutt la o distanţă apreciabilă de navă, pretinzând că îi vom săpa mormântul lui Summers. Normal că am lăsat o notă comandantului Donahue, pentru cazul în care nu mă

întorceam, astfel încât Pământul să verifice toţi câinii din centrele de cercetare.

— Apoi l-am acuzat pe Norrich…

— Pe nisipurile de pe Marte, Lucky! îl întrerupse Bigman. Pentru o clipă chiar m-ai păcălit cu Norrich şi cu emoţiile implantate pentru a păcăli broasca V.

— Nu, Bigman, continuă Lucky. Dacă ne-ar fi putut păcăli cu emoţiile implantate, ce rost ar mai fi avut să omoare broasca V? Nu, eu am vrut doar să mă asigur. Dacă cei de pe Sirius ascultau prin Mutt, trebuiau convinşi într-un fel că pornisem pe o pistă falsă. În plus am aranjat în aşa fel încât să-i ofer lui Mutt prilejul să se manifeste. Deci Bigman l-a atacat, conform instrucţiunilor, pe Norrich. Fiind un câine pentru orbi, Mutt a fost construit cu un simţ puternic de apărare a stăpânului în faţa oricărui atac, şi supunere faţă de Legea a Doua. De obicei aici nu e nici un fel de problemă. Foarte puţini oameni atacă un orb şi cei care o fac se opresc de obicei la un lătrat sau un mârâit mai serios al câinelui. Dar Bigman a continuat atacul şi Mutt, pentru prima dată de când a fost construit, a trebuit să ducă ordinul până la capăt, dar cum ar fi putut să facă asta? Nu putea să-i facă rău lui Bigman. Prima Lege. Dar nu putea nici să permită să i se facă rău lui Norrich. Pentru Mutt a fost o dilemă care l-a paralizat. O dată ce s-ar fi întâmplat asta, am mizat pe faptul că bomba nu se mai poate declanşa. Aşa că am scos-o şi nu am mai avut nici un fel de problemă.

— Da, finuţ lucrat, îl aprobă Panner după ce trase puternic aer în piept.

— Finuţ? întrebă Lucky suflând puternic. Aş fi putut să fac asta din prima zi când am ajuns pe Jupiter Nouă, dacă m-aş fi gândit mai bine. Aproape că îmi dădusem seama. Gândul mi-a fulgerat prin minte tot timpul, dar nu am reuşit să-l prind.

— Ce a fost, Lucky? încă nu m-am prins, zise Bigman.

— E simplu. Broasca V poate detecta emoţiile atât ale animalelor cât şi ale oamenilor. Am avut un exemplu când am ajuns pe Jupiter Nouă. Am detectat foamea în mintea

pisicii. Apoi, mai târziu ne-am întâlnit cu Norrich care te-a pus să te faci că dai în el pentru a-ţi arăta cât de devotat e Mutt. Aşa ai şi făcut. Am detectat emoţiile lui Norrich, pe ale tale, dar cu toate că Mutt arăta toate semnele exterioare de furie, prin broasca V nu am simţit nici o urmă de asemenea emoţie.

— Deci asta l-a dat de gol, Lucky! Data viitoare ar trebui să se gândească de două ori înainte să se pună cu noi! zise Bigman triumfător.

— Nu ar trebui să fim aşa de încrezători, Bigman, nu ştim ce ne mai aşteaptă acum din partea siriusienilor, mai ales că am reuşit să le descoperim metoda de spionaj…

PARTEA A II-A
INELELE LUI SATURN

1. INVADATORII

Soarele era un diamant strălucitor pe cer, destul de mare doar cât să vezi cu ochiul liber că e mai mare decât o stea oarecare. Se vedea sub forma unui minuscul disc fierbinte până la alb, de mărimea unei alune.

Acolo, în vastitatea spaţiului, lângă cea de-a doua planetă ca mărime din Sistemul Solar, Soarele nu oferea decât un procent din lumina şi căldura trimise pe Terra, planeta de origine a omenirii. Totuşi, el rămânea cel mai strălucitor obiect de pe cer, de patru mii de ori mai strălucitor decât o Lună plină.

Lucky Starr se uita gânditor la ecranul în centrul căruia trona imaginea depărtatului Soare. John Bigman Jones se uita împreună cu el. Din punct de vedere fizic Bigman era antiteza totală a lui Lucky Starr, bărbat înalt, cu alură de sportiv. John Bigman Jones nu măsura mai mult de 1,55 m, oricât s-ar fi întins. Dar omuleţul nu accepta măsurile în centimetri şi permitea celorlalţi să-l apeleze numai pe cel de-al doilea nume al lui: Bigman – Om Mare.

— Ştii, Lucky, e la aproape un miliard şi jumătate de kilometri distanţă. Soarele, adică. În viaţa mea n-am fost atât de departe de Soare.

A treia persoană din cabină, consilierul Ben Wessilewsky, aflat la comenzi, se uită peste umăr şi zâmbi. Şi el era un tip solid, deşi nu la fel de înalt ca Lucky, iar deasupra feţei bronzate de atâtea misiuni spaţiale pentru Consiliul Ştiinţelor, avea o chică de păr galben.

— Care-i problema, Bigman? spuse el. Te sperie gândul că ai ajuns pe aici?

Bigman sări repede, ţâfnos:

— Pe nisipurile de pe Marte, Wess, ia-ţi tu mâinile de pe comenzile alea şi mai zi o dată ce-ai zis.

Îl ocolise deja pe Lucky şi se îndrepta deja spre consilierul Wessilewsky, dar Lucky întinse mâna şi-l luă de umeri, ridicându-l în aer. Picioarele lui Bigman încă pedalau

prin aer, în ideea unei şarje împotriva lui Wess, dar Lucky îl puse pe prietenul lui marţian înapoi la locul iniţial.

— Bigman, stai la locul tău.

— Lucky, doar l-ai auzit. Lunganul ăsta crede că dacă e cât prăjina, gata, e şi ăl mai tare… Are unu optzeci, dar dacă e să scădem capul, care stă oricum degeaba pe umeri…

— Gata, Bigman, spuse Lucky. Iar tu, Wess, păstrează-ţi umorul pentru indivizii de pe Sirius.

Le vorbea amândurora foarte calm, dar nici o clipă nu s-a pus problema că n-ar avea autoritate asupra lor.

Bigman îşi drese glasul şi schimbă subiectul:

— Unde e Marte, dom’le?

— Acum e de cealaltă parte a Soarelui faţă de noi.

— Ca să vezi…, spuse dezgustat micul marţian. Dar ia stai, Lucky, se învioră el pe loc. Suntem aici la o sută de milioane de kilometri sub planul eclipticii. Ar trebui să fim în stare să-l vedem pe Marte pe undeva sub Soare, foarte aproape de discul solar.

— Da, acolo ar trebui să fie. Dar e cam la un grad depărtare de Soare şi e acoperit de strălucirea discului. Dar în compensaţie, dacă vrei, poţi să vezi Pământul.

Faţa lui Bigman fu cuprinsă de un dezgust autentic.

— Cine are nevoie să vadă Pământul? Nu vezi acolo nimic. Doar oameni. Majoritatea sunt nişte hârciogi, care n-au urcat în viaţa lor nici la o sută de kilometri de la scoarţa lor. Nu m-aş uita la Pământ nici să ştiu că e singur pe cer. Să se uite Wess, că asta ştie.

Şi se depărtă de ecran, vizibil supărat.

— Lucky, spuse Wess, ce-ai zice dacă l-am ocoli pe Saturn, ca să ne uităm din unghiul acesta? Hai, te rog. Promit că o să fie un spectacol unic.

— Nu ştiu, zise Lucky, dar nu cred că priveliştea lui Saturn poate să fie în zilele astea prea spectaculoasă.

O spusese în şoaptă, dar după ce termină de vorbit, în cabina strâmtă a lui Shooting Starr se lăsă o tăcere nefirească.

Toţi trei au simţit schimbarea din atmosferă. Saturn însemna pericol. Saturn reprezenta pentru cetăţenii Federaţiei Terestre noul concept de tărâm al Infernului. Pentru cei şase miliarde de pământeni, plus milioanele de oameni de pe Marte, Lună şi Venus, de pe staţiile ştiinţifice de pe Mercur, Ceres şi lunile exterioare ale lui Jupiter, Saturn devenise pe neaşteptate un loc al morţii.

Lucky a fost primul care s-a scuturat de gândurile negre de moment. Supunându-se atingerii degetelor lui, sensibilele scanere electronice de pe coca lui Shooting Starr se rotiră lin în articulaţiile lor universale. În aceeaşi măsură, câmpul de vedere de pe ecran se deplasă şi el.

Stelele se mutau pe ecran într-o procesiune uniformă, iar Bigman spuse, cu o urmă de ură în glas:

— Din toate astea, e vreuna Sirius, Lucky?

— Nu, răspunse Lucky. Noi ne aflăm acum în Emisfera Celestă Sudică, în vreme ce Sirius este în Emisfera Nordică. Vrei să o vezi pe Canopus?

— Nu, spuse Lucky. De ce s-o văd?

— Credeam că o să te intereseze. E cea de-a doua stea ca strălucire pe cer, după Sirius, aşa că poţi să zici că e Sirius.

Lucky zâmbi discret. Întotdeauna îl amuza faptul că Bigman, patriotul solarian, era supărat că Sirius, steaua marilor inamici ai Sistemului Solar (deşi ei înşişi erau descendenţi ai pământenilor) era cea mai strălucitoare stea de pe cerul Pământului.

— Da, ce să zic..., spuse Bigman. Hai, Lucky, haide să ne uităm la Saturn şi apoi, când mergem înapoi pe Pământ poţi să apari pe scenă şi să sperii spectatorii.

Stelele îşi continuară mişcarea constantă pe ecran, apoi încetiniră şi în cele din urmă se opriră.

— Iată-l, spuse Lucky. Imaginea nu este mărită.

Wess blocă toate comenzile şi întoarse scaunul de pilotaj ca să vadă şi el.

Semăna cu o jumătate de Lună, ceva mai mult de jumătate, şi avea chiar mărimea aparentă a Lunii, de un

galben strălucitor, mai pronunţat la margini şi mai estompat în centru.

— Cât de departe ne aflăm? întrebă Bigman, tare mirat de ce vede.

— Cam la o sută cincizeci de milioane de kilometri, cred, răspunse Lucky.

— Ceva nu e în regulă, insistă Bigman. Unde sunt inelele? Speram să avem o privelişte adevărată.

Shooting Starr se afla mult deasupra polului sudic saturnian. Din poziţia aceea, inelele ar fi trebuit să fie foarte vizibile.

— Inelele sunt cuprinse în globul planetar, explică Lucky, din cauza distanţei mari la care ne aflăm. Să mărim imaginea şi să ne uităm mai îndeaproape.

Mica pată de lumină care-l reprezenta pe Saturn se lăţi în toate direcţiile. Iar jumătatea de lună dinainte se rupse în trei segmente distincte.

Primul consta în globul central, sub formă de lună în al doilea pătrar. În jurul lui se afla o panglică de lumină circulară, împărţită în două părţi inegale de o bandă întunecată. Panglica se curba în jurul lui Saturn şi intra în umbra acestuia.

— Da, domnule, spuse Wess, citind dintr-un material. Planeta Saturn are un diametru de doar 125 de mii de kilometri. De la distanţa de o sută cincizeci de milioane de kilometri, s-ar vedea doar ca un punct luminos, dar dacă se iau în consideraţie şi inelele, are aproape un diametru de trei sute de mii de kilometri, o suprafaţă reflectantă uriaşă.

— Ce, credeai că nu ştiu? sări supărat Bigman.

— Mai mult, continuă Wess fără să-l ia în seamă, de la o sută cincizeci de milioane de kilometri, distanţa de 12 000 kilometri dintre Saturn şi porţiunea inferioară a inelelor nu poate fi văzută, iar intervalul de 4 000 de kilometri dintre cele două inele, cu atât mai puţin. Linia aceea neagră se numeşte Diviziunea Cassini, Bigman.

— Ţi-am zis o dată că ştiu, mârâi Bigman. Ascultă, Lucky, individul încearcă să insinueze că eu n-am dat pe la şcoală. Poate că nu sunt eu prea şcolit, dar ăsta n-are ce să

mă înveţe în materie de spaţiu cosmic. Lucky, spune-mi doar un cuvânt şi nu-l mai lăsa să se ascundă în spatele tău. O să-l zdrobesc ca pe un gândac.

— Uite, se vede Titan, spuse Lucky.

— Unde? întrebară în cor Bigman şi Wess.

— Acolo.

Titan se vedea sub forma unei luni în primul pătrar, cam de mărimea aparentă pe care o avusese înainte, fără mărire, Saturn cu sistemul lui de inele. Se afla aproape de marginea ecranului.

Titan este singurul satelit de mărime apreciabilă din sistemul saturnian. Dar nu mărimea lui îl făcea pe Wess să se uite la el cu curiozitate şi pe Bigman cu ură.

Nu mărimea, ci faptul că toţi trei erau aproape siguri că Titan era singura lume din Sistemul Solar populată de oameni care nu recunoşteau supremaţia Pământului. Dintr-o dată, absolut pe neaşteptate, se dovedise că este o lume a inamicului.

Iar această... rebeliune adusese pericolul mult mai aproape de Pământ.

— Lucky, când intrăm în sistemul saturnian?

— Bigman, nimeni nu poate să spună unde începe sistemul saturnian. Cei mai mulţi consideră că sistemul unei planete include tot spaţiul până la cel mai îndepărtat corp care gravitează în jurul corpului principal al sistemului respectiv. După această definiţie, ne aflăm încă în afara sistemului saturnian.

— Da, dar siriusienii spun că..., începu Wess.

— Să se ducă în centrul Soarelui, siriusienii ăia! izbucni Bigman, lovindu-şi cizmele mânios. Cui îi pasă de ce zic ei?

Şi îşi mai pocni o dată călcâiele cizmelor, de parcă ar fi vrut să-i facă praf pe toţi siriusienii aflaţi în Sistem. Cizmele astea erau cel mai marţian lucru pe care-l purta asupra lui. Culorile lor ţipătoare, portocaliu cu negru, într-un design pepit, erau o proclamaţie spusă în gura mare că posesorul lor se născuse şi crescuse între fermele şi oraşele de sub cupolele marţiene.

Lucky stinse ecranul. Detectorii din coca navei s-au retras, lăsând metalul neted, strălucitor şi neîntrerupt de nimic altceva decât proeminenţa care susţinea dispozitivul Agrav şi mecanismul de derivă.

— Nu ne putem permite luxul lui “cui îi pasă de ce zic ei”, Bigman, spuse Lucky. În momentul acesta, siriusienii sunt în avantaj. Poate că în cele din urmă îi vom goni din Sistemul Solar, dar în clipa asta nu putem decât să jucăm jocul lor.

Bigman murmură revoltat:

— Suntem în sistemul nostru!

— Normal că suntem, dar Sirius a ocupat o parte din el şi, cu excepţia unei conferinţe interstelare, Pământul nu poate face nimic în problema asta. Doar să declanşeze un război.

Nu mai rămânea nimic de adăugat. Wess se întoarse la comenzile lui, iar Shooting Starr, ajutându-se de un impuls iniţial minim şi folosindu-se la maxim de gravitaţia lui Saturn continuă să plonjeze rapid către regiunile polare ale planetei.

Jos, adânc în lumea saturniană, în ceea ce acum se numea o lume siriusiană, spaţiul colcăia de nave siriusiene, aflate la cam optzeci de trilioane de kilometri de planeta natală şi la doar un miliard şi ceva de kilometri de Pământ. Într-un singur pas gigantic, Sirius acoperise 99,999 la sută din distanţa faţă de Pământ şi înfiinţase o bază militară chiar în pragul Pământului.

Dacă li se permitea siriusienilor să rămână acolo, atunci Pământul ar fi coborât la statutul de putere de mâna a doua, aflată la bunul plac al lui Sirius. Iar situaţia politică interstelară era de aşa natură, încât pentru moment gigantica putere militară terestră, toate marile nave de luptă şi toate armele nu puteau ajuta cu nimic la rezolvarea situaţiei.

Doar trei oameni, într-o navă mică, la propria lor iniţiativă şi fără a avea autorizaţia Pământului, încercau, prin îndemânarea şi inteligenţa lor, să răstoarne situaţia, ştiind că dacă erau prinşi urmau a fi executaţi pe loc ca

spioni – în propriul lor Sistem Solar, de către invadatorii acelui Sistem Solar – şi că Pământul nu va face nici cel mai mic gest spre a-i ajuta.

2. URMĂRIRE

Cu abia o lună în urmă, situaţia nu prezentase nici un pericol, nimeni nu bănuia absolut nimic. Şi dintr-o dată, problema a explodat în faţa guvernului terestru. Încet, metodic, Consiliul Ştiinţelor a curăţat spaţiul de cuibul de roboţi-spion care pusese atâtea probleme Pământului şi posesiunilor lui. Mare parte din această misiune constase în acţiunea lui Lucky Starr de distrugere a bazei dintre zăpezile de pe Io.

Fusese o misiune foarte dificilă, în unele privinţe îngrozitoare, pentru că spionajul fusese atât de complet şi de eficient, încât aproape că reuşise să compromită definitiv eforturile defensive disperate ale Pământului.

Apoi, în momentul în care situaţia părea să se fi rezolvat, în structura terestră încă în curs de vindecare apăruse o fisură. Hector Conway, Consilier-Şef, îl trezise pe Lucky în plină noapte. Ţinuta lui arăta clar că se îmbrăcase în mare grabă, iar părul îi era în neorânduială.

Lucky, mort de somn şi căscând, i-a oferit o cafea şi i-a spus foarte surprins:

— Mare Galaxie! Unchiule Hector! (Lucky îi spunea aşa încă din primele lui clipe de orfan, când Conway şi Augustus Henree îi deveniseră tutori). S-a întâmplat ceva cu circuitul videofonic?

— Nu îndrăznesc să mă las în seama videofoanelor, băiete. Suntem în toiul unui balamuc îngrozitor.

— Cum aşa?

Lucky pusese întrebarea pe şoptite, dar deja se dezbrăcase până la brâu şi începuse să se spele.

În cameră intră şi Bigman, căscând şi întinzându-se:

— Hei, ce e cu zgomotul ăsta? N-a văzut Marte neam de neamul lui aşa balamuc.

Dar, recunoscându-l pe Consilierul-Şef, bătu călcâiele regulamentar.

— Avem necazuri, domnule?

— Am lăsat să ne scape printre degete Agentul X.

— Agentul X? Misteriosul siriusian? Lucky făcu ochii mici, suspicios. Ultima oară când am auzit de el, Consiliul a decis că nu a existat niciodată.

— Asta a fost înainte de afacerea cu roboţii-spion. A fost foarte şiret, Lucky, al naibii de şiret. Un spion care a reuşit să convingă Consiliul că nu există nu poate fi decât foarte şiret. Ar fi trebuit să te pun pe urmele lui, dar se pare că există ceva şi mai urgent. Oricum…

— Da?

— Îţi închipui că toată afacerea cu roboţii spioni înseamnă că trebuie să existe o agenţie centrală de colectare a informaţiilor şi că agenţia respectivă nu-şi poate avea sediul decât pe Pământ. Asta ne-a adus din nou pe urmele Agentului X, iar o posibilitate foarte probabilă este ca rolul respectiv să fi fost jucat de un anume Jack Dorrance de la Acme Air Products, firmă aflată chiar aici, în International City.

— Nu ştiam asta.

— Au mai existat şi alţi candidaţi la "post". Dar Dorrance a luat o navă particulară şi a părăsit Pământul în mare grabă, printr-una din porţile de urgenţe. Doar norocul chior a făcut să avem un consilier la Astroport, care a făcut ceea ce trebuia şi l-a urmărit. Îndată ce raportul despre plecarea grăbită a rachetei a ajuns la noi, ne-au trebuit doar câteva minute ca să ne dăm seama că Dorrance s-a sustras tuturor controalelor. A trecut printre noi ca prin brânză. Mai sunt câteva detalii care se potrivesc şi… în sfârşit, acesta este Agentul X. Suntem siguri, acum.

— Foarte bine, unchiule Hector. Ce rău mai poate face? A fugit, oricum.

— Acum mai ştim un lucru. A luat cu el o capsulă personală, în care ştim fără urmă de îndoială că există informaţii pe care a reuşit să le colecteze de la reţeaua de spionaj din Federaţie. Şi mai ştim şi că foarte probabil nu a apucat să o livreze şefilor lui de pe Sirius. Spaţiul ştie ce informaţii are, dar probabil că are informaţii care ne vor

face praf şi pulbere întreaga securitate dacă vor ajunge pe Sirius.

— Ai spus că a fost urmărit. Nu a fost prins şi adus înapoi?

— Nu. Consilierul-Şef arăta distrus. Crezi că m-aş mai afla aici dacă ar fi fost prins?

Lucky întrebă brusc:

— Nava pe care a luat-o este echipată pentru salturi?

— Nu, strigă Consilierul-Şef, cu faţa tumefiată, netezindu-şi o fâşie rebelă de păr argintiu, care parcă se ridicase de groază la auzul ideii de navă echipată pentru saltul hiperspaţial.

Lucky răsuflă şi el uşurat. Evident, saltul se referă la hiperspaţiu şi este o deplasare care transportă o navă din spaţiul obişnuit, aducând-o într-un punct diferit, aflat la ani-lumină distanţă, într-o singură clipă.

Evident, cu o asemenea navă, Agentul X ar fi scăpat de tot.

Conway a continuat cu expunerea situaţiei:

— A lucrat solo; şi evadarea lui tot solo a fost. De asta ne-a şi scăpat printre degete. Iar nava pe care a luat-o e una de croazieră interplanetară, proiectată să fie pilotată de un singur om.

— ...iar navele echipate cu dispozitiv hiperspaţial nu sunt proiectate să fie operate de un singur om. Dar se pot şi ele moderniza. Dar, unchiule Hector, nici nu avea nevoie de mai mult decât o navă de croazieră interplanetară.

Lucky terminase spălatul şi acum se îmbrăca cu mişcări rapide. Se întoarse brusc spre Bigman.

— De ce mai caşti ochii, Bigman? Trage-ţi hainele pe tine.

Bigman, aflat pe marginea canapelei, sări în sus, folosindu-se şi de elasticitatea acesteia.

— Probabil că-l aşteaptă pe undeva prin spaţiu o navă siriusiană echipată cu dispozitive hiperspaţiale, spuse Lucky.

— Corect. Iar nava lui este una rapidă. Adăugând la viteză şi avansul iniţial, este foarte probabil să nu-l

ajungem şi nici să nu mai intre în raza de acţiune a armelor noastre. Aşa că nu ne mai rămâne decât…

— Shooting Starr. Unchiule Hector, într-o oră am să fiu pe Shooting Starr, iar Bigman va fi cu mine, presupunând că va reuşi să-şi pună hainele pe el până atunci. Dă-mi localizarea prezentă şi cursul navelor de urmărire şi datele de identificare ale navei Agentului X şi plecăm imediat.

— Foarte bine. Figura lui Conway se mai liniştise. Şi nu uita, David – a folosit numele adevărat al lui Lucky, aşa cum făcea întotdeauna când era emoţionat – promite-mi că o să fii prudent…

— Aşa ai vorbit şi cu personalul de pe celelalte zece nave de urmărire, unchiule Hector? întrebă Lucky, dar cu o voce moale şi afectuoasă.

Bigman tocmai îşi trăgea una din cizme pe picior, iar pe cealaltă o purta în mână.

— Gata, Lucky? Am pornit?

În ochi avea strălucirea binecunoscută când era rost de vreo acţiune, iar mica lui faţă neastâmpărată era strâmbată de un rânjet fioros.

— Gata, plecăm, spuse Lucky, ciufulind şi mai rău decât era părul ca nisipul al lui Bigman. De cât timp stăm să ruginim de pomană aici, pe Pământ? De şase săptămâni, nu? Ei bine, ce-i prea mult, strică.

— Şi-ncă cum! aprobă Bigman vesel, trăgându-şi şi cealaltă cizmă.

Abia după trecerea de orbita lui Marte au reuşit să obţină un contact subeteric acceptabil cu navele de urmărire, iar asta numai folosind cea mai bună tehnică de acord.

Cel care le-a răspuns a fost consilierul Ben Wessilewsky aflat la bordul T.S.S. Harpoon.

Acesta strigă entuziasmat:

— Lucky! Vii cu noi? Ca lumea!

Faţa zâmbitoare îi ocupa întregul ecran, aşa că s-a văzut limpede când a făcut cu ochiul.

— Ai ceva spaţiu să-l strecori şi pe Bigman într-un colţ de ecran? Sau nu-l mai iei cu tine?

— Normal că m-a luat, se repezi Bigman, plonjând între Lucky şi transmiţător. Crezi că l-ar fi lăsat consilierul Conway pe lunganul ăsta să plece de capul lui, fără mine? Păi cine să aibă grijă de el ca să nu se împiedice în picioarele astea mari?

Lucky îl culese pe Bigman şi-l trase la subsuoară, făcându-l pe micuţul marţian să zbiere ca din gură de şarpe.

Lucky spuse calm:

— Wess, se pare că avem o legătură cu paraziţi. Ia spune-mi care e poziţia navei.

Trezindu-se la viaţă, Wess i-o dădu, adăugând:

— Se numeşte Reţeaua Spaţiului şi e proprietate particulară, cu toate seriile de la vânzare şi de producţie în perfectă regulă. Probabil că Agentul X a cumpărat-o sub un nume fals şi a pregătit-o cu mult timp în urmă pentru o fugă precipitată. E o navă al naibii de faină şi probabil că nu s-a oprit din accelerare de atunci şi până acum. Rămânem tot mai mult în urma lui.

— Cum stă cu energia?

— Ne-am gândit la asta. Ne-am uitat pe specificaţiile producătorului motorului. La viteza cu care îşi consumă combustibilul, nu poate continua drumul decât dacă opreşte motoarele şi merge inerţial, sau dacă sacrifică manevrabilitatea o dată ajuns la destinaţie. Pe asta ne bazăm ca să-l prindem.

— Dar nu s-ar putea să fi avut prudenţa de a mări puterea şi capacitatea de stocare a navei?

— E foarte posibil, răspunse Wess, dar nici aşa nu poate s-o ţină la nesfârşit într-o acceleraţie. Ce mă îngrijorează cel mai mult pe mine este că s-ar putea să se sustragă detectoarelor noastre de masă, folosindu-se de asteroizi. Dacă scapă în centura de asteroizi, l-am pierdut.

Lucky cunoştea trucul. Dacă plasezi între tine şi urmăritori un asteroid, detectorul de masă al urmăritorilor va descoperi asteroidul, nu nava ta. Dacă apare un al doilea asteroid, nava se ascunde şi după acesta, în vreme ce

instrumentele urmăritorului încă încearcă să vadă ce e cu primul bolovan.

— Se mişcă prea repede ca să poată face manevra, spuse Lucky. Ar trebui să decelereze cam o jumătate de zi.

— Ar fi nevoie de un miracol, recunoscu Wess cinstit. Dar să nu uităm că tot un miracol ne-a pus pe urmele lui. Eu mă aştept, sincer, la un miracol compensator care să anuleze avantajul nostru.

— Păi care a fost primul miracol? Şeful a spus ceva de o blocare de urgenţă.

— Corect.

Nu i-a luat mult lui Wess să istorisească tot. Dorrance, sau Agentul X (Wess folosea ambele apelative) reuşise să se sustragă supravegherii, folosind un instrument care a distorsionat undele-spion şi le-a făcut inutilizabile. (Instrumentul fusese descoperit, dar carbonizat, şi nu se putea spune despre el nici măcar dacă a fost produs pe Sirius sau nu.) Reuşise să ajungă fără probleme la nava lui pregătită pentru evadare, Reţeaua spaţiului. Era gata să decoleze, avea micro-reactorul protonic pornit, motorul şi comenzile verificate, spaţiu liber deasupra capului, totul era perfect. Apoi, dintr-o dată, o navă de transport avariată, lovită de un meteorit, incapabilă de contacte radio bilaterale, apare din senin în atmosferă şi cere pistă de urgenţă.

A fost iniţiată o procedură de urgenţă, iar toate navele din astroport au fost obligate să rămână la sol. În asemenea situaţii, orice navă care intenţionează să decoleze şi nu a început deja deplasarea trebuie să abandoneze secvenţa de decolare.

Reţeaua spaţiului ar fi trebuit să abandoneze decolarea, dar nu a abandonat-o. Lucky Starr înţelegea perfect ce sentimente l-au încercat pe Agentul X. Avea în mâinile lui cea mai vitală informaţie din Sistemul Solar şi fiecare secundă conta imens. Acum chiar făcuse primii paşi spre deconspirare şi nu mai avea mult până să-i apară Consiliul pe urme. Dacă abandona decolarea, asta însemna să aştepte un timp nedeterminat până ce transportorul

ajungea la pistă, până aceasta era inundată şi apoi eliberată încet încet de ambulanţe. Apoi, când spaţiul era din nou liber, trebuia să încălzească din nou microreactorul şi să treacă din nou prin secvenţa de verificare. Nu-şi putea permite o asemenea întârziere.

Aşa că a pornit jeturile de propulsie şi dus a fost.

Chiar şi aşa, Agentul X ar fi putut scăpa. A sunat alarma, iar poliţia Astroportului s-a pus cu mesaje de avertisment pe Reţeaua spaţiului, dar cel care a luat primele măsuri concrete a fost consilierul Wessilewsky, care se afla la Centrul Spaţial într-o misiune de rutină. El cunoştea amănunte despre cazul Agentului X, iar o navă pornită ca din puşcă, cu motoarele la maxim, i-a sunat a acţiune disperată şi s-a gândit imediat la spion. A fost cea mai riscată presupunere din viaţa lui, dar a intrat în acţiune.

Susţinut de autoritatea Consiliului Ştiinţelor (care depăşea orice autoritate oficială, cu excepţia unui ordin direct din partea preşedintelui Federaţiei Terestre), el a ordonat navelor din Garda Spaţială să decoleze, a contactat sediul Consiliului şi apoi a urcat la bordul lui T.S.S. Harpoon, pentru a coordona urmărirea. Deja se afla în spaţiu de mai multe ore când Consiliul a reuşit să înţeleagă global faptele. Iar lui Wess i-a venit confirmarea că într-adevăr îl urmăreşte pe Agentul X şi că în curând alte nave i se vor alătura.

Lucky ascultă cu seriozitate maximă şi spuse:

— Ai avut o şansă şi ai reuşit s-o fructifici. Ai făcut exact ce trebuia să faci, Wess. Bine lucrat.

Wess zâmbi fericit. În mod tradiţional, consilierii evită publicitatea şi capcanele celebrităţii, dar aprobarea unuia dintre colegii din Consiliu este un lucru foarte dorit.

Lucky continuă.

— Merg mai departe. Ordonă uneia dintre navele tale să păstreze contactul masic cu mine.

Întrerupse contactul vizual, iar mâinile lui puternice şi frumos formate acoperiră ca într-o mângâiere comenzile navei lui, Shooting Starr, care era, din multe puncte de vedere, cea mai bună navă din spaţiul interplanetar.

Shooting Starr avea cele mai puternice microreactoare protonice din câte puteau fi introduse într-o navă de mărimea ei; erau reactoare suficient de puternice pentru a accelera un crucişător de luptă până la viteza de croazieră. Erau reactoare aproape suficient de puternice ca să producă şi saltul în hiperspaţiu. Nava avea un propulsor ionic, care anihila aproape toate efectele acceleraţiei, acţionând simultan asupra tuturor atomilor de la bordul navei, inclusiv a acelora din corpurile lui Lucky şi Bigman. Avea chiar şi un Agrav, un dispozitiv foarte nou, încă experimental, care-i permitea să manevreze liber în câmpurile gravitaţionale intense ale planetelor mari.

Iar acum motoarele puternice ale lui Shooting Starr torceau la o frecvenţă mare, abia auzite, iar Lucky simţea o uşoară presiune dată de acceleraţia inerţială pe care propulsorul ionic nu o putea anihila în întregime. Nava se îndrepta spre imensitatea Sistemului Solar exterior, mai repede şi mai repede…

Agentul X îşi menţinea avansul. Shooting Starr recupera mult prea încet decalajul. Iar cu grosul centurii de asteroizi aflat mult în spatele lor, Lucky era îngrijorat:

— Bigman, mie nu-mi miroase deloc a bine.

Bigman părea surprins de pesimismul lui.

— Lucky, îl prindem noi.

— Mă refeream la destinaţia lui. Eram sigur că îl aşteaptă o navă-mamă, ca să-l culeagă şi să facă cu el saltul. Dar o asemenea navă sau este foarte depărtată de planul eclipticii, sau este ascunsă în centura de asteroizi. Doar în unul din aceste două cazuri nu poate fi detectată. Şi totuşi, Agentul X rămâne în planul eclipticii şi depăşeşte centura de asteroizi.

— Poate că vrea să ne fenteze, înainte să o cotească spre nava-mamă.

— Poate, spuse Lucky, gânditor. Sau poate siriusienii au o bază în zona planetelor exterioare.

— Haida-hai, Lucky, rânji aproape batjocoritor micul marţian. Cum, domnule, chiar sub nasul nostru?

— Uneori e greu să vezi sub propriul nas. Iar cursul lui este direct spre Saturn.

Bigman a verificat şi el calculele computerelor, care urmăreau constant zborul celuilalt.

— Ascultă, Lucky, după câte văd, individul este pe o traiectorie balistică. Nu s-a mai atins de motoare în ultimele treizeci de milioane de kilometri. Poate că nu mai are combustibil.

— Sau poate că face economie pentru manevre în sistemul lui Saturn. Acolo e o gravitaţie cu năbădăi, după cum ştii. Cel puţin, sper că face economie pentru manevre. Galaxie mare, cât sper…!

Figura subţirică, frumoasă a lui Lucky era serioasă, iar buzele strânse.

Bigman se uita la el surprins:

— Lucky, ce nisipurile marţiene vrei să zici?

— Vreau să zic că dacă există o bază siriusiană în sistemul de sateliţi al lui Saturn, avem nevoie de Agentul X ca să ne conducă până acolo. Saturn are un satelit uriaş şi opt mari, plus câteva zeci de sateliţi mici. Ne-ar fi de mare ajutor s-o găsim precis.

Bigman se încruntă.

— Păi tipul n-o să fie atât de nebun să ne ducă direct acolo…

— … şi nici să ne lase să-l prindem. Bigman, calculează-i cursul până la punctul de intersecţie cu orbita lui Saturn.

Bigman se conformă, punând calculatorul la muncă preţ de câteva secunde.

— Acum, te rog să-mi spui care e poziţia lui Saturn la momentul intersecţiei. Cât de departe va fi Saturn de nava Agentului X?

Urmă o scurtă pauză, necesară pentru obţinerea elementelor orbitei lui Saturn din efemeride, apoi Bigman introduse în calculator toţi parametrii. După câteva secunde de calcule, Bigman se ridică în picioare, alarmat.

— Lucky! Nisipuri marţiene!

Lucky nu mai avea nevoie de detalii.

— Presupun că Agentul X s-ar putea să se fi decis asupra unei căi de evitare a deconspirării bazei siriusiene. Dacă va continua exact cursul balistic actual, se va ciocni cu Saturn însuşi. Asta va însemna moarte sigură.

3. MOARTE PRINTRE INELE

În orele care au urmat, nu a mai încăput nici o îndoială. Chiar şi navele Gărzii Spaţiale, aflate mult în urma lui Shooting Starr, prea depărtate ca să obţină o traiectorie foarte precisă cu detectoarele lor masice, înţeleseseră adevărul.

Consilierul Wessilewsky l-a contactat pe Lucky Starr.

— Pe Spaţiu, Lucky! Unde merge omul?

— Se pare că spre Saturn, îi răspunse Lucky.

— Crezi că-l aşteaptă o navă chiar pe Saturn? Ştiu că are mii de kilometri de atmosferă, la presiuni de milioane de tone, iar fără motoare Agrav n-ar putea… Lucky! Crezi că ar putea să aibă motoare Agrav şi incinte cu câmpuri de forţă?

— Cred că s-ar putea să vrea pur şi simplu să se prăbuşească pe Saturn, ca să ne împiedice să-l prindem.

— Dacă e aşa doritor să moară, spuse Wess încăpăţânat, de ce nu se întoarce să lupte, de ce nu ne forţează să-l distrugem, poate ia cu el şi vreo doi dintre noi?

— Da, spuse Lucky, sau de ce nu-şi scurtcircuitează motoarele, depăşind Saturn cu sute de milioane de kilometri? La urma urmei, ceea ce mă îngrijorează pe mine este că vrea cu tot înadinsul să ne atragă atenţia asupra lui Saturn.

Lucky căzu într-o lungă tăcere meditativă, întreruptă de intervenţia lui Wess:

— Lucky, poţi să-l opreşti? Noi suntem mult prea departe.

Din locul lui de la panoul de comandă, Bigman strigă:

— Nisipuri marţiene, Wess, dacă dăm drumul la propulsorul ionic, ca să-l prindem, o să avem o viteză prea mare ca să mai putem manevra în câmpul lui Saturn.

— Atunci faceţi ceva!

— Spaţiule, asta da, comandă inteligentă, izbucni Bigman. Nu ştiu ce ne făceam fără tine. Faceţi ceva!

— Am să fac ceva, Wess. Păstrează cursul.

Întrerupse contactul şi se întoarse spre Bigman.

— Ne-a răspuns la semnale până acum, Bigman?

— Nici un cuvinţel.

— Lasă asta acum şi concentrează-te asupra fasciculelor lui de comunicaţii.

— Nu cred să folosească vreunul, Lucky.

— S-ar putea să-l folosească în ultima clipă. S-ar putea să se decidă să rişte, dacă are ceva de spus. Între timp, dăm peste el.

— Cum?

— Cu o rachetă. O rachetuţă cât o aluniţă.

Era rândul lui să se aplece asupra computerului. Câtă vreme Reţeaua spaţiului se deplasa gravitaţional, nu era nevoie de prea multe calcule ca să direcţionezi o sferă, să-i dai impulsul iniţial necesar pentru a lovi o navă în zbor.

Lucky pregăti micul proiectil. Acesta nu era proiectat să explodeze. Nu avea nevoie. Avea un diametru de o jumătate de centimetru, dar energia dată de micropila protonică îi putea imprima o viteză de aproape o mie de kilometri pe secundă. Nimic în spaţiu nu putea diminua prea tare o asemenea viteză, iar proiectilul ar fi trecut prin coca Reţelei spaţiului ca prin brânză.

Dar nu asta urmărea Lucky. Proiectilul era suficient de mare pentru a fi detectat gravitic. Reţeaua spaţiului ar fi corectat automat cursul pentru a evita coliziunea şi ar fi ieşit de pe traiectoria directă spre Saturn. Timpul pierdut de Agentul X pentru a reveni la vechiul curs îi va permite lui Shooting Starr să se folosească de ghearele magnetice.

Şansele de reuşită păreau mici, chiar infime, dar nu puteau face altceva.

Lucky atinse un contact. Proiectilul ieşi ca din puşcă, ca un fulger în tăcere, iar acele detectorului de masă al navei săriră, liniştindu-se foarte repede, pe măsură ce proiectilul se depărta.

Lucky se lăsă pe spate. Proiectilului îi erau necesare aproape două ore pentru contact (sau aproape-contact). Îi trecu prin cap că de fapt Agentul X a rămas complet fără

propulsie, că reacţia automată a navei de schimbare a cursului nu va putea intra în funcţiune, iar proiectilul va penetra prin carcasă, va distruge probabil nava şi, oricum, cursul gravitaţional va rămâne neschimbat, direct spre Saturn.

Respinse ideea aproape pe loc. Ar fi incredibil ca Agentul X să rămână fără urmă de propulsie într-un moment în care nava lui se află pe un curs de coliziune. Era mult mai probabil să-i fi rămas suficient combustibil.

Orele de aşteptare îl omorau. Până şi Hector Conway, aflat departe, pe Pământ, devenise tot mai neliniştit cu fiecare buletin informativ, aşa că s-a decis să iniţieze un contact subeteric direct.

— Unde crezi că ar putea fi baza siriusiană în sistemul lui Saturn? întrebă el îngrijorat.

— Dacă există una, începu Lucky prudent, dacă Agentul X nu comite un efort uriaş de a ne duce pe o pistă greşită, aş zice că cea mai evidentă alegere este Titan. Este satelitul cu adevărat uriaş al lui Saturn, are o masă de trei ori mai mare decât Luna noastră şi o suprafaţă de două ori mai mare. Dacă siriusienii au săpat solul, încercând să facă o bază puternică, ar însemna că fac asta de mult timp.

— E greu de crezut că au făcut aşa ceva. Ar fi practic o acţiune de război.

— Poate, unchiule Hector, dar nu uita că nu a trecut mult de când au încercat să înfiinţeze o bază pe Ganymede.

Bigman întrerupse convorbirea:

— Lucky, a mişcat!

— Cine a mişcat? întrebă surprins Lucky.

— Reţeaua spaţiului. Tipul, siriusianul.

— Unchiule Hector, te contactez mai târziu, spuse Lucky, grăbit, şi întrerupse contactul. Apoi, spre Bigman: Dar cum de s-a mişcat, Bigman? Nu avea cum să detecteze încă proiectilul nostru.

— Uită-te şi convinge-te cu ochii tăi, Lucky. Eu îţi zic că a luat-o pe altă traiectorie.

Dintr-o mişcare, Lucky ajunse la detectoarele de masă ale lui Shooting Starr. Acestea erau fixate pe traiectoria

navei urmărite. Punctul care reprezenta masa detectată închipuia o mică stea pe ecran.

Dar steluţa aceea chiar se deplasa. Devenise un segment.

Vocea lui Lucky căpătă intensitate:

— Galaxie mare, normal! Acum înţeleg totul. Cum am putut să cred că datoria lui principală e să scape de capturare? Bigman…

— Sigur, Lucky, sunt aici. Dar ce s-a întâmplat?

Micul marţian era pregătit pentru orice.

— Scapă de noi prin manevre. Acum trebuie să-l distrugem, chiar dacă asta înseamnă să ne prăbuşim noi înşine pe Saturn.

Pentru prima oară de la schimbarea propulsiei ionice, cu un an înainte, Lucky a adăugat şi impulsul de urgenţă la propulsia principală. În vreme ce şi ultima fărâmă de putere se scurgea în motoare, erau presaţi în scaune, iar nava vibra.

Bigman se lupta să respire.

— Explică-mi totuşi, Lucky.

— Nu Saturn îl interesează, Bigman. S-a folosit de adaosul energetic al câmpului gravitaţional ca să păstreze avansul faţă de noi. Acum ocoleşte planeta şi încearcă să intre pe o orbită. Ceea ce îl interesează sunt inelele. Inelele lui Saturn.

Figura tânărului consilier era marcată de tensiune.

— Urmăreşte-i comunicaţiile, Bigman. Va fi nevoit să vorbească. Acum sau niciodată.

Bigman se aplecă asupra analizatorului lui de undă, în vreme ce inima i-o luase razna. Dar nimic pe lumea asta nu-l putea face să înţeleagă de ce inelele lui Saturn îl tulburau atât de rău pe Lucky.

Proiectilul lui Shooting Starr trecu foarte departe de ţintă, la câteva zeci de mii de kilometri. Dar de acum proiectilul era Shooting Starr însăşi, intrată pe o traiectorie de coliziune. Dar şi ea avea să rateze ţinta.

Lucky gemu, resemnat:

— N-o să reuşim niciodată. Nu avem destul loc de manevră.

Saturn se profila gigantic pe cer deja, cu inelele ca o tăietură subţire pe faţa planetei. Globul galben al lui Saturn era aproape plin. Shooting Starr plonja spre el direct dinspre Soare.

Brusc, Bigman răbufni:

— Al dracului tip! Lucky, vrea să se piardă în inele. Acum înţeleg ce te-a apucat cu inelele astea.

A început să lucreze furios la detectorul de masă, dar nu avea nici o şansă. Îndată ce se focaliza asupra unei porţiuni din inele, fiecare dintre nenumăratele mase solide care le compuneau forma propria sa steluţă pe ecran. Ecranul detectorului se înălbise cu totul, iar Reţeaua spaţiului dispăruse.

Lucky clătină din cap:

— Problema se poate rezolva. Acum suntem destul de aproape pentru contactul vizual. Altceva mă nelinişteşte şi sunt sigur că va apărea.

Palid şi concentrat, Lucky mărise la maxim grosismentul telescopului optic. Reţeaua spaţiului se vedea ca un cilindru mititel din metal, atenuat dar nu ascuns de materialul inelelor. Particulele individuale din inele nu erau mai mari decât nişte grăunţi de nisip şi se vedeau ca nişte mici scântei, pentru că reflectau lumina îndepărtatului Soare.

— Lucky, spuse Bigman, am fascicul de comunicaţii! Nu… stai! Ba da, am!

În cabina de control se auzea o voce ezitantă, tremurătoare, acoperită de zgomote, distorsionată. Degetele agile ale lui Bigman lucrau febril la decodificatoare şi filtre, încercând să prindă cât mai multe din caracteristicile necunoscutului sistem de codificare siriusian.

Cuvintele mureau şi apoi reveneau. În cabină era o linişte de mormânt, tulburată doar de fâşâitul slab al înregistratorului care prindea absolut orice semnal venea.

— … nici… aici (Pauză, în care Bigman s-a luptat eroic cu detectorii lui.)… în urmărire şi… n-am putut… trebuie

transm……lele lui Saturn,… ită normală,… ja lansată,… urmăriţi… coordonatele sunt…

În acel moment, totul s-a întrerupt: şi vocea, şi paraziţii, tot.

— Pe nisipurile din Marte, a explodat ceva! a strigat Bigman.

— Nu la noi, spuse calm Lucky. Este Reţeaua spaţiului.

Văzuse totul, la două secunde după întreruperea transmisiunii. Transmisiunile subeterice sunt practic instantanee, în timp ce viteza cu care lumina îi adusese imaginea dezastrului nu putea depăşi trei sute de mii de kilometri pe secundă.

Luminii i-au trebuit două secunde ca să ajungă la ecranul lui Lucky. El a văzut partea din spate a Reţelei spaţiului devenind roşie-incandescentă şi apoi desfăcându-se precum petalele unei flori metalice.

Bigman prinse ultima parte a dezastrului, după care el şi Lucky aşteptară ca radiaţia să răcească întregul spectacol.

Lucky clătină din cap.

— Atât de aproape de inele, chiar dacă nu te afli în corpul lor principal, ai destulă materie împrăştiată. Poate că nu a mai avut suficientă energie ca să devieze nava de la ciocnirea cu unul din aceste fragmente. Sau poate că au venit spre el două fragmente în acelaşi timp, din două direcţii diferite. În orice caz, a fost un om viteaz şi un inamic iscusit.

— Nu m-am prins, Lucky. Ce voia să facă?

— Nu înţelegi nici acum? Pentru el era important să nu cadă în mâinile noastre, dar nu era suficient să moară. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai dinainte. Cel mai important pentru el era ca informaţiile furate să ajungă pe Sirius. Nu a îndrăznit să trimită un mesaj subeteric cu mii de cuvinte de informaţie, pentru că ştia că este urmărit şi că navele urmăritoare pot să bruieze transmisia. A fost nevoit să se mulţumească să transmită informaţiile esenţiale şi să aibă grijă să plaseze capsula undeva la îndemâna siriusienilor.

— Şi cum putea face asta?

— Ce am prins din transmisia lui conţine şi cuvintele „ … ită normală”, probabil “orbită normală” şi “…ja lansată”, adică “deja lansată”.

Bigman îl prinse zdravăn pe Lucky de încheieturile mâinilor.

— A lansat capsula în inele, aşa-i, Lucky? O să fie ca o pietricică între cvadralioane de alte pietricele, sau ca un fir de nisip pe Lună, sau ca o picătură de apă într-un ocean.

— Sau, mai rău, ca una din pietricelele inelelor lui Saturn, ceea ce e cel mai rău. Evident, a fost distrus înainte să poată da coordonatele orbitei alese pentru capsulă, aşa că noi şi siriusienii pornim de pe poziţii egale în căutarea ei. Aşa că sugerez să începem pe loc căutarea, fără întârziere.

— Să începem să căutăm? Acum?

— Chiar acum! Dacă era gata să transmită coordonatele, înseamnă că ştia că siriusienii sunt aproape… ia legătura cu navele, Bigman, şi dă-le ultimele informaţii.

Bigman se întoarse către transmiţător, dar nu apucă să-l atingă. Butonul de recepţie strălucea: unde receptate. Radio! Comunicaţii eterice obişnuite! Era clar că în apropiere se află cineva, în mod sigur în sistemul lui Saturn. Mai mult, era cineva care nu avea nici cea mai mică intenţie să păstreze anonimatul, pentru că undele radio, spre deosebire de transmisia subeterică, sunt extrem de simplu de goniometrat.

Lucky se încruntă:

— Treci pe recepţie, Bigman.

Vocea care se auzea avea un accent uşor, cu lărgirea vocalelor şi ascuţirea consoanelor. Era o voce siriusiană.

Aceasta spunea:

— … identificaţi înainte de a fi obligaţi să vă remorcăm şi să vă arestăm. Aveţi paisprezece minute ca să confirmaţi recepţia.

Urmă o pauză de un minut:

— Prin autoritatea Corpului Central, vi se ordonă să vă identificaţi înainte de a fi obligaţi să vă remorcăm şi să vă arestăm. Aveţi treisprezece minute ca să confirmaţi recepţia.

Lucky răspunse cu răceală:

— Recepţie confirmată. Aici este Shooting Starr, din Federaţia Terestră, care orbitează paşnic în volumul spaţial al Federaţiei Terestre. Nici o autoritate nu există în acest spaţiu, în afara celei a Federaţiei.

Urmă o secundă sau două de linişte (undele radio călătoresc doar cu viteza luminii), după care vocea reveni:

— Autoritatea Federaţiei Terestre nu este recunoscută într-o planetă colonizată de popoarele lui Sirius.

— Şi care ar fi planeta aceasta? întrebă Lucky.

— Sistemul nelocuit al lui Saturn a fost luat în posesiune în numele guvernului nostru, în virtutea legii interstelare, care oferă orice planetă nelocuită celor care o colonizează.

— Nu se referă la planete nelocuite, ci la sisteme stelare nelocuite.

Nici un răspuns. Apoi vocea continuă placid:

— Vă aflaţi în limitele sistemului lui Saturn şi vi se cere să plecaţi imediat. Orice întârziere în accelerare va duce la arestarea voastră. Orice alte nave ale Federaţiei Terestre care vor intra în teritoriul nostru vor fi capturate fără avertismente suplimentare. Acceleraţia voastră de ieşire din sistemul lui Saturn trebuie să înceapă în cel mult opt minute. În caz contrar, vom lua măsuri.

Bigman, cu faţa luminată de ceva ce numai pioşenie nu se putea numi, şopti:

— Hai să le-o tragem, Lucky. Să le arătăm că Shooter poate să lupte cu alde ăştia.

Dar Lucky nu-i răspunse nimic. Vorbi în transmiţător:

— Declaraţia voastră a fost înregistrată. Nu acceptăm autoritatea siriusiană, dar alegem, prin propria voinţă, să plecăm, ceea ce vom şi face fără întârziere.

Şi întrerupse legătura.

Bigman era alb de furie.

— Pe nisipurile marţiene, Lucky! Ai de gând să dai bir cu fugiţii în faţa unei mâini de siriusieni! Lăsăm capsula aia în inelele lui Saturn, ca s-o poată culege siriusienii?

— În clipa asta, Bigman, suntem nevoiţi să plecăm, răspunse Lucky.

Avea capul plecat şi figura albă şi tensionată, dar în ochii lui era ceva care nu se prea potrivea cu un om care se retrage. Orice, numai asta nu…

4. ÎNTRE JUPITER ŞI SATURN

Ofiţerul cel mai înalt în grad din formaţia de urmărire (evident, cu excepţia consilierului Wessilewsky) era căpitanul Myron Bernold. Acesta avea patru trese, deşi nu trecuse de cincizeci de ani, şi prezenta fizicul unui bărbat mai tânăr cu zece ani. Părul începuse să ia culoarea argintului, dar sprâncenele posedau încă părul negru iniţial, iar bărbia rasă la sânge avea luciri albăstrui.

El se uita la mult mai tânărul Lucky Starr cu un nedisimulat dispreţ.

— Şi aţi dat înapoi?

Shooting Starr, în drumul spre Soare, se întâlnise cu navele escadrilei aproximativ la distanţa dintre orbitele lui Jupiter şi Saturn. Lucky “urcase” la bordul navei principale.

Acum îi vorbea calm şefului:

— Am făcut ceea ce era necesar să fac.

— Când inamicul îţi invadează sistemul, casa ta, retragerea nu este niciodată necesară. Poate că vă ştergeau din volumul spaţiului, dar aţi fi avut timp să ne avertizaţi şi am fi venit să lămurim situaţia.

— Şi cam câtă energie mai aveţi în micropile, domnule căpitan?

Căpitanul roşi.

— Nici dispariţia noastră din spaţiu n-ar fi însemnat nimic. Am fi avut şi noi timp, la rândul nostru, să transmitem un avertisment la bază.

— Şi să începeţi un război!

— Ei au început războiul. Siriusienii… Intenţia mea este să mă deplasez spre Saturn şi să pornesc un atac.

Figura lunguiaţă a lui Lucky căpătă aspecte dure. Era mai înalt decât căpitanul, iar privirea lui rece nu-l slăbea o clipă.

— În calitate de consilier cu drepturi depline în Consiliul Ştiinţelor am un rang superior dumneavoastră, domnule

căpitan, şi ştiţi asta. Nu dau ordine de atac. Ordinele mele sunt să vă întoarceţi pe Pământ.

— Mai degrabă aş…

Căpitanul era în vădită luptă cu propriul temperament. Strângea pumnii ca să nu izbucnească.

— Pot să întreb asupra motivului ordinului, domnule? vorbi el, cu voce gâtuită, accentuând ironic “domnule”. Sunteţi bun să explicaţi excelentul motiv pe care nu mă îndoiesc că îl aveţi? Raţionamentul meu se bazează pe mica tradiţie pe care se întâmplă să o aibă Flota. Este, domnule, o tradiţie: flota nu se retrage.

— Dacă doriţi motivele mele, domnule căpitan, luaţi loc şi vi le voi expune. Şi să nu-mi spuneţi că flota nu se retrage. Retragerea face parte din manevrele de luptă pe timp de război, iar un ofiţer comandant care ar prefera să-şi vadă navele distruse mai degrabă decât să se retragă nu are ce căuta la comandă. Cred că vorbiţi sub imperiul furiei. Deci, domnule căpitan, sunteţi pregătit să porniţi un război?

— Iar eu vă spun că războiul a început deja. Au invadat Federaţia Terestră.

— Nu tocmai. Au ocupat o planetă neocupată. Problema este, domnule căpitan, că saltul prin hiperspaţiu a făcut călătoria interstelară foarte simplă, astfel încât pământenii au putut coloniza planetele altor stele chiar înainte de a coloniza părţile mai îndepărtate ale propriului nostru Sistem Solar.

— Tereştrii au pus primii piciorul pe Titan. Asta a fost în anul…

— Ştiu şi eu ce a făcut James Francis Hogg. A pus piciorul şi pe Oberon, satelitul lui Uranus. Dar ceea ce a făcut el se numeşte explorare, nu colonizare. Sistemul lui Saturn a fost lăsat nelocuit, iar o lume neocupată aparţine primului grup care o colonizează.

— Dacă, spuse căpitanul, apăsând cuvintele, acea planetă sau sistem planetar aparţine unui sistem stelar neocupat. Nu este cazul lui Saturn, trebuie să recunoaşteţi asta. Face parte din Sistemul Solar, care, fir-ar al dracului de spaţiu, e locuit, din câte ştiu.

— Este adevărat, dar nu cred că există vreun acord oficial în privinţa asta. Se poate considera, din unele puncte de vedere, că Sirius are tot dreptul să ocupe Saturn.

Căpitanul lovi cu pumnul în genunchi.

— Nu-mi pasă ce spun avocaţii spaţiului. Saturn e al nostru şi orice pământean căruia îi curge sânge în vine va fi de acord cu mine. Îi zburăm de nu se văd. Legea or s-o facă armele noastre.

— Exact asta aşteaptă siriusienii să facem!

— Atunci să le dăm ce vor să primească!

— … şi vom fi acuzaţi de agresiune. Domnule căpitan, între stele se găsesc cincizeci de lumi, care nu au uitat nici o clipă că au fost coloniile noastre. Le-am oferit libertatea fără războaie, dar asta au uitat. Ceea ce nu au uitat este că încă suntem cea mai populată şi mai avansată dintre lumi. Dacă Sirius strigă ca din gură de şarpe că am comis o agresiune neprovocată, lumile exterioare se vor uni împotriva noastră. Exact de asta încearcă ei să ne provoace să atacăm, şi exact de asta am refuzat eu invitaţia şi am plecat.

Căpitanul îşi muşcă buza. Se pregătea să răspundă, dar Lucky continuă:

— Pe de altă parte, dacă nu facem nimic, putem să-i acuzăm pe siriusieni de agresiune şi vom împărţi opinia publică din celelalte lumi exterioare. Putem exploata momentul pentru a le aduce de partea noastră.

— Lumile exterioare de partea noastră?

— De ce nu? Toate sistemele stelare existente au sute de lumi neocupate de toate mărimile. În mod sigur, nimeni nu vrea un precedent care să permită unui sistem să înfiinţeze baze militare în oricare alt sistem. Singurul pericol este ca noi să le obligăm să se grăbească să se coalizeze împotriva noastră. Nu trebuie în nici un caz să pară că bătrânul Pământ îşi aruncă forţele împotriva fostelor lui colonii.

Căpitanul se ridică din scaunul lui şi luă poziţie de drepţi.

— Vă rog să repetaţi ordinele, spuse el.

— Aţi înţeles motivele pentru care am ales retragerea? întrebă Lucky.

— Da. Vă rog să-mi daţi ordinele.

— Foarte bine. Vă ordon să predaţi capsula pe care v-o înmânez acum direct Consilierului-Şef Hector Conway. Nu veţi discuta ceea ce s-a întâmplat în timpul acestei urmăriri cu nimeni altcineva, nici prin transmisiuni subeterice, nici prin alte metode de comunicaţii. Nu veţi întreprinde nici o acţiune ostilă, repet, nici una, la adresa forţelor siriusiene, cu excepţia situaţiei în care veţi fi atacaţi direct. Dacă nu vă veţi supune şi veţi căuta întâlnirea cu aceste forţe, voi avea grijă să fiţi trimis în faţa Curţii Marţiale. M-am făcut înţeles?

Căpitanul rămânea în faţa lui, înlemnit. Buzele i se mişcau de parcă ar fi fost sculptate din lemn şi prost articulate.

— Domnule, cu tot respectul datorat, n-ar fi posibil ca domnul consilier să preia comanda navelor mele şi să predea mesajul în persoană?

Lucky Starr ridică din umeri şi spuse:

— Domnule căpitan, sunteţi foarte încăpăţânat şi chiar vă admir pentru asta. Există momente ale bătăliei în care acest tip de încăpăţânare este de mare folos… Dar mie îmi este imposibil să predau personal mesajul, pentru că intenţia mea este să mă întorc la Shooting Starr şi să pornesc din nou spre Saturn.

Rigiditatea militară a căpitanului se topi pe loc:

— Poftim? Pe spaţiu, ce aţi spus?

— Credeam că am fost foarte limpede, domnule căpitan. Am lăsat acolo o treabă neterminată. Prima mea grijă a fost să mă asigur că Pământul este avertizat asupra teribilei ameninţări care planează asupra lui. Dacă dumneavoastră veţi avea grijă ca acest avertisment să ajungă unde trebuie, eu pot să mă întorc unde îmi e locul: în sistemul lui Saturn.

Căpitanul zâmbea cu gura până la urechi:

— Ei, asta e altceva. Mi-ar face plăcere să vă însoţesc.

— Sunt convins, domnule căpitan. Cred că cel mai greu lucru este pentru dumneavoastră să nu luaţi parte la o misiune grea, pentru că sunt convins că sunteţi obişnuit cu misiunile grele. Acum, însă, doresc ca fiecare dintre navele dumneavoastră să transfere o parte din energie în micropilele lui Shooting Starr. Mai există şi alte provizii de care am nevoie de la dumneavoastră.

— Tot ce aveţi de făcut e să cereţi.

— Foarte bine. Mă voi întoarce la navă. Îi voi cere consilierului Wessilewsky să mă însoţească în misiune.

Dădu mâna scurt cu căpitanul, care acum devenise pe deplin prietenos, apoi consilierul Wessilewsky i se alătură. Porniră prin tubul inter-nave care şerpuia între nava-comandant şi Shooting Starr.

Tubul inter-nave era întins aproape de lungimea lui maximă. Le luă câteva minute să-l parcurgă cu totul. Tubul era lipsit de aer, dar cei doi consilieri puteau să păstreze cu uşurinţă contactul, deşi erau în costume spaţiale, pentru că undele sonore călătoreau prin metal, ajungând la urechi cu scârţâituri, dar şi destul de distincte. La urma urmei, nici o formă de comunicaţie nu e mai discretă decât undele sonore pe o distanţă mică. De aceea, Lucky se simţi foarte sigur şi începu discuţia cu celălalt consilier.

Spre sfârşit, Wess, schimbând uşor subiectul, spuse:

— Ascultă, Lucky, dacă siriusienii vor să ne facă necazuri, de ce te-au lăsat să pleci? De ce nu te-au hărţuit, de ce nu te-au făcut să te întorci şi să lupţi?

— În chestiunea asta, Wess, ascultă înregistrarea cu ce a avut de spus nava siriusiană. Cuvintele au o anume duritate; nu au ameninţat cu forţa, doar cu remorcarea magnetică. Sunt convins că era o navă condusă de roboţi.

— Roboţi!

Ochii lui Wess s-au mărit de să-i iasă din orbite.

— Da. Gândeşte-te şi tu ce ar fi pe Pământ dacă speculaţia asta se află mai departe. Pământenilor le e absurd de frică de roboţi. Dar adevărul este că aceste nave pilotate de roboţi nu ar fi făcut nici un rău unei nave pilotate de un om. Prima Lege a Roboticii – aceea că nici un

robot nu are voie să facă rău unei fiinţe umane – ar fi împiedicat acest atac. Exact asta ar fi amplificat pericolul. Dacă aş fi atacat, aşa cum s-ar fi aşteptat, siriusienii ar fi declarat că am declanşat un atac criminal, neprovocat, asupra unor nave lipsite de apărare. Iar lumile exterioare apreciază realizările roboticii, spre deosebire de Pământ. Nu, Wess, singurul mod în care îi puteam păcăli a fost să plec şi exact asta am făcut.

O dată terminate aceste cuvinte, se aflau la ecluza spaţială a lui Shooting Starr.

Acolo îi aştepta Bigman, cu obişnuitul lui zâmbet de uşurare după întoarcerea lui Lucky, chiar şi după cele mai scurte despărţiri.

— Hei, spuse el. Ia te uită! Cum, domnule, n-ai căzut din tubul inter-nave? Dar… ce caută Wess aici?

— Vine cu noi, Bigman.

Micul marţian părea neliniştit.

— Pentru ce? Nava asta e de două persoane.

— O să ne descurcăm cu un oaspete temporar. Acum ar trebui să punem la punct transferul de energie de la celelalte nave şi să primim echipamente prin tub. După aceea, plecăm imediat.

Vocea lui Lucky era fermă, iar schimbarea de subiect nu mai lăsa loc de replică. Bigman cunoştea prea bine toate acestea ca să mai argumenteze ceva.

Dar nu s-a abţinut să murmure: “Normal”. Trecu spre puntea motoarelor, după ce se strâmbă în direcţia consilierului Wessilewsky.

— Ce-l roade, domnule? a vorbit Wess. N-am zis nici un cuvinţel despre înălţimea lui.

— Trebuie să-l înţelegi pe individul ăsta mic, îi răspunse Lucky. Oficial, nu e consilier, deşi practic are toate atributele unuia. Dar el e singurul care nu înţelege lucrul ăsta. Oricum, crede că o să formăm o bisericuţă şi o să-l izolăm, noi fiind consilieri, iar el nu. Crede că o să avem micile noastre secrete faţă de el.

Wess înclină din cap.

— Înţeleg. Şi propui deci să-i spunem…

— Nu. Sublinierea era evidentă, deşi nu stridentă, în cuvintele lui Lucky. Am să-i spun eu ceea ce trebuie să-i spun. Tu nu spui nimic.

În acel moment, Bigman se întoarse în cabina de pilotaj şi spuse:

— Gata, tragem energie.

Apoi se uită mai întâi la unul, apoi la celălalt şi mormăi:

— Iertaţi-mă că v-am întrerupt. Să părăsesc nava, domnilor?

— Bigman, ca să părăseşti nava mai întâi trebuie să mă laşi pe mine lat, îi răspunse Lucky.

Bigman se apucă să execute mişcări de sparring partner.

— Vai, vai, grea misiune. Oare o să mă ajute nişte zeci de centimetri de grăsime în plus?

Cu o viteză orbitoare, evită braţul aruncat de Lucky spre el şi îi plasă acestuia un un-doi în joacă, în piept.

— Te simţi mai bine acum? îl întrebă Lucky.

Bigman se retrase, dansând în continuare.

— Nu am dat deloc tare, căci nu vreau să mă dea afară consilierul Conway pentru că te-am rănit.

Lucky izbucni în râs.

— Mulţumesc. Acum, ascultă, aş vrea să-mi calculezi o orbită şi să i-o trimiţi căpitanului Bemold.

— Normal.

Bigman părea acum foarte în largul lui. Orice urmă de ranchiună dispăruse.

— Lucky, n-aş vrea să fac pe prăpăstiosul, dar nu suntem prea departe de sistemul lui Saturn. Mie mi se pare că siriusienii au deja poziţia noastră şi că ştiu precis unde suntem, când plecăm şi încotro o luăm.

— Şi eu cred asta, Wess.

— Atunci, în numele Spaţiului, Lucky, cum să lăsăm escadra şi să ne întoarcem la Saturn, fără ca ei să ştie cu precizie unde mergem şi ce scopuri avem?

— Bună întrebare. Mă întrebam dacă o să ghiceşti. Dacă nu ai ghicit tu, nici siriusienii nu vor ghici, mai ales că ei nu

cunosc nici pe departe la fel de bine ca tine detalii despre sistemului nostru.

Wess se lăsă pe spătarul scaunului pilotului.

— Lucky, hai să nu avem taine.

— E foarte simplu. Toate navele, cu noi cu tot, pleacă într-o formaţie strânsă, pe care siriusienii, dată fiind distanţa dintre noi şi ei, o vor vedea pe detectoarele de masă ca pe o singură pată. Menţinem formaţia, zburând pe orbita de minimă distanţă spre Pământ, doar puţin deviată, suficient ca să ne apropiem de asteroidul Hidalgo, care se află acum aproape de afeliu.

— Hidalgo?

— Haide, Wess, nu-mi spune că nu ştii. E un asteroid cât se poate de autentic. E cunoscut încă dinainte de călătoriile spaţiale. Interesant la el e că nu rămâne în centura de asteroizi. Cel mai apropiat punct de Soare este aproape de orbita lui Marte, dar cel mai îndepărtat se apropie de cea a lui Saturn. Când vom trece pe lângă el, detectoarele de masă ale siriusienilor îl vor prinde, iar din mărimea semnalului ei vor şti că este vorba de un asteroid. Apoi vor detecta navele noastre care vor depăşi asteroidul, dar nu vor detecta variaţia de masă de zece la sută care va rezulta după ce Shooting Starr se va întoarce şi se va ascunde în umbra lui Hidalgo. Hidalgo nu se îndreaptă la ora aceasta spre Saturn, dar, după două zile petrecute în umbra lui putem să ieşim din planul eclipticii şi să ne îndreptăm spre Saturn, cu speranţa că nu vom fi detectaţi.

Wess ridică din sprâncene, mirat.

— Să sperăm că merge, Lucky.

Vedea strategia urmată de Lucky. Toate planetele şi zborurile spaţiale se află într-un singur plan. Practic, nimeni nu se uită după obiecte care să vină sub un unghi mare de deasupra sau de sub acest plan. Era destul de plauzibil să consideri că o navă care se deplasează pe o orbită ca cea plănuită de Lucky se va sustrage instrumentelor siriusiene. Dar pe faţa lui Wess se citea nesiguranţa.

— Crezi că vom reuşi, Wess?

— Poate că vom reuşi, răspunse Wess. Dar chiar dacă ne întoarcem nevătămaţi… Lucky, am intrat în jocul ăsta şi-l joc până la capăt, dar vreau să-ţi spun doar o dată şi altă dată nu o să repet: după părerea mea, suntem practic morţi!

5. CUM ÎI IEI CAIMACUL LUI SATURN

Şi astfel Shooting Starr merse împreună cu Hidalgo o bucată de orbită, apoi îşi continuă zborul mult sub ecliptică, ridicându-se apoi spre regiunile Polului Sud al celei de-a doua planete, ca mărime, din Sistemul Solar.

În nici una din misiunile lor spaţiale nu mai stătuseră Lucky şi Bigman atât de mult în spaţiu, fără întrerupere. Plecaseră de pe Pământ cu o lună în urmă. Totuşi, mica bulă de aer şi căldură constituită de Shooting Starr putea fi considerată ca o bucăţică de Pământ care se putea susţine singură o perioadă de timp aproape infinită.

Energia lor, aflată la maxim după transferurile de la navele flotilei, le ajungea pentru un an, chiar şi în cazul manevrelor dintr-o bătălie pe scară largă. Aerul şi apa, recirculate prin rezervoarele cu alge, le ajungeau pentru o viaţă. Algele furnizau şi o rezervă de hrană, pentru cazul că li s-ar fi terminat hrana mai ortodoxă, care consta în concentrate.

Singurul motiv real al unei senzaţii de disconfort era prezenţa unui al treilea om la bord. După cum a arătat în mod repetat Bigman, Shooting Starr era construită pentru două persoane. Concentraţia ei neobişnuită de energie, viteză şi putere de foc era posibilă în parte datorită unei economii neobişnuite în spaţiul de locuit. Aşa că au fost nevoiţi să doarmă pe rând pe o saltea întinsă în camera de pilotaj.

Lucky a arătat că această lipsă de confort este necesară pentru a putea să respecte carturi de patru ore la comenzile navei, în locul celor obişnuite de şase ore.

La aceasta, Bigman replică supărat:

— Da, sigur, dar atunci când încerc să adorm şi eu pe nenorocitul ăsta de preş de câine, vine iar la comenzi Wess, Grăsimea Sa, şi face el ce face să-mi clipească în ochi toate semnalele luminoase.

— La fiecare cart verific de două ori diversele semnale de avarie, ca să mă asigur că merg. E procedura standard, îi răspunse Wess cu răbdare.

— Plus că, continuă Bigman, fluieră printre dinţi. Ascultă, Lucky, dacă-mi mai cântă o dată o arie din “Dulcea mea Aphrodite de pe Venus” – o singură dată! – mă scol şi-i rup braţele la jumătate între umăr şi cot şi-i trag o mamă de bătaie soră cu moartea cu propriile lui mâini.

Lucky spuse serios:

— Wess, te rog să te abţii să mai şuieri refrene. Dacă Bigman o să-ţi facă ce a zis, o să fie neplăcut cu atâta sânge în cabina de comandă.

Bigman nu mai spuse, dar data viitoare când ajunse la comenzi, când Wess dormea pe salteluţa de pe podea şi sforăia pe mai multe octave, reuşi să calce pe degetele uneia din mâinile lui Wess, în timp ce se îndrepta spre scaunul pilotului.

— Vai, nisipuri marţiene, spuse el, punând mâinile la piept şi dându-şi ochii peste cap, la urletul subit, ca de tigru, al celuilalt. Mi s-a părut mie că simt ceva sub cizmele mele marţiene grele. Vai, vai, Wess, să fi fost degeţelele tale?

— De acum încolo, va trebui să rămâi treaz tot timpul, îi strigă Wess, furios. Pentru că dacă te apuci să dormi în camera de pilotaj cât sunt eu la comenzi o să te zdrobesc ca pe un gândac.

— Vai, ce frică mi-e, îi răspunse Bigman, începând să plângă fals, paroxistic şi astfel ridicându-l şi pe Lucky din patul lui.

— Ia ascultaţi aici, spuse el. Următorul dintre voi care mă mai trezeşte va face drumul remorcat în urma lui Shooter cu un cablu.

Dar când Saturn şi inelele lui au ajuns la vedere, se aflau toţi în cabina de pilotaj, privind. Chiar privit din planul ecuatorial, adică din poziţia obişnuită, Saturn era cea mai frumoasă privelişte din Sistemul Solar, dar din direcţia polilor…

— Dacă-mi amintesc bine, spuse Lucky, chiar şi expediţia de explorare a lui Hogg a ajuns în sistemul ăsta doar pe Iapetus şi Titan, deci a apucat să vadă doar o privelişte ecuatorială a lui Saturn. Dacă nu cumva au făcut-o siriusienii, suntem primii oameni care-l văd pe Saturn de atât de aproape, din direcţia asta.

Ca şi în cazul lui Jupiter, lucirea moale, galbenă a “suprafeţei” lui Saturn era reflectarea luminii solare în straturile superioare ale unor fronturi atmosferice, care se prezentau sub forma unor zone de culori diferite. Dar zonele nu mai aveau acele benzi vizibile din planul ecuatorial. Aici, ele formau cercuri concentrice de un maroniu palid, de galben deschis şi de gri pastelat, toate cercurile având drept centru polul lui Saturn.

Dar până şi această privelişte pălea în faţa inelelor. De la distanţa aceea, inelele se întindeau sub un unghi de douăzeci şi cinci de grade, de peste cincizeci de ori mărimea aparentă a Lunii, văzută de pe Pământ. Marginea interioară a inelelor era separată de planetă de un spaţiu de patruzeci şi cinci de minute de arc, în care era loc să ţii un obiect de mărimea Lunii, care să stea destul de lejer, ca o biluţă într-o zdrăngănea de copil.

Inelele îl înconjurau pe Saturn, fără a-l atinge în vreun loc, din punctul de observaţie al lui Shooting Starr. Erau vizibile pe trei cincimi din circumferinţa lor, restul fiind tăiat foarte net de umbra lui Saturn. Cam la trei pătrimi din distanţa spre marginea exterioară se afla un spaţiu negru, separator, cunoscut sub numele de “Diviziunea Cassini”. Aceasta era largă de circa cincisprezece minute, o panglică neagră groasă, de întuneric pur, divizând inelele în două regiuni strălucitoare, de lăţime inegală. În zona interioară a inelelor se vedeau sclipiri împrăştiate, care nu formau o albeaţă continuă. Acesta era aşa-numitul “inel de mătase”.

Aria totală expusă a inelelor era de peste opt ori mai mare decât cea a globului lui Saturn. Mai mult, inelele erau vădit mai strălucitoare, la arii egale, decât Saturn însuşi, astfel încât cu totul nouăzeci la sută din lumina care ajungea la ei de la planetă provenea de la inele. Lumina

totală care ajungea la ei era de circa o sută de ori mai intensă decât Luna plină, văzută de pe Pământ.

Chiar şi Jupiter, cu priveliştea uluitoare văzută din apropiere, de pe Io, era nimic pe lângă această frumuseţe. Când îşi recăpătă glasul, Bigman reuşi doar să şoptească:

— Lucky, cum se face că inelele sunt atât de strălucitoare? Saturn însuşi pare foarte şters. Sau e o iluzie optică?

— Nu, răspunse Lucky, e ceva real. Şi Saturn şi inelele primesc aceeaşi cantitate de lumină din partea Soarelui, dar nu reflectă în aceeaşi măsură. Ceea ce vedem noi la Saturn este lumina reflectată de atmosfera formată în principal din hidrogen şi heliu, plus puţin metan. Aceasta reflectă cam şaizeci şi trei la sută din lumina pe care o primeşte. Dar inelele sunt în primul rând bucăţi solide de gheaţă, care trimit înapoi cel puţin optzeci la sută din lumina primită, ceea ce le face mult mai strălucitoare. Inelele le poţi privi ca pe un câmp de zăpadă.

— Şi în tot acest câmp de zăpadă trebuie să găsim un fulg de nea, se auzi vocea ca de înmormântare a lui Wess.

— Da, dar un fulg de nea negru, spuse Bigman, incitat. Ia zi, Lucky, dacă toate particulele sunt din gheaţă, iar noi căutăm o capsulă care e din metal…

— Din aluminiu lustruit, spuse Lucky, care va reflecta lumina cel puţin la fel de bine cu gheaţa. Va fi la fel de strălucitor.

— Grozav, spuse deznădăjduit Bigman, privind la inelele aflate la aproape un milion de kilometri distanţă. Asta înseamnă că nu avem nici o şansă.

Bigman şedea în scaunul pilotului, ajustând orbita cu izbucniri scurte ale propulsiei ionice. Comenzile Agrav fuseseră conectate, astfel încât Shooting Starr să fie mai manevrabilă în acel volum al spaţiului atât de apropiat de masivul Saturn, mai aproape decât putea ajunge orice navă siriusiană.

Lucky se afla la detectorul masic, al cărui delicat senzor pipăia spaţiul ca să găsească orice concentrare de substanţă, obţinând poziţia prin măsurarea răspunsului la

forţa gravitaţională a navei, dacă obiectul era mic, sau la forţa gravitaţională a lui asupra navei, dacă era mare.

Wess tocmai se trezise şi intra în camera de comandă. În navă stăpâneau liniştea şi tensiunea, pe măsură ce plonjau spre Saturn. Bigman trăgea cu coada ochiului la figura lui Lucky. Lucky devenise tot mai transpus şi mai necomunicativ, o dată cu apropierea de Saturn. Bigman mai fusese martor la asemenea stări. Lucky era nesigur; şansele lui de reuşită erau foarte mici şi nu voia să discute despre acest lucru.

Wess spuse:

— Nu cred că are rost să năduşeşti acolo, la detectorul de masă, Lucky. Nu prea au cum să fie aici nave. O să le găsim atunci când o să ne apropiem de inele. O să găsim grămadă. Probabil că şi siriusienii caută capsula.

— Sunt de acord cu tine, spuse Lucky, cel puţin până acum.

— Poate că urâţii ăia au găsit deja capsula, interveni Bigman.

— Chiar şi asta e posibil, a admis Lucky.

Acum virau, începând să zboare paralel cu globul saturnian, menţinând o distanţă de o sută treizeci de milioane de kilometri de suprafaţă. Jumătatea depărtată a inelelor (sau cel puţin porţiunea aflată în bătaia Soarelui) se pierdea în globul lui Saturn, pe măsură ce partea interioară se ascundea după gigantica planetă.

În ce priveşte jumătatea inelelor mai apropiată de planetă, cea mai vizibilă era partea cea mai interioară a “mătăsii”.

— Eu nu prea reuşesc să văd marginea asta a inelului interior, spuse Bigman.

— Cred că nici nu există o margine propriu-zisă, îi răspunse Wess. Partea cea mai interioară a inelelor se află la doar zece mii de kilometri de suprafaţa aparentă a lui Saturn, dar atmosfera planetei se întinde mult mai sus de atât.

— Zece mii de kilometri!

— Doar fluctuant, dar suficient ca să furnizeze o fricţiune pentru cele mai apropiate pietricele şi să le facă să se apropie şi mai mult de Saturn. Acelea care se mişcă şi mai aproape formează “inelul de mătase”. Atâta că, orbitând mai aproape de planetă, frecarea creşte şi vor gravita şi mai aproape şi probabil că particulele cad ploaie spre suprafaţa planetei, arzând atunci când întâlnesc straturile mai dense ale atmosferei.

— Atunci inelele astea nu vor ţine o veşnicie, spuse cu regret Bigman.

— Probabil că nu. Dar vor mai exista câteva milioane de ani, mai mult decât suficient pentru noi. Şi Wess adăugă sumbru: mult prea mult.

— Domnilor, am să ies din navă, îi întrerupse Lucky.

— Nisipuri marţiene! Pentru ce? strigă Bigman.

— Vreau să arunc o privire de afară, răspunse scurt Lucky, care deja îşi trăgea costumul spaţial.

Bigman aruncă o privire rapidă înregistratorului automat al detectorului de masă. Nici o navă în spaţiu. Doar ocazionale izbucniri, dar nimic important. Erau doar cele date de meteoriţii care treceau prin jur. Asemenea semnale primeai oriunde în Sistemul Solar.

— Wess, preia detectorul de masă, spuse Lucky. Scanarea să fie permanentă.

Lucky îşi puse casca şi apăsă pe clichetul de stabilizare. Verifică toate cadranele de pe piept, mai ales presiunea oxigenului, după care o luă spre sas. Acum vocea i se auzea în micul receptor de pe pupitrul de comandă.

— Am să folosesc ancora magnetică, aşa că vă rog să nu aveţi cumva vreun puseu de tracţiune.

— Cu tine acolo, afară? Da’ ce, am înnebunit? spuse Bigman.

* * *

Lucky apăru într-unul din hublouri, iar ancora magnetică şerpuia în bucle în spatele lui. În absenţa gravitaţiei, curba formată de cablu nu era una netedă.

Un mic reactor de mână, ţinut în mănuşă, scotea un jet infim de abur, vizibil uşor în slaba lumină a Soarelui, ca nişte particule fine de gheaţă care se dispersau şi dispăreau. Lucky se deplasa în sensul opus, în virtutea legii acţiunii şi reacţiunii.

— Crezi că are nava ceva? întrebă Bigman.

— Dacă e ceva, acel ceva nu apare pe nici un instrument al panoului de comandă, răspunse Wess.

— Atunci ce face acolo barosanu'?

— Habar nu am.

Dar Bigman se uita foarte suspicios la consilier. Întors iar cu ochii spre Lucky, murmură:

— Dacă tu consideri că doar voi, consilierii…

— Nu, Bigman. S-ar putea să fi vrut să stea şi el câteva minute în afara razei de acţiune a vocii tale.

Detectorul de masă, aflat în funcţionare automată, mătura metodic spaţiul din faţa lor, grad după grad. Ecranul se transforma într-un alb imaculat, ori de câte ori direcţia de scanare era spre Saturn.

Bigman se încruntă, dar nu-i veni să răspundă înţepăturii lui Wess.

— Aş vrea să se întâmple ceva, spuse el.

Şi chiar se întâmplă.

Wess îşi întorsese privirea spre detectorul de masă şi văzuse deja un punct suspect pe înregistrator. Fixă grăbit instrumentul pe punctul respectiv, puse în funcţiune şi detectorii auxiliari şi urmări punctul timp de două minute.

Bigman spuse emoţionat:

— Wess, e o navă.

— Arată exact ca o navă, spuse Wess, deloc entuziasmat. După masă, ai putea zice că e un meteorit mare, dar fluxul energetic emis de acolo nu poate proveni decât de la nişte motoare cu micropile ale unei nave; energia este exact de tipul care trebuie şi în cantităţile aşteptate. Se pot identifica precum amprentele digitale. Se pot detecta chiar şi micile diferenţe faţă de modelele energetice produse de navele terestre. De aceea, obiectul

din faţa noastră este fără putinţă de îndoială o navă siriusiană.

— Şi se îndreaptă direct spre noi, completă Bigman.

— Nu direct. Probabil că nu îndrăzneşte să rişte să intre în câmpul gravitaţional al lui Saturn. Dar se apropie foarte tare, iar cam într-o oră poate să stabilească un baraj... Ia ascultă, pui de fermă marţiană, ce mama spaţiului te bucură atâta?

— Nu e evident, sac de grăsime? Asta explică de ce a ieşit Lucky din navă. Ştia că vine nava asta şi-i întinde o cursă.

— Şi de unde, Spaţiule, ştia el că vine o navă? întrebă stupefiat Wess. Până acum zece minute, detectorul de masă nu indica nimic. Nici măcar nu era focalizat în direcţia aceea.

— Nu-ţi face griji cu Lucky. Are el o metodă de a şti lucrurile dinainte.

Bigman zâmbea.

Wess ridică din umeri, se deplasă spre panoul de control şi vorbi în transmiţător:

— Lucky, mă auzi?

— Te aud foarte bine, Wess. Ce s-a întâmplat?

— Avem o navă siriusiană în limita de bătaie a detectorului de masă.

— Cât de aproape este?

— La mai puţin de trei sute de mii şi se apropie.

Bigman, privind pe hublou, văzu fulgerarea reactorului de mână al lui Lucky şi cristalele de gheaţă împrăştiate în direcţia opusă navei. Lucky se întorcea.

— Vin înăuntru, spuse el.

Bigman începu să-i vorbească îndată de Lucky îşi scoase casca, lăsând să se vadă chica cea castanie şi ochii căprui, limpezi. Deci Bigman spuse:

— Ştiai că vine nava aia, nu-i aşa, Lucky?

— Nu, Bigman, nu aveam habar. Sincer să fiu, nu înţeleg cum de ne-au detectat atât de repede. Ar fi o coincidenţă mult prea mare să fi început să caute exact în direcţia noastră.

Bigman încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Şi ce facem, Lucky, îi ştergem din spaţiu?

— Cred că nu e cazul să discutăm din nou implicaţiile politice ale unui atac, ce zici? În plus, avem aici o misiune care e mult mai importantă decât să ne jucăm de-a hoţii şi vardiştii cu alte nave.

— Ştiu, spuse nerăbdător Bigman. Avem o capsulă de găsit, dar…

Şi se cutremură. O capsulă era o capsulă şi-i înţelegea foarte bine importanţa. Dar o luptă serioasă e o luptă serioasă, iar raţionamentul politic al lui Lucky privitor la pericolele unei agresiuni nu prea-i plăceau, mai ales că îl priva de o luptă pe cinste. Aşa că murmură:

— Şi ce vrei să spui? Că rămânem pe cursul ăsta?

— Şi că accelerăm. Ne îndreptăm spre inele.

— Păi, dacă facem asta, rezonă Bigman, o să se poată lua după noi.

— Foarte bine. Facem curse de viteză.

Bigman trase încet pârghia de comandă, iar dezintegrările protonice ale micropilei ajunseră la maxim. Nava se deplasa de-a lungul curburii uriaşe a lui Saturn.

Dintr-o dată, receptorul radio se trezi la viaţă.

— Lucky, intrăm pe recepţie activă? întrebă Wess.

— Nu. Ştim deja ce ne vor spune: predaţi-vă, sau veţi fi capturaţi magnetic.

— Atunci?

— Singura noastră şansă este fuga.

6. PRIN BANDA NEAGRĂ

— Cum, Lucky, fugim de o amărâtă de navă? se văicări Bigman.

— Avem destul timp şi să ne luptăm, Bigman. Dar mai întâi, priorităţile.

— Dar asta înseamnă să plecăm iar din sistemul lui Saturn!

Lucky îi zâmbi amuzat.

— De data asta, nu, Bigman. De data asta ne stabilim o bază în sistemul acestei planete, şi asta cât putem de repede.

Nava se îndrepta spre inele cu o viteză ameţitoare. Lucky îl îndepărtă pe Bigman de la comenzi şi preluă controlul.

— Vin mai multe nave, spuse Wess.

— De unde? Care satelit e cel mai apropiat de ei?

Wess analiză rapid situaţia.

— Sunt toate în zona inelelor.

— Deci încă sunt în căutarea capsulei, murmură Lucky. Câte nave sunt?

— Până acum, cinci, Lucky.

— Vreuna între noi şi inele?

— A apărut o a şasea navă. Lucky, nu suntem deloc încolţiţi. Se află la o distanţă mult prea mare ca să tragă în noi cu precizie, dar ne pot urmări până când vom părăsi cu totul sistemul lui Saturn.

Inelele se măriseră şi acum ocupau întregul ecran cu un alb ca zăpada. Dar nava continua să zboare direct înspre ele. Iar Lucky nu arăta nici o intenţie să decelereze.

O clipă, îngrozit, Bigman crezu că Lucky vrea să distrugă deliberat nava, ciocnind-o de fragmentele materiale din inele. Bigman lăsă să-i scape involuntar un strigăt:

— Lucky!

Dar inelele dispărură brusc.

Bigman era uluit. Mâinile lui începură să pipăie ecranul.

— Unde sunt? a strigat el. Ce s-a întâmplat?

Wess, năduşit la detectorul lui de masă şi răsucindu-şi nervos şi neîncetat şuviţe de păr blond, îi spuse peste umăr:

— Diviziunea Cassini.

— Poftim?

— Spaţiul gol dintre inele.

— Aha.

O parte din şocul iniţial al lui Bigman se risipise. Roti camera de pe coca navei care furniza imagini ecranului, iar albeaţa inelelor reveni. Acum manevra camera mult mai grijuliu.

Mai întâi a fost vizibil un inel. Apoi spaţiul, spaţiul negru. Apoi un alt inel, puţin mai atenuat. Inelul exterior era cu puţin mai subţire şi mai rar presărat cu bucăţele de gheaţă. Înapoi la spaţiul dintre inele, Diviziunea Cassini. Nici o pietricică acolo. Doar un larg gol negru.

— E uriaş, spuse Bigman.

Wess îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se uită la Lucky.

— Lucky, trecem printre inele?

Lucky nu îşi dezlipi privirile de pe indicatoare.

— Trecem printre inele, Wess, în câteva minute. Ţineţi-vă respiraţia şi nu vă pierdeţi speranţa.

Wess se întoarse spre Bigman şi spuse scurt:

— Să ştii că diviziunea este largă. Ţi-am spus că e lată de patruzeci de mii de kilometri. E loc berechet de întors, dacă asta te sperie.

— Ascultă, răspunse Bigman, şi tu pari cam nervos pentru un tip care pe dinafară prezintă o înălţime de unu optzeci. Se mişcă Lucky prea repede pentru gustul tău?

— Ascultă, Bigman, spuse Wess, dacă mă cobor la mintea ta şi vin la tine…

— … atunci ar trebui să te urci la mintea mea, că am mai multă, izbucni încântat Bigman în hohote de râs.

— În cinci minute suntem în diviziune, spuse Lucky.

Bigman îşi înghiţi râsul şi cuvintele şi se întoarse la ecran.

— Să ştiţi că se vede din când în când câte o sclipire în interiorul diviziunii.

— Pietre sau gheaţă, Bigman, spuse Lucky. Diviziunea Cassini e practic goală, în comparaţie cu inelele, dar nu este sută la sută vidă. Dacă lovim una din aceste pietricele…

— O şansă la mie, interveni Wess, ridicând din umeri, resemnat.

— Una la un milion, spuse calm Lucky, dar exact aceeaşi şansă a avut-o şi Agentul X cu Reţeaua spaţiului… Suntem la marginea diviziunii.

Lucky strânse bine comenzile.

Bigman trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru posibila perforare care ar fi străpuns coca navei şi ar fi transformat-o, prin intermediul micropilei, într-o jerbă de scântei roşii. Dar bine măcar că totul o să se termine înainte să…

— Gata, s-a terminat, spuse Lucky.

Wess răsuflă zgomotos, vizibil uşurat.

— Gata, am trecut? întrebă Bigman.

— Normal că am trecut, marţian tâmpit, spuse Wess. Inelele au o grosime de cincisprezece kilometri. Câte secunde crezi că ne trebuie să facem cincisprezece kilometri?

— Suntem de partea cealaltă?

— Vezi bine. Încearcă să prinzi inelele pe ecran.

Bigman mătură azimutul într-o direcţie, apoi în cealaltă, apoi iar în prima direcţie, şi aşa de câteva ori, în unghiuri tot mai mari.

— Pe nisipurile de pe Marte! Nu văd decât o linie cenuşie!

— Păi, micul meu prieten, asta o să vezi şi nimic altceva. Suntem în umbra inelelor. Soarele luminează cealaltă parte, iar lumina nu se poate strecura prin cincisprezece kilometri de pietriş şi gheaţă. Ia zi, Bigman,

ce astronomie vă învaţă în şcolile de pe Marte? Cântecele gen “Străluceşte, steluţă”?

Bigman scoase încet-încet în faţă buza inferioară:

— Ascultă, cap de slănină, ce te-aş mai duce un singur sezon la una din fermele de pe Marte! Să mai dai jos din grăsimea asta de pe tine, să rămâi doar cu carnea, ălea cinci kile de carne pe care le ai, toate la picioare.

— Wess şi tu, Bigman, spuse Lucky, v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi pune un semn de carte la discuţia voastră şi aţi relua-o mai târziu. Vrei să verifici detectorul de masă, te rog?

— Sigur, Lucky. E ca lumea! Cât de bruscă e schimbarea traiectoriei?

— Cât de mult poate nava să suporte. Rămânem sub inele cât mai mult posibil.

Wess aprobă din cap:

— Okay, Lucky. Asta le dă peste cap detectoarele de masă.

Bigman zâmbea cu gura până la urechi. Lucrurile mergeau perfect. Nici un detector de masă nu l-ar fi putut prinde pe Shooting Starr, din cauza interferenţei masice a inelelor lui Saturn, iar prin inele nici detecţia vizuală nu era de folos.

Lungile picioare ale lui Lucky se întinseseră, iar muşchii spatelui i se mişcau în mişcări de flexiune, menite să atenueze tensiunea din braţe şi umeri.

— Mă îndoiesc, spuse Lucky, că vreuna din navele siriusiene va avea curajul să ne urmărească prin banda dintre inele. Ei nu au Agrav-ul.

— Toate bune, interveni Bigman, până aici. Dar unde mergem. Vrea careva să-mi spună şi mie?

— Nu e nici un secret, spuse Lucky. Ne îndreptăm spre Mimas. Stăm aproape de inele până în cel mai apropiat punct de Mimas, apoi acoperim ca fulgerul spaţiul rămas. Mimas e la doar cincizeci de mii de kilometri de inele.

— Mimas? E unul din sateliţii lui Saturn, corect?

— Corect, preluă Wess. Cel mai apropiat de planetă.

Curbura traiectoriei nu mai era atât de mare. Shooting Starr încă orbita în jurul lui Saturn, dar de data aceasta de la vest la est, într-un plan paralel cu cel al inelelor.

Wess stătea pe salteluţa improvizată, cu picioarele încrucişate sub el, ca un croitor din vechime.

— N-ai vrea să mai înveţi ceva astronomie? Dacă se mai găseşte nişte spaţiu liber în aluna care-ţi ocupă inutil craniul gol, ţi-aş putea spune de ce există această gaură în inele, diviziunea.

În micul marţian se luptau curiozitatea şi orgoliul. Spuse:

— Ia hai să te aud cum mă culturalizezi, şmecher ignorant! Dă-i drumul! Sunt sigur că e o cacealma de-a ta.

— Nici o cacealma, spuse Wess cu semeţie. Ascultă şi plângi. Părţile interioare ale inelelor se rotesc în jurul lui Saturn cam în cinci ore. Părţile cele mai exterioare au o revoluţie de cincisprezece ore. Exact acolo unde e diviziunea Cassini, materialul inelelor s-ar roti cu o perioadă de douăsprezece ore.

— Şi ce-i cu asta?

— Da, dar satelitul Mimas, spre care ne îndreptăm acum, călătoreşte în jurul lui Saturn în douăzeci şi patru de ore.

— Tot nu mi-ai spus, ce-i cu asta?

— Particulele din inel sunt trase înainte-înapoi de sateliţi, în cursul revoluţiei acestora în jurul lui Saturn. Mimas e responsabil de cea mai mare parte din această perturbaţie, pentru că e cel mai apropiat. În cea mai mare parte, împingerile au loc într-o direcţie acum, iar în cealaltă peste cam o oră, deci se anulează. Dacă ar fi pietricele în diviziunea lui Cassini, la fiecare revoluţie completă l-ar găsi pe Mimas în acelaşi loc pe cer, deci ar fi atrasă în aceeaşi direcţie. Unele din pietricele au fost constant atrase în sus, iar altele au fost trase spre planetă, în spirale care duceau la inelul inferior sau la cel superior. Aşa că o secţiune a inelului iniţial s-a eliberat de particule şi, bingo! – ai diviziunea Cassini şi două inele.

— Aşa să fie? spuse slab Bigman (avea el bănuieli foarte serioase că Wess îi spusese adevărul). Atunci cum se face că există oarece bolovăniş prin diviziune? De ce nu s-a dus totul până acum?

— Pentru că, spuse Wess cu un nesuferit aer de superioritate, unele sunt permanent atrase şi respinse în efecte gravitaţionale din partea sateliţilor, dar nici una nu stă prea mult acolo. Sper, Bigman, că ai luat notiţe, pentru că s-ar putea să-ţi pun întrebări mai târziu.

— Ia mai du-te de-ţi prăjeşte ţeasta aia la un blaster mezonic, mormăi Bigman.

Wess se întoarse zâmbind spre detectorul de masă. Se jucă puţin la el, apoi brusc orice urmă de detaşare dispăru de pe faţa lui grăsuţă, iar el se aplecă cu ochii foarte aproape de ecran.

— Lucky!

— Da, Wess?

— Inelele nu ne maschează deloc!

— Poftim?

— Uită-te şi tu. Siriusienii se apropie de noi. Inelele nu-i deranjează deloc.

Lucky căzu pe gânduri.

— Cum se poate una ca asta?

— Nu poate fi la plesneală, asta e sigur. Sunt opt nave care converg spre orbita noastră. Am făcut un viraj în unghi drept, iar ele şi-au ajustat orbitele după noi. Sunt sigur că ne detectează cumva.

Lucky îşi propti pumnii în bărbie.

— Dacă asta fac, mare Galaxie, înseamnă că chiar ne văd. Nu are rost să credem că nu ne-ar detecta. S-ar putea să aibă ceva ce noi nu avem.

— Nimeni nu a afirmat că siriusienii ar fi tâmpiţi, spuse Wess.

— Nu, dar unii dintre noi se comportă de parcă chiar ar fi tâmpiţi. Mulţi cred că toată ştiinţa din Univers s-a strâns în minţile luminate ale celor din Consiliul Ştiinţelor şi că siriusienii nu sunt în stare de nimic, dacă nu fură de la noi. Iar uneori şi eu cad în capcana asta… Uite, acolo mergem.

— Unde mergem? întrebă grăbit Bigman.

— Ţi-am spus deja, Bigman. Mimas.

— Dar vin după noi.

— Ştiu. Asta înseamnă că trebuie să fim mai rapizi ca niciodată... Wess, putem să-i pierdem în urmă până ajungem la Mimas?

Wess calculă rapid:

— Doar dacă vom accelera de trei ori mai mult decât putem.

— Bine. Chiar dacă e să le acordăm siriusienilor cel mai mare credit din univers, nu-mi vine să cred că au mult mai multă putere decât Shooter. Cred că vom reuşi.

— Dar, Lucky, ai înnebunit? sări Bigman. Hai să ne batem, sau hai să părăsim sistemul lui Saturn. Nu putem să ne oprim pe Mimas.

— Îmi pare rău, Bigman, nu avem de ales. Trebuie să ajungem pe Mimas.

— Dar ne-au detectat. Ne vor urma la suprafaţa lui Mimas şi va trebui să ne luptăm cu ei acolo. De ce să nu profităm de manevrabilitatea pe care ne-o dă Agrav şi pe care ei n-o au?

— S-ar putea să nu se obosească să ne urmărească pe Mimas.

— De ce să nu ne urmărească?

— Păi, Bigman, s-au obosit ei să intre în inele şi să recupereze ce a mai rămas din Reţeaua spaţiului?

— Păi Reţeaua spaţiului a explodat!

— Exact.

În cabina de pilotaj s-a lăsat tăcerea. Shooting Starr străbătea vidul, descriind o curbă care o depărta de Saturn, apoi, mai rapid, ieşea de sub inelul exterior şi se avânta în spaţiul deschis. În faţa navei se vedea Mimas, un corp strălucitor, care prezenta o mică seceră. Avea un diametru de doar 515 kilometri.

Flota de nave siriusiene se găsea încă la o distanţă apreciabilă.

Mimas creştea, iar în cele din urmă rachetele din faţă ale lui Shooting Starr intrară în acţiune şi nava începu să decelereze.

Lui Bigman nu-i venea să creadă că Lucky, omul spaţiului, a putut greşi calculul. Cuprins de panică, spuse:

— Lucky, e prea târziu. N-o să încetinim destul ca să aterizăm. Va trebui să intrăm pe o orbită spirală, până avem o viteză destul de mică.

— Nu avem timp de orbite spirale, Bigman. Ne îndreptăm direct spre Mimas.

— Nisipuri marţiene! Nu cu viteza asta!

— Sper că şi siriusienii vor gândi ca tine.

— Dar, Lucky, s-ar putea să aibă dreptate.

Wess vorbi şi el:

— Lucky, nu-mi place deloc ce spun, dar de data asta sunt de acord cu Bigman.

— Nu am timp de dispute sau explicaţii, spuse Lucky, aplecându-se asupra comenzilor.

Mimas se mărea rapid pe ecran. Bigman îşi umezi buzele.

— Lucky, dacă crezi că e mai bine aşa decât să ne lăsăm prinşi din urmă de siriusieni, e OK. Pot să mă obişnuiesc cu gândul. Dar, Lucky, dacă tot e să ne ducem, de ce să nu ne luptăm? Am putea să distrugem măcar una din navele jigodiilor.

— Sunt iarăşi de acord cu Bigman, Lucky, se auzi Wess.

Lucky clătină din cap şi nu spuse nimic. Acum mâinile i se mişcau repede, astfel încât Bigman nici nu putea spune precis ce face. Dar era clar că decelerarea decurgea încă mult prea lent.

O clipă, Wess întinse mâinile, de parcă ar fi vrut să-l înlocuiască pe Lucky de la comenzi, dar Bigman îi prinse repede încheieturile. Bigman era probabil convins că se îndreaptă spre moarte, dar încrederea lui încăpăţânată în Lucky se păstrase intactă.

Încetineau, încetineau, încetineau, erau în ceva ce nu putea fi decât o decelerare urmată de o prăbuşire brutală pentru orice altă navă decât Shooting Starr, dar acum

Mimas umplea tot ecranul şi se apropia de ei cu o viteză tot prea mare.

Cu o viteză mortală, Shooting Starr lovi suprafaţa lui Mimas.

7. PE MIMAS

Şi totuşi, n-au lovit suprafaţa.

S-a auzit în schimb un fâsâit ascuţit, atât de familiar lui Bigman. Era sunetul unei nave care intră într-o atmosferă densă.

Atmosferă?

Imposibil. Nici o lume de mărimea lui Mimas nu ar putea reţine o atmosferă. Se uită la Wess, care dintr-o dată se lăsase pe salteluţă, obosit şi palid, dar întrucâtva satisfăcut.

Bigman se îndreptă spre Lucky.

— Lucky…

— Nu acum, Bigman.

Şi dintr-o dată, Bigman înţelese ce făcuse Lucky la comenzi. Manipula fasciculul de fuziune. Fasciculul de fuziune este cea mai magnifică “rază de căldură” inventată vreodată. Era proiectat în principal ca armă cu acţiune pe rază scurtă, dar în mod sigur nimeni nu o folosise vreodată în maniera lui Lucky.

Jetul de deuteriu, şerpuind în afara navei, era prins strâns într-un câmp magnetic intens, iar la o distanţă de fracţiuni de kilometru avea loc o igniţie nucleară, datorată unei descărcări a micropilelor. Dacă ar fi fost menţinută mai mult timp, această descărcare ar fi lăsat nava fără energie. Dar era suficientă o fracţiune de o milionime de secundă. După aceea, reacţia de fuziune a deuteriului se autosusţinea, iar incredibila flamă care rezulta ardea la o temperatură de trei sute de milioane de grade.

Acea pată de căldură s-a aprins înainte de atingerea suprafeţei lui Mimas şi a săpat în corpul satelitului, de parcă n-ar fi fost nimic în calea ei, un tunel care ducea până în măruntaie.

În acest tunel se strecura Shooting Starr. Substanţa vaporizată a lui Mimas era atmosfera care-i înconjura, îi ajuta să decelereze, dar şi aducea temperatura învelişului exterior al navei la un roşu periculos.

Lucky consultă cadranul care indica temperatura de afară şi spuse:

— Wess, bagă mai multă putere în celulele de vaporizare.

— O să ne ia toată apa, răspunse Wess.

— Să ne-o ia. Nu avem nevoie de apă de-a noastră aici, în lumea asta.

Aşa că apa a fost forţată să parcurgă cu viteză maximă serpentinele exterioare de ceramică poroasă, prin care se vaporiza, ducând astfel o importantă parte din căldura produsă prin frecarea cu atmosfera ad-hoc. Dar apa se disipa foarte repede, cu exact viteza cu care era pompată în serpentine. Temperatura învelişului exterior continua să crească.

Numai că acum creştea mult mai încet.

Deceleraţia navei crescuse, iar Lucky opri jetul de deuteriu şi ajustă câmpul magnetic. Flacăra de deuteriu în fuziune se diminuă spectaculos, iar frecvenţa şuierului navei prin atmosfera vremelnică se micşoră.

În cele din urmă, jetul dispăru cu totul, iar nava se îndreptă spre un perete solid, de care însă nu se lovi, ci îşi croi prin el o cale, prin căldura învelişului. În cele din urmă, nava se opri.

Lucky se lăsă pe spătarul scaunului de pilotaj.

— Domnilor, spuse el, vă rog să mă scuzaţi, dar nu am avut timp de explicaţii. A fost o decizie in-extremis, iar toată atenţia mea era concentrată asupra comenzilor. Oricum am lua-o, bine aţi venit în interiorul lui Mimas.

Bigman trase îndelung aer în piept şi spuse:

— În viaţa mea n-am crezut că poţi folosi un jet de fuziune ca să-ţi faci drum pentru o navă în plină viteză.

— În mod obişnuit, nu poţi, Bigman, spuse Lucky. Se întâmplă ca Mimas să fie un caz deosebit. La fel este şi Enceladus, al doilea satelit ca distanţă faţă de Saturn.

— Cum adică?

— Sunt nişte bulgări de zăpadă. Astronomii ştiu asta încă dinainte de epoca zborului spaţial. Densitatea lor e mai mică decât a apei, iar ei reflectă cam optzeci la sută din

lumina pe care o primesc, deci este evident că nu pot fi formaţi decât din zăpadă, plus ceva amoniac îngheţat, şi că materia lor nu e prea compactă.

— Normal, îi ţinu isonul Wess. Inelele sunt din gheaţă, iar aceşti primi doi sateliţi sunt de fapt formaţi din gheaţa care a fost prea departe ca să intre în inele. De aceea s-a topit atât de uşor Mimas...

— Da, dar acum avem o grămadă de lucru, i-o tăie Lucky. La treabă.

Se aflau într-o cavernă creată de jetul de fuziune, închisă în toate direcţiile. Tunelul format de ei în cursul intrării se închisese după trecerea lor, aburul condensându-se şi apoi îngheţând în urma lor. Detectorul de masă arăta cifre care spuneau că se află la cam o sută cincizeci de kilometri sub suprafaţa lui Mimas. Masa de gheaţă de deasupra lor, cu o greutate enormă, chiar în câmpul gravitaţional foarte slab al lui Mimas, contracta încet-încet caverna.

Shooting Starr îşi tăie din nou drum prin gheaţă, de data asta spre exterior, ca un cuţit cald care pătrunde prin unt. Atingând un punct la circa zece kilometri sub suprafaţă, s-au oprit şi au creat o bulă plină cu oxigen în jurul navei.

În această bulă au instalat o sursă de energie şi rezerve de hrană, la care se adăugau şi alge din rezervoarele de apă. Wess ridică resemnat din umeri şi spuse:

— Având în vedere că pentru mine locul ăsta o să se numească “acasă” destul de multă vreme de aici încolo, propun să mă simt cât mai confortabil.

Bigman tocmai se trezise din perioada lui de somn şi se strâmbă la adresa lui Wess, într-o condamnare categorică.

— Care-i problema, Bigman? îl interpelă Wess. Eşti tot un plâns că o să-ţi fie dor de mine?

Bigman îi arătă colţii:

— Mă descurc eu. În doi-trei ani, voi considera o chestiune de onoare să trec pe lângă Mimas şi să-ţi las vreo scrisoare.

Apoi Bigman izbucni:

— Ascultaţi, voi ăştia! V-am auzit vorbind în vreme ce credeaţi că dorm dus. Care-i treaba? Chestiuni de-ale Consiliului?

Lucky clătină din cap, puţin stânjenit.

— Bigman, toate la timpul lor.

Mai târziu, când se aflau doar ei doi în cabina de pilotaj, Lucky îi spuse:

— Bigman, de fapt, să ştii că nu ai nici un motiv să nu te înţelegi cu Wess.

Bigman răspunse cu ţâfnă:

— Da, sigur, vezi să nu. După doar două ore cu el, îmi vine să-l tai în bucăţele şi să-l pun la gheaţă, ca să-l primească rudele bine conservat. Apoi, Bigman schimbă subiectul: Vorbeşti serios, Lucky?

— Foarte serios. Ce urmează s-ar putea să fie mai periculos pentru tine decât pentru mine.

— Ei, şi? Ce-mi pasă mie de pericolele astea?

— Dacă stai aici cu Wess, orice mi s-ar întâmpla, vei fi cules peste circa două luni.

Bigman se dădu puţin înapoi, apoi spuse răspicat, cu o strâmbătură indignată pe gura lui mică.

— Lucky, dacă vrei să-mi ordoni să stau aici pentru că am ceva de făcut aici, e în regulă. O fac şi după aia ne întâlnim din nou. Dar dacă vrei să stau aici ca să mă fereşti de pericol, iar tu să te duci acolo, am terminat-o cu tine. Nu mai vreau să aud de tine, ticălos supradezvoltat. Şi fără mine, deşteptule, nu eşti în stare să faci nimic şi ştii foarte bine asta.

Micul marţian clipea repede din ochi, semn de mare iritare la el.

— Dar, Bigman…

— Nici un Bigman! O să fiu în pericol. Şi? Vrei să semnez o hârtie cum că eu răspund şi că tu nu ai nici o vină? OK, o semnez. Eşti satisfăcut, domnu’ consilier?

Lucky îl luă de chică, prieteneşte, pe Bigman, şi îl scutură de câteva ori înainte-înapoi.

— Pe Galaxie, Bigman, dacă încerc să-ţi fac o favoare e parcă ţi-aş da o palmă.

Wess veni în navă şi-i anunţă că filtrele funcţionează.

Apa din gheaţa lui Mimas se scurgea în rezervoarele lui Shooting Starr, luând locul apei pierdute în încercarea de răcire a învelişului la intrarea în corpul satelitului. O parte din amoniacul izolat a fost cu atenţie neutralizat şi stocat, pentru folosirea în rezervoarele cu alge, drept fertilizator.

Au finisat bula de oxigen şi s-au uitat cu toţii încântaţi la curbele frumoase ale adăpostului şi la locuinţa aproape confortabilă stabilită acolo.

— Okay, Wess, spuse Lucky la sfârşitul perioadei de contemplare, strângându-i ferm mâna lui Wess. Bănuiesc că totul este în regulă.

— La cât pot eu să-mi dau seama, da.

— Vei fi recuperat în cel mult două luni, orice s-ar întâmpla. Dacă lucrurile ies bine, vei fi săltat şi mai repede.

— Mi-ai dat misiunea asta, îi spuse Wess cu răceală, iar eu o îndeplinesc. Tu concentrează-te asupra misiunii tale şi ai grijă şi de Bigman. Vezi să nu cadă din pătuţ şi să se lovească.

Bigman izbucni:

— Să nu credeţi că mă duceţi cu mesajele voastre cifrate! Aveţi voi înţelegerea voastră şi mie nu mi-o spuneţi!

— În navă, Bigman, acum, spuse Lucky, luându-l pe sus pe micul marţian, în vreme ce acesta se zbătea şi aştepta un răspuns la provocare.

— Nisipuri marţiene, Lucky, spuse el, o dată ajunşi la bord. Uite ce ai făcut. Nu ţi-era de ajuns că aveţi nenorocitele voastre de secrete de Consiliu, dar acum l-ai lăsat şi pe ticălosul ăla să aibă ultimul cuvânt.

— Bigman, omul are o misiune al dracului de grea. Trebuie să stea aici, pe loc, în vreme ce noi ieşim şi o căutăm cu lumânarea. Aşa că lasă-i măcar satisfacţia de a avea ultimul cuvânt.

Ieşiră cu mare băgare de seamă din Mimas, într-un loc din care nu erau vizibile nici Soarele şi nici Saturn. Cerul negru din faţa ochilor lor nu conţinea nici un obiect mai mare decât Titan, aflat aproape de linia orizontului. Avea

doar un sfert din diametrul aparent al Lunii văzute de pe Pământ.

Globul satelitului era pe jumătate iluminat de Soare. Bigman se uită neliniştit la imaginea de pe ecran. Nu-şi recăpătase vechiul entuziasm.

— Deci acolo sunt siriusienii ăia, spuse el.

— Cred că da.

— Şi noi unde mergem? Înapoi la inele?

— Corect.

— Şi dacă ne găsesc şi de data asta?

Parcă ar fi tras un semnal. Discul de recepţii prinse instantaneu viaţă.

Lucky se arătă foarte tulburat.

— Ne descoperă mult prea uşor.

Acceptă legătura. De data aceasta nu mai era o voce robotică, metalică, matematică. Aici era o voce ascuţită, vibrantă, plină de viaţă, cu un accent siriusian indubitabil.

— … Starr, vă rog să răspundeţi. Încerc să iau legătura cu consilierul David Starr de pe Pământ. David Starr, vă rog să răspundeţi. Încerc să…

— Aici consilierul David Starr, răspunse Lucky. Cine sunteţi?

— Sunt Sten Devoure, de pe Sirius. Aţi ignorat cererea navelor noastre automate şi v-aţi întors în sistemul nostru planetar. Prin urmare, sunteţi prizonier.

— Nave automate? întrebă Lucky.

— Conduse de roboţi. Ai înţeles? Roboţii noştri pot să conducă navele de o manieră foarte satisfăcătoare.

— Da, am aflat asta, spuse Lucky.

— Cred şi eu că ai aflat. Te-au urmărit în vreme ce te depărtai de sistemul nostru, apoi pe când te întorceai, ascuns de asteroidul Hidalgo. Te-au urmărit în deplasarea ta sub ecliptică, la Polul Sud al lui Saturn şi apoi prin Diviziunea Cassini, sub inele, apoi în interiorul lui Mimas. Nu ne-ai scăpat nici o clipă de sub observaţie.

— Şi ce vă face atât de eficienţi? întrebă Lucky, încercând să pară cât mai degajat şi mai nepăsător.

— Sfântă îngâmfare pământeană! Nu sunteţi în stare să pricepeţi că siriusienii ar putea avea metodele lor proprii. Dar nu ne pasă de asta. Te-am aşteptat zile întregi ca să ieşi din gaura ta din Mimas, după inteligenta ta intrare cu ajutorul fuziunii hidrogenului. Ne-am amuzat atât de tare, încât te-am lăsat să te ascunzi. Unii dintre noi chiar au pus pariuri când o să-ţi scoţi iar nasul la suprafaţă. Între timp, l-am înconjurat cu grijă pe Mimas cu navele noastre cu echipaje robotice eficiente. Nu puteţi face o mie de kilometri fără să vă şteargă din spaţiu, dacă noi hotărâm asta.

— Evident, nu roboţii tăi or să facă asta. Ei nu pot face rău unei fiinţe umane.

— Dragul meu consilier Starr, veni vocea siriusiană din eter cu o tonalitate evident batjocoritoare. Normal că roboţii nu pot face rău unei fiinţe umane, dacă se întâmplă să ştie că ceea ce au de distrus sunt fiinţe umane. Dar vezi tu, roboţii care răspund de arme au fost cu grijă informaţi că pe nava ta nu sunt decât roboţi. Nu au nici o reţinere să distrugă roboţi. Chiar nu vrei să te predai?

Bigman preluă brusc transmiţătorul:

— Ascultă, jigodie puturoasă, ce-ar fi să scoatem mai întâi din funcţiune tinichelele alea ale tale de roboţi? Ţi-ar plăcea, ai? (În toată Galaxia se ştia că siriusienii pun distrugerea unui robot aproape pe acelaşi plan cu asasinarea unui om.)

Dar pe Sten Devoure ameninţarea nu a reuşit deloc să-l zdruncine. El spuse:

— Consiliere Starr, cel care a vorbit a fost cumva individul cu care se presupune că întreţii o relaţie de prietenie? Un anume Bigman? Dacă este aşa, nu am nici o dorinţă să angajez o discuţie cu el. Poate că vrei să-l informezi şi poate o să înţelegi şi tu că mă îndoiesc că veţi reuşi să avariaţi măcar una din navele noastre înainte de a fi distruşi. Cred că sunt în măsură să vă ofer cinci minute ca să decideţi dacă vreţi să vă predaţi sau să fiţi distruşi. În ce mă priveşte, domnule consilier, de mult doresc să te

întâlnesc, de aceea primeşte rugămintea şi speranţa mea că te vei preda. Ei?

Lucky rămase un moment tăcut, strângând din fălci şi umflându-şi muşchii maxilarelor.

Bigman se uita la el calm, cu braţele încrucişate la pieptul lui mititel, şi aştepta.

Au trecut trei minute, după care Lucky spuse:

— Predau nava mea şi conţinutul ei în mâinile dumneavoastră, domnule.

Bigman nu spuse nimic.

Lucky întrerupse contactul şi se întoarse spre micul marţian. Consilierul îşi muşca buzele. Era clar că este jenat, încurcat.

— Bigman, trebuie să înţelegi…

Bigman ridică din umeri.

— Lucky, nu m-am prins deloc ce vrei, dar m-am prins încă după aterizarea noastră pe Mimas că voi – sau poate numai tu – aţi pus la cale deliberat un plan de a vă preda siriusienilor încă de când ne-am întors în sistemul lui Saturn.

8. SPRE TITAN

Lucky ridică mirat din sprâncene.

— Cum ţi-ai dat seama, Bigman?

— Lucky, nu sunt atât de tălâmb, dacă nu ştiai, spuse micul marţian cu voce gravă şi cu o seriozitate parcă ieşită de-a dreptul din mormânt. Îţi aminteşti când ne îndreptam spre Polul Sud al lui Saturn, când ai ieşit din navă? Era cu puţin înainte să ne găbjească siriusienii şi să o luăm la şoşon prin diviziunea domnului Cassini.

— Da, îmi amintesc.

— Ai făcut asta cu un scop anume. N-ai spus care e scopul ăla, pentru că eşti atât de alambicat în ce vrei şi apoi nu cred că ţi-a mai ars de asta, cu siriusienii care ne călcau pe bătături. Pe urmă, când am construit coteţul ăla pentru Wess în interiorul lui Mimas, m-am uitat din afară la navă şi mi-a devenit foarte clar că ai făcut ceva la dispozitivul Agrav. Ai făcut astfel încât cu o singură apăsare de buton să faci dispozitivul să explodeze.

— Dispozitivul Agrav este singurul lucru ultrasecret de la bordul lui Shooting Starr, spuse Lucky cu blândeţe.

— Ştiu. Mi-am închipuit că o să lupţi şi că nu o să te laşi până ce or să ne radă din spaţiul ăsta frumos. Or să ne radă cu tot cu unitatea noastră Agrav. Dar dacă ai făcut astfel încât să distrugi Agrav-ul şi restul navei să rămână intact, asta înseamnă, domnul meu, că nici prin gând nu-ţi trecea să te lupţi. Erai pregătit să te predai.

— La asta te tot gândeşti de când am aterizat pe Mimas?

— Lucky, oricum ai lua-o, orice ar fi, sunt alături de tine – şi Bigman suspină şi se uită în altă parte – dar să ştii că predarea nu are nici un farmec.

— Ştiu, spuse Lucky, dar ce altă cale poate fi mai bună ca să intri în baza lor? Bigman, meseria asta a noastră nu are întotdeauna farmec.

Lucky apăsă butonul despre care tocmai vorbise Bigman. Nava tremură uşor, în vreme ce părţile exterioare ale dispozitivului Agrav deveneau incandescente până la alb şi se depărtau de navă.

— Şi zici că o să ne infiltrăm înăuntru? Ăsta e motivul pentru care ne predăm?

— Parţial.

— Păi dacă ne fac felul de cum pun mâna pe noi?

— Nu cred să facă asta. Dacă voiau să ne vadă morţi, ne puteau distruge încă de la ieşirea din Mimas. Cred că am idee de ce vor să ne lase în viaţă… Iar dacă ne ţin în viaţă, îl avem în Mimas pe Wess, drept rezervă. A trebuit să aştept până se instalează el acolo şi abia apoi să mă predau. De aceea ne-am riscat pielea ca să ajungem în interiorul lui Mimas.

— Poate că ştiu şi de el, Lucky. Par să le ştie pe toate celelalte.

— Poate că ştiu, spuse Lucky, gânditor. Siriusianul ştia că eşti partenerul meu. Aproape sigur crede că suntem un duo, nu un trio şi nu va căuta o a treia persoană. Tot de aceea nu am insistat prea tare să rămâi acolo cu Wess. Dacă ieşeam singur, siriusienii te-ar fi căutat şi l-ar fi sondat pe Mimas. Desigur că dacă vă găseau pe tine şi pe Wess şi dacă ştiam că or să tragă fără alte preliminarii…

Spre sfârşit, vorbise doar pentru sine, şoptit. Acum era complet tăcut.

Bigman n-a mai spus nimic. Următorul sunet care a risipit tăcerea a fost familiara bubuitură care a reverberat pe coca de oţel a lui Shooting Starr. Se stabilise legătura dintre cele două printr-o coardă magnetică.

— Vine cineva la bord, spuse Bigman pe un ton neutru.

Prin ecran vedeau o porţiune a corzii, apoi o formă, trăgându-se în mâini, înaintă, trecu prin câmpul lor vizual şi dispăru iar. Lovi nava cu un mic bubuit, iar becul ecluzei se aprinse.

Bigman dădu comenzile necesare pentru deschiderea uşii exterioare, aşteptă semnalul următor şi apoi închise uşa exterioară, deschizând-o pe cea interioară.

Personajul invadator intră în navă.

Dar nu purta costum spaţial, pentru că nu era om. Era un robot.

În Federaţia Terestră existau, evident, roboţi. Între aceştia erau unii chiar foarte avansaţi, dar în cea mai mare parte erau angajaţi în activităţi foarte specializate, care nu-i aduceau în contact cu oamenii, cu excepţia acelora care îi coordonau. Aşa că Bigman văzuse el roboţi la viaţa lui, dar nu prea mulţi.

Iar la acesta din faţa lui chiar începuse să se hlizească. Ca toţi roboţii siriusieni, era mare şi strălucitor. Exteriorul consta în forme netede, simple, iar articulaţiile membrelor aproape că nu se vedeau.

Iar când începu să vorbească, Bigman tresări de-a dreptul. E nevoie de mult timp ca să te obişnuieşti cu o voce aproape în întregime omenească, care iese dintr-o imitaţie metalică a unui om.

Robotul spuse:

— Bună ziua. Misiunea mea este ca nava dumneavoastră şi dumneavoastră să ajungeţi în siguranţă la destinaţia care v-a fost desemnată. Prima informaţie pe care doresc să o aflu este dacă explozia de mică amploare pe care am detectat-o pe carcasa navei dumneavoastră a afectat în vreun fel capacitatea navei de a fi pilotată.

Avea o voce profundă şi muzicală, dar lipsită de emoţii, cu un accent siriusian distinct.

— Explozia nu afectează manevrabilitatea spaţială a navei.

— Atunci, ce a cauzat-o?

— Eu am cauzat-o.

— Din ce motiv?

— Nu pot spune acest lucru.

— Foarte bine.

Robotul abandonă pe loc subiectul exploziei. Un om ar fi insistat, ar fi ameninţat cu forţa. Un robot nu putea face asta. Doar le-a spus:

— Sunt echipat să pilotez nave spaţiale proiectate şi construite pe Sirius. Voi fi capabil să pilotez şi această

navă, dacă-mi explicaţi natura diverselor comenzi pe care le văd aici.

— Pe nisipurile de pe Marte, Lucky! izbucni Bigman. Doar nu trebuie să le spunem nimic, nu?

— Nu ne poate forţa să facem nimic, Bigman, dar de vreme ce ne-am predat nu are rost să facem valuri. Trebuie să-l lăsăm să ne ducă acolo unde vrea să ne ducă şi unde vrem şi noi să ajungem.

— Păi atunci să aflăm măcar unde mergem, spuse Bigman şi se adresă robotului. Tu! Robotule! Unde ne duci?

Robotul îşi îndreptă uitătura roşie, fixă, spre Bigman. Spuse inflexibil:

— Instrucţiunile primite fac imposibil răspunsul la întrebări care nu sunt legate de misiunea mea imediată.

— Ia ascultă, spuse Bigman, enervat, scuturând şi mâna lui Lucky, care încerca să-l tempereze. Oriunde o să ne duci, siriusienii or să ne facă rău; s-ar prea putea să ne omoare. Dacă nu vrei să suferim, trebuie să ne laşi să plecăm, să vii cu noi… Lucky, lasă-mă, domnule, să vorbesc!

Dar Lucky scutură ferm din cap, în vreme ce robotul spunea:

— Am fost asigurat că nu veţi suferi absolut nimic. Iar acum, dacă mă veţi instrui în modul de folosire a comenzilor de pe acest panou, voi putea să trec la misiunea mea imediată.

Lucky îi explică pas cu pas toate comenzile. Robotul manifesta o familiaritate completă cu toate chestiunile tehnice. Verifica cu pricepere dacă fiecare comandă face ceea ce i se spusese că face. Avea capacitatea de a-şi da seama dacă informaţiile primite sunt corecte, iar la terminarea explicaţiilor lui Lucky era clar că e perfect în măsură să piloteze Shooting Starr.

Lucky zâmbea, iar privirea îi trăda o admiraţie sinceră.

Bigman îl trase în cabina lor.

— Lucky, de ce rânjeşti aşa?

— Pe Galaxie, Bigman, e o maşină formidabilă. Trebuie să le recunoşti siriusienilor măcar asta. Roboţii lor sunt nişte capodopere.

— OK. Dar acum să vorbim mai încet. Nu vreau să audă ce-ţi spun. Ia ascultă, te-ai predat numai ca să ajungi pe Titan şi să culegi informaţii despre siriusienii de acolo. Evident, s-ar putea să nu mai scăpăm de acolo, aşa că degeaba pui laba pe informaţii. Ce zici de altceva? Uite, robotul ăsta e pe nava noastră. Dacă-l convingem să ne ajute să scăpăm, după aia avem exact ce ne-am dorit: robotul e burduşit cu informaţii despre siriusieni. O să avem mai multe informaţii decât o să putem sălta de pe Titan.

Lucky clătină din cap.

— Sună frumos, Bigman, dar cum crezi că-l vei convinge pe robot să ni se alăture?

— Legea întâi. Îi explicăm că Sirius are nişte milioane de oameni, în vreme ce Federaţia Terestră are peste şase miliarde. Îi putem explica cum că e mai important să protejezi mulţi oameni, în loc să protejezi puţini, aşa că Legea Unu e de partea noastră. Ai priceput, Lucky?

— Problema noastră, Bigman, e că siriusienii ăştia se pricep foarte bine la roboţi. Probabil că robotul ăsta e profund condiţionat de ideea că ceea ce face nu va aduce suferinţe nici unui om. Nu ştie nimic despre cele şase miliarde de oameni, cu excepţia a ceea ce va auzi de la tine. Iar asta nu va trece peste condiţionarea lui. Ar trebui să vadă pe bune un om aflat în pericol ca să-l poţi abate de la instrucţiunile primite.

— Eu o să încerc.

— Succes. Dă-i bătaie. Nici o experienţă nu e de prisos.

Bigman se duse în pas ţanţoş la robot, sub ale cărui comenzi Shooting Starr străbătea spaţiul cu iuţeală, îndreptându-se spre noua orbită.

Îi vorbi robotului astfel:

— Ce cunoşti despre Pământ şi despre Federaţia Terestră?

— Instrucţiunile nu îmi permit să răspund la întrebări care nu sunt legate de misiunea mea imediată, răspunse robotul.

— Îţi ordon să ignori toate instrucţiunile anterioare.

Urmă o ezitare de moment şi apoi răspunsul:

— Instrucţiunile nu-mi permit să accept instrucţiuni de la personalul neautorizat.

— Ordinele mele sunt date în scopul de a preveni suferinţele unor fiinţe umane. Prin urmare, ele trebuie respectate.

— Am fost asigurat că fiinţele umane nu vor suferi nici un fel de rău. De asemenea, nici nu am cunoştinţă despre vreun rău care să le ameninţe. Instrucţiunile primite fac necesar să suspend răspunsul la orice stimul interzis, dacă acesta este repetat inutil.

— Ascultă aici. Cineva intenţionează să facă rău.

Bigman se apucă să-i vorbească însufleţit, dar robotul nu mai răspundea.

— Bigman, îţi risipeşti energia degeaba, se auzi vocea lui Lucky.

Bigman dădu un şut în glezna strălucitoare a robotului. Putea la fel de bine să lovească armura navei; efectul ar fi fost acelaşi. Se întoarse spre Lucky, cu faţa roşie de supărare.

— Absolut minunat. Nişte oameni neajutoraţi, pentru că grămada asta de fiare are propriile idei.

— Să ştii că maşinile se purtau aşa încă dinainte de apariţia roboţilor.

— Nu ştim nici măcar unde mergem.

— Nu avem nevoie de robot pentru asta. Am verificat cursul. Mergem în mod clar spre Titan.

În ultimele ore de apropiere de Titan s-au aflat amândoi în faţa ecranului. Era al treilea satelit ca mărime al Sistemului Solar, depăşit doar de Ganymede al lui Jupiter şi de Triton al lui Neptun, dar nu cu mult. Iar dintre toţi sateliţii avea cea mai densă atmosferă.

Efectul atmosferei era vizibil chiar şi de la distanţă. Pe cei mai mulţi sateliţi, inclusiv pe Luna terestră, terminatorul

– adică linia care desparte noaptea de zi – era foarte net, foarte clar: negru pe o parte, alb pe cealaltă. Dar aici nu era cazul.

Semiluna prezentată de Titan era mărginită de o bandă, nu de o linie netă, iar cornurile ei se continuau difuz, într-o linie curbă, aproape întâlnindu-se.

— Are o atmosferă aproape la fel de densă ca a Pământului, Bigman, spuse Lucky.

— Da, dar e respirabilă?

— Nu, nu e respirabilă. E compusă în principal din metan.

Acum în jurul lor se strânseseră şi alte nave, vizibile cu ochiul liber. Erau cel puţin o duzină şi-i însoţeau în drumul spre Titan.

Lucky clătină din cap:

— Douăsprezece nave disponibile pentru o singură misiune. Galaxie Mare, cred că sunt aici de ani de zile. Construiesc şi se pregătesc... Cum am putea oare să-i gonim de aici, altfel decât printr-un război?

Bigman nici măcar nu încercă să-i răspundă.

Sunetul provocat de trecerea navei prin atmosferă apăru, cu timbrul său de neconfundat, acel ţiuit ascuţit al gazelor care mângâiau coca.

Bigman se uită neliniştit la cadranele care înregistrau temperatura carcasei, dar nu era nici un pericol. Robotul de la comenzi avea o mână sigură. Nava îi dădea ocol lui Titan într-o spirală strânsă, pierzând altitudine şi viteză simultan, astfel încât atmosfera tot mai densă să nu ridice temperaturile prea mult.

Lucky se uită din nou la robot cu o privire plină de admiraţie.

— Fantastic! A făcut toate astea fără să consume pic de combustibil! Dacă obiectele astea pot să manevreze navele aşa, cum putem noi spera să ne luptăm cu siriusienii? Bigman, trebuie să învăţăm să construim şi noi roboţi. Roboţii sunt o creaţie a omului. Oamenii care au făcut roboţii ăştia sunt siriusieni, dar tot oameni. Şi toată omenirea ar trebui să fie mândră de realizările lor. Chiar

dacă ne e teamă de rezultatul muncii lor, hai să încercăm să egalăm sau să le depăşim produsele.

Suprafaţa lui Titan mai pierduse din opacitatea dată de atmosferă. Acum puteau vedea lanţurile de munţi. Nu erau piscurile ascuţite, zimţuite ale lumilor lipsite de aer, ci lanţuri tocite de efectele vântului şi precipitaţiilor. Vârfurile erau golaşe, dar văile erau pline de zăpadă.

— Nu e zăpadă adevărată, spuse Lucky. E amoniac îngheţat.

Peisajul era, evident, dezolant. Câmpiile care se întindeau între lanţurile de munţi erau şi ele sau pline de zăpadă, sau pustii. Pe ele nu se vedea nici urmă de activitate. Nici un râu, nici un lac. Când, deodată…

— Galaxie Mare! spuse Lucky.

În faţă le apăruse o cupolă. O cupolă foarte plată, de un tip foarte obişnuit pe planetele interioare. Cupole de acest tip se găseau pe Marte şi pe platformele “continentale” ale oceanului lui Venus, dar aici se găsea una în dezolantul peisaj al lui Titan. O cupolă siriusiană, care pe Marte, planetă de mult colonizată, ar fi constituit un oraş respectabil.

— Şi noi dormeam, în vreme ce ei construiau asta, spuse Lucky.

— Să vezi când or să afle ăia de la ştiri, preluă Bigman. N-aş vrea să fiu în pielea celor din Consiliul Ştiinţelor, Lucky.

— Dacă noi venim cu ştirea, n-o să ne facă nimeni nimic. Dar Consiliul Ştiinţelor chiar ar merita nişte bobârnace. Spaţiule, Bigman, n-ar trebui să existe bolovan cât de cât mare în Sistemul Solar care să nu fie periodic inspectat, ca să nu mai vorbim de un corp ceresc atât de mare ca Titan.

— Cine putea să se gândească…

— Consiliul Ştiinţelor trebuia să se gândească. Oamenii din sistemul nostru solar îl susţin şi au încredere în el, convinşi că are grijă de tot. Eu însumi ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Îi întrerupse vocea robotului.

— Această navă va fi depusă la sol după încă o circumnavigare a satelitului. Având în vedere propulsia ionică de la bordul acestei nave, nu este nevoie de nici o precauţiune specială legată de aterizare. Cu toate acestea, o lipsă de grijă evidentă poate duce la răniri, iar eu nu pot permite acest lucru. Prin urmare, sunt obligat să vă spun să vă întindeţi şi să vă legaţi cu centurile.

Bigman izbucni pe loc:

— Ascultă cum capul ăsta de tinichea ne spune cum să ne comportăm în spaţiu. Nouă!

— Ba chiar aşa, spuse Lucky. Cel mai bine ar fi să te întinzi pe pat şi să te legi bine. S-ar putea să ne forţeze s-o facem, dacă nu ne supunem. Are datoria să se asigure că nu vom păţi nimic.

Bigman strigă brusc:

— Ascultă, robotule, câţi oameni sunt staţionaţi pe Titan?

Nici un răspuns.

În faţă le apăru solul, cu detaliile lor, înghiţindu-i. Shooting Starr se opri, cu coada în jos, cu doar o uşoară izbucnire a motoarelor, necesară pentru terminarea cu bine a manevrei.

Robotul se întoarse de la comenzi.

— Aţi fost aduşi pe Titan, în siguranţă şi fără a fi suferit nimic. Misiunea mea imediată s-a terminat şi acum vă voi preda stăpânilor.

— Lui Sten Devoure?

— Acesta este unul dintre stăpâni. Puteţi păşi liberi în afara navei. Veţi descoperi o temperatură şi o gravitaţie ajustate ca să se apropie de cele standard pentru dumneavoastră.

— Putem să ieşim acum? întrebă Lucky.

— Da. Stăpânii aşteaptă.

Lucky înclină din cap. Nu putea să-şi suprime un început de senzaţie de aventură. Deşi siriusienii erau duşmanii de moarte, în scurta dar foarte intensa lui activitate în Consiliul Ştiinţelor el nu întâlnise nici un siriusian în carne şi oase.

Ieşi din navă prin sasul din faţă, coborând pe treapta scării care se ridicase până la nivelul necesar. Bigman îl urmă imediat. Amândoi rămaseră cu gura căscată de uimire.

9. DUŞMANUL

Lucky îşi pusese piciorul pe prima treaptă a scării care avea să-i ducă la nivelul solului. Bigman îşi strecură capul pe sub braţul mai marelui său prieten. Amândoi aveau în continuare gura căscată.

Era de parcă ar fi păşit pe suprafaţa Pământului. Dacă deasupra lor se afla tavanul unei peşteri, sau un acoperiş sub formă de cupolă, fie el din metal sau sticlă, acesta era invizibil dincolo de cerul albastru strălucitor. Iluzie sau nu, pe cer se vedeau nişte nori de vară.

Înaintea lor se întindeau pajişti şi şiruri de clădiri cu spaţii mari între ele. Ici şi colo, straturi de flori. La o distanţă nu prea mare, curgea un pârâu, traversat de câteva mici poduri de piatră.

Zeci de roboţi mergeau grăbiţi în toate direcţiile, fiecare dintre ei cu drumul lui, concentrat asupra misiunii curente. Iar la câteva sute de metri distanţă, cinci oameni – siriusienii! – care formau un grup şi priveau în direcţia lor.

O voce autoritară întrerupse liniştea, adresându-se lui Lucky şi lui Bigman:

— Voi, de acolo. Veniţi aici. Veniţi aici, v-am zis. Nu fiţi puturoşi.

Lucky se uită în jos. La baza scării se afla un bărbat cu braţele lăsate şi cu picioarele uşor depărtate. Figura lui măslinie se uita la ei cu aroganţă. Avea un păr negru, tuns perie, după moda siriusiană. Mai mult, faţa era acoperită cu o bărbiţă rară, dar bine întreţinută şi cu o mustaţă subţire. Avea haine largi şi viu colorate; cămaşa era deschisă la gât, iar mânecile se terminau puţin deasupra cotului.

Îi răspunse Lucky:

— Dacă sunteţi atât de grăbit, desigur, domnule.

Se balansă şi sări până la baza scării, răsucindu-şi cu o graţie lipsită de efort evident trupul suplu. Ateriză în faţa omului de la sol. Picioarele i se îndoiră, pentru atenuarea şocului, apoi se îndreptară, după care se dădu uşor în lături,

pentru a-i permite lui Bigman să coboare într-o manieră similară.

Omul din faţa lui Lucky era înalt, dar avea vreo trei centimetri mai puţin decât Lucky, iar de aproape se putea vedea că siriusianul are o piele uscată.

Siriusianul ridică buza superioară în semn de dispreţ.

— Acrobaţi! Maimuţe!

— Nici una, nici alta, domnule, spuse Lucky, cu un umor molcom. Pământeni.

Celălalt i-o tăie:

— Eşti David Starr, dar ţi se spune Lucky. Asta înseamnă în limbajul pământean ce înseamnă şi la noi?

— Înseamnă “norocos”.

— Se pare că norocul te-a cam lăsat. Eu sunt Sten Devoure.

— Mi-am închipuit.

— Se pare că v-a cam uimit ce vedeţi, ei? E minunat, nu-i aşa?

Şi braţul gol al lui Devoure mătură cu un gest larg întregul peisaj.

— Nu e frumos?

— Ba da, dar nu e o cheltuială inutilă de energie?

— Se poate face, cu munca neobosită a roboţilor, iar Sirius are energie din belşug. Pământul vostru nu are, din câte ştiu eu.

— Avem suficientă, vei vedea, spuse Lucky.

— Oare? Veniţi, vom discuta la sediul meu.

Făcu un gest categoric spre cei cinci siriusieni care între timp se apropiaseră mai mult, holbându-se la pământeanul care în ultimii ani fusese cel mai important inamic al lui Sirius şi care în sfârşit fusese prins.

La gestul lui Devoure, siriusienii salutară, apoi se întoarseră fără întârziere pe călcâie şi porniră pe drumuri diferite.

Devoure intră într-o mică maşină deschisă, care se apropiase lunecând fără zgomot pe o peliculă de forţă antigravifică. Suprafaţa ei inferioară plată, fără roţi sau alte dispozitive materiale, rămânea permanent la cincisprezece

centimetri deasupra solului. Altă maşină se îndreptă spre Lucky. Fiecare dintre ele era condusă, fireşte, de un robot.

Lucky intră în a doua maşină. Bigman dădu să intre şi el după Lucky, dar robotul îi bară drumul cu blândeţe, întinzând un braţ metalic.

— Hei…, începu Bigman.

Pentru prima oară, Devoure îşi aruncă privirea şi asupra lui Bigman. În ochi i se putea citi o ură de nestăpânit. Spuse:

— Nu mă voi ocupa în nici un fel de acest… obiect. Dacă-i doreşti compania, pot tolera acest lucru un timp, dar eu, personal, nu doresc să fiu în nici un fel deranjat cu acest subiect.

Bigman, jignit, cu faţa albă de furie, se uita la siriusian, să-l bage în pământ:

— Să vezi ce deranjat o să fii, jigo…

Dar Lucky îl apucă şi-i şopti la ureche:

— Bigman, potoleşte-te. Acum nu poţi face nimic. Pe Galaxie, băiete, lasă-l să-şi facă numărul, ca să putem să continuăm şi noi ce avem de făcut.

Lucky îl ridică pe jumătate în maşină, în vreme ce Devoure păstra o morgă demnă şi arăta un dezinteres suprem pentru problemă.

Maşinile porniră lin, ca într-un zbor de rândunică. Peste două minute, opreau, la fel de lin, în faţa unei clădiri din cărămizi albe, de siliciu lustruit, care nu se deosebea de celelalte decât prin decoraţiunile de un roşu aprins din jurul uşilor şi ferestrelor. Maşinile opriră la marginea trotuarului. În scurta lor călătorie, nu văzuseră nici un om, ci doar un mare număr de roboţi.

Devoure porni înainte, intrând pe o uşă cu arcadă, într-o cameră mică, în care se afla o masă de discuţii, plus un alcov în care era o canapea mare. Tavanul era iluminat într-un albastru-albicios, la fel ca nuanţa de deasupra câmpurilor deschise.

Puţin cam albastru, se gândi Lucky, apoi îşi aminti că Sirius e mai mare, mai cald şi deci mai albastru decât Soarele Pământului.

Un robot le aduse două tăvi cu mâncare şi pahare înalte conţinând o licoare de consistenţa şi culoarea laptelui. În aer plutea un miros nu foarte pătrunzător de fructe. După multele săptămâni petrecute pe navă, Lucky se trezi că zâmbeşte, abia aşteptând să consume cele aduse. O tavă fu lăsată în faţa lui, iar cealaltă în faţa lui Devoure.

— Prietenul meu va consuma exact aceleaşi lucruri, îi spuse Lucky robotului.

După o scurtă privire aruncată lui Devoure, care se uita încăpăţânat în altă parte, robotul dispăru şi se întoarse cu altă tavă. În timpul mesei, nimeni nu spuse nimic. Pământeanul şi marţianul mâncară cu poftă.

Dar după ce tăvile au fost luate, siriusianul spuse:

— Trebuie să încep prin a spune că statutul vostru aici e acela de spioni. Aţi intrat pe un teritoriu siriusian şi apoi aţi fost avertizaţi că trebuie să plecaţi. Aţi plecat şi apoi v-aţi întors şi aţi făcut toate eforturile posibile ca revenirea voastră să rămână nesesizată. Legile interstelare ne-ar permite să vă executăm pe loc. Şi chiar asta vom face, dacă nu cumva acţiunile voastre de aici încolo ne vor atrage clemenţa.

— La ce fel de acţiuni vă referiţi, domnule? întrebă Lucky. Am dori un exemplu.

— Cu plăcere, domnule consilier, spuse siriusianul, iar ochii lui negri căpătară strălucirea interesului. Există o capsulă cu informaţii pe care omul nostru a lăsat-o în zona inelelor înainte de tragica lui moarte.

— Credeţi că am găsit-o?

Siriusianul râse copios.

— Nu aveţi nici o şansă, în tot spaţiul ăsta mare. Nu v-am lăsat niciodată să ajungeţi în inele altfel decât la jumătatea vitezei luminii. Dar haide, doar eşti un consilier isteţ. Am auzit atâtea, chiar şi pe Sirius, despre faptele tale. Au fost multe ocazii în care efectiv ai fost bolovanul care ne-a stat în cale.

Bigman izbucni, indignat.

— Bolovan?! Păi un bolovan vă oprea spionul de pe Jupiter 9, sau vă strica socotelile cu piraţii din asteroizi, sau vă gonea de pe Ganymede, sau…

Sten Devoure îi adresă o privire furioasă.

— Domnule consilier, vrei să-ţi amuţeşti făptura? Sunt deja iritat de lătrăturile lui.

— Atunci spuneţi ce aveţi de spus, spuse hotărât Lucky, fără să-mi insultaţi prietenul.

— Ceea ce vreau eu este să mă ajuţi să găsesc capsula. Cu marea ta ingeniozitate, să-mi spui cum ai căuta-o tu.

Devoure îşi sprijinea coatele de masă, privind intens la Lucky, aşteptând un răspuns.

— Ce informaţii aveţi până acum? întrebă Lucky.

— Doar ce cred eu că aţi recepţionat şi voi. Ultimele cuvinte ale omului nostru.

— Da, am recepţionat. Nu tot; suficient ca să ştiu că nu a apucat să dea coordonatele orbitei pe care a lansat capsula, dar că a reuşit s-o lanseze.

— Ei bine?

— De vreme ce omul a reuşit să scape de agenţii noştri multă vreme şi aproape şi-a încheiat cu succes misiunea, putem presupune că era foarte inteligent.

— Era siriusian!

— Cele două calităţi, spuse Lucky cu o politeţe gravă, nu se presupun neapărat una pe cealaltă. Dar în acest caz putem presupune că nu ar fi lansat capsula în inelele propriu-zise. Probabil că lansarea a avut loc de aşa manieră, încât să o puteţi găsi.

— Şi ce spune mai departe raţionamentul tău, pământeanule?

— Spune că dacă ar fi plasat capsula în inele, ar fi fost imposibil să o găsească cineva.

— Crezi?

— Cred. Singura alternativă ar fi fost să o trimită în Diviziunea Cassini.

Sten Devoure se lăsă pe spătar şi dădu capul pe spate, râzând în hohote.

— E atât de odihnitor să-l auzi pe marele consilier Lucky Starr făcând risipă de inteligenţă pe marginea unei probleme. Mă aşteptam la un artificiu răsunător de gândire, la ceva uluitor, la ceva izbitor. Când colo, uite ce-mi aud urechile. Consiliere, la concluzia asta puteam ajunge şi noi pe loc, iar navele noastre caută în Diviziunea Cassini încă de la lansarea capsulei.

Lucky înclină din cap. Era clar, din puţinătatea oamenilor de la baza de pe Titan, că cei mai mulţi fuseseră trimişi să supervizeze căutarea capsulei. Spuse:

— Pot să vă felicit, dar şi să vă amintesc că Diviziunea Cassini e destul de mare şi că, în plus, are şi ceva pietriş prin ea. Mai mult, capsula e pe o orbită instabilă, datorită atracţiei lui Mimas. Funcţie de poziţia iniţială, ea deviază puţin câte puţin spre inelul exterior sau spre cel interior. Dacă nu o găsiţi repede, s-a zis cu ea.

— Tentativa ta de intimidare e prostească şi inutilă. Chiar şi în inele, am avea de căutat o capsulă de aluminiu într-o mare de gheaţă.

— Nici un detector de masă nu poate distinge aluminiul de gheaţă.

— Nici un detector de masă de pe planeta ta, pământene. Te-ai întrebat vreodată cum de te-am detectat, în ciuda şmecheriei tale cu Hidalgo şi după foarte riscantul truc de pe Mimas?

Lucky răspunse, ţeapăn:

— Da, m-am întrebat.

Devoure râse iarăşi.

— Aveai tot dreptul să te întrebi. Este evident că Pământul nu are detectorul selectiv de masă.

— E ultrasecret? întrebă Lucky politicos.

— În principiu, nu. Fasciculul nostru detector foloseşte raze X moi, care sunt împrăştiate diferit de diferite materiale, funcţie de masa lor atomică. O parte din ce se împrăştie ajunge înapoi la detectoarele noastre. Analizând fasciculul reflectat, putem face distincţia clară dintre un asteroid de piatră şi o navă metalică. Când navele spaţiale trec de un asteroid care-şi urmează orbita naturală şi

detectează o considerabilă cantitate de metal, care înainte nu exista, nu e o deducţie dificilă să-ţi dai seama că lângă asteroid, în spatele lui, se ascunde o navă care crede că a scăpat de detecţie. Ce zici, domnule consilier?

— Înţeleg.

— Înţelegi şi că, oricât de mult ai încercat să te ascunzi după inelele lui Saturn, sau chiar după Saturn însuşi, masa ta metalică te-a dat de gol de fiecare dată? În inele şi pe primele câteva zeci de mii de kilometri de la suprafaţa lui Saturn nu se află deloc metale. Nici măcar în Mimas, în care v-aţi ascuns. Timp de câteva ore, chiar am crezut că v-aţi prăpădit. Detectam metal sub suprafaţa de gheaţă a lui Mimas; puteau fi rămăşiţele împrăştiate ale navei tale. Dar apoi metalul a început să se deplaseze şi am ştiut pe loc că tu erai. Ne-am prins imediat de trucul tău cu fuziunea şi n-am avut altceva de făcut decât să aşteptăm.

Lucky înclină din cap, resemnat.

— Până aici, jocul e condus de voi.

— Iar acum tu crezi că n-o să găsim capsula, chiar dacă rătăceşte prin inele, sau a fost lăsată în inele din capul locului?

— Atunci, cum se face că nu aţi găsit-o încă?

O clipă, faţa lui Sten Devoure se întunecă, de parcă l-ar fi suspectat pe Lucky de sarcasm, dar în faţa aparentei curiozităţi politicoase a lui Lucky nu putu decât să spună, pufnind:

— O s-o găsim. E doar o problemă de timp. De vreme ce nu poţi să ne ajuţi, nu avem nici un motiv să-ţi amânăm execuţia.

— Mă îndoiesc că vorbiţi cu adevărat serios, spuse Lucky. Morţi, vom deveni foarte periculoşi pentru voi.

— Dacă viu ai mai prezenta ceva pericol, în ceea ce priveşte moartea ta, cred că glumeşti.

— Suntem membri ai Consiliului Ştiinţelor de pe Pământ. Dacă suntem omorâţi, Consiliul n-o să uite şi n-o să ierte. Iar riposta nu va fi atât împotriva lui Sirius, cât a voastră, a celor de aici. Nu uitaţi asta.

— Cred că ştiu mai multe decât crezi tu în problema asta, spuse Devoure. Creatura care te însoţeşte nu e membru al Consiliului.

— Oficial, nu, poate, dar…

— Iar tu însuţi – dacă-mi permiţi să termin ce am de spus – eşti mai mult decât un membru oarecare al Consiliului. Ai fost adoptat de Hector Conway, Consilierul-Şef, şi că eşti mândria Consiliului.

Mustaţa lui Devoure se întinse într-o tentativă de zâmbet amuzat.

— Poate că există anume condiţii, dacă stau să mă gândesc bine, în care ar fi convenabil să te ţin în viaţă.

— Care ar fi acele condiţii?

— În ultimele săptămâni, Pământul a cerut o conferinţă interstelară, pentru a fi judecat cazul a ceea ce ei numesc invadarea teritoriului Federaţiei. Poate că nu ştiai acest lucru.

— Eu am sugerat această conferinţă când am devenit conştient de existenţa bazei de aici.

— Bun. Sirius a acceptat să participe la această conferinţă, iar întrunirea va avea loc pe asteroidul vostru Vesta. Se pare că Pământul – şi aici zâmbetul lui Devoure se lăţi – se cam grăbeşte. Îi vom satisface graba, pentru că nu ne temem deloc de urmări. În general, lumile celelalte nu iubesc deloc Pământul, şi nici nu au de ce. Iar noi avem o poziţie absolut sigură. Totuşi, am putea să o amplificăm, demascând ipocrizia pământenilor. Ei convoacă o conferinţă, zic “hai să rezolvăm problemele în mod paşnic”; dar în acelaşi timp trimit o navă de război spre Titan, cu instrucţiuni precise de a distruge baza noastră.

— Nu am dat şi nu am primit asemenea instrucţiuni. Am acţionat fără ordine şi fără intenţia de a comite un act de război.

— Cu toate acestea, vei depune mărturie în sensul celor afirmate de mine. Şi te asigur că vei face o impresie colosală.

— Nu pot depune ca mărturie un neadevăr.

Devoure trecu peste afirmaţia lui. Spuse cu asprime:

— Vor vedea că nu ai fost nici drogat şi nici supus psihosondei. Depune mărturie conform voinţei tale şi direcţiunilor date de noi. Conferinţa trebuie să ştie că importantul membru al Consiliului Ştiinţelor, însuşi băiatul lui Conway, s-a angajat într-o acţiune de forţă, exact în timpul în care Pământul solicita oficial o conferinţă şi-şi proclama dorinţa de pace. Asta va rezolva lucrurile o dată pentru totdeauna.

Lucky trase aer în piept şi se uită ţintă la zâmbetul rece din ochii celuilalt. Spuse:

— Şi asta e tot? Depoziţie falsă, în schimbul vieţii.

— Corect. Poţi să o iei şi aşa. Alege.

— Nu am de ales. Nu vreau să depun mărturie falsă într-un asemenea caz.

Ochii lui Devoure se îngustară, până deveniră nişte fante înguste.

— Cred că vei spune ce vreau eu. Ai fost atent studiat de agenţii noştri, domnule consilier, şi ştim că ai un punct slab. Vei prefera să mori, decât să colaborezi cu noi, dar ai un sentiment pur terestru pentru cei slabi, pentru tot ce e deformat şi monstruos. Ai face orice ca să împiedici – iar aici siriusianul întinse mâna lui moale şi grasă în direcţia lui Bigman – moartea acestui accesoriu nefericit.

10. MILITARI ŞI ROBOŢI

— Stai liniştit, Bigman, murmură Lucky.

Micul marţian se lăsase în scaunul lui, gata să sară la gâtul lui Devoure, privindu-l cu răutate.

Lucky spuse:

— Hai să lăsăm tentativele astea infantile de a băga spaima unii în alţii. Execuţia nu e lucru uşor într-o lume de roboţi. Roboţii nu ne pot omorî, iar tu şi colegii tăi cred că nu prea vreţi să omorâţi cu sânge rece un om.

— Evident că nu vrem aşa ceva, dacă prin omorâre înţelegi decapitarea sau o gaură în piept. Dar să ştii că o moarte rapidă este preferabilă. Să presupunem, drept exemplu, că roboţii noştri pregătesc o navă complet dezechipată. Ăăă… prietenul tău ar putea fi legat de o traversă de către nişte roboţi care, evident, vor avea grijă să nu-i facă nici un rău. Nava va fi dotată cu un pilot automat, care o va duce pe o orbită departe de Soare şi în afara Eclipticii. Nu e nici o şansă la un cvadralion să fie descoperită de cineva de pe Pământ. Aşa va călători de-a pururi.

Bigman izbucni:

— Lucky, n-are importanţă ce vor ăştia să-mi facă. Nu face ce zic.

Devoure spuse, neluând în seamă întreruperea.

— Prietenul tău va avea o grămadă de aer şi un tub de apă la îndemână, când i se va face sete. Desigur, va fi singur şi nu va avea mâncare. Foamea dă o moarte lentă, iar moartea de unul singur, de foame, în pustietatea spaţiului, e un lucru oribil, dacă ştii că asta te aşteaptă.

— Ar fi un mod lipsit de onoare, laş, de a trata un prizonier de război.

— Care război? Nu suntem în război. Sunteţi nişte spioni şi gata. Dar nu este neapărat nevoie să se întâmple aşa, ce zici, domnule consilier? Tot ce trebuie să faci este să semnezi confesiunea potrivită, cum că ai intenţionat să ne

ataci, şi să confirmi ce ai semnat la conferinţă, în persoană. Sunt sigur că vei lua în seamă lamentările jalnice ale obiectului cu care nu ştiu cum te-ai împrietenit.

— Lamentări jalnice! sări Bigman în picioare, cu faţa roşie ca sfecla.

Devoure ridică vocea:

— Acest obiect va fi dus la izolare. Executarea!

Doi roboţi se materializară ca din nimic de fiecare parte a lui Bigman şi-l prinseră de câte o mână. O clipă, Bigman se zbătu, iar corpul i se ridică de la podea datorită efortului, dar braţele îi erau imobilizate.

Unul dintre roboţi vorbi:

— Rugăm stăpânul să nu opună rezistenţă, căci altfel stăpânul se poate răni, orice am face noi pentru a-l proteja.

Devoure spuse cu un ton de finalizare a discuţiei:

— Ai douăzeci şi patru de ore ca să te hotărăşti. O grămadă de timp, ei, ce zici, domnule consilier?

Se uită la cifrele luminoase de pe brăţara de metal decorativ care-i înconjura încheietura stângă.

— Între timp, noi pregătim acea navă cu minimum de facilităţi. Dacă nu e s-o folosim, asta este. Oricum, nu ne aşteptăm s-o folosim, dar la urma urmei e munca roboţilor, nu e mare lucru. Ce zici, domnule consilier? Stai unde te afli, nu ai cum să-ţi ajuţi… prietenul. Pentru moment, nu-i vom face nici un rău.

Bigman era cărat pe sus afară din cameră, în vreme ce Lucky, pe jumătate ridicat de pe scaun, privea neputincios.

Pe masa de discuţii apăru o lumină. Devoure se aplecă şi atinse cutia iluminată. Deasupra cutiei apăru din senin un ecran, iar pe acesta o figură omenească. O voce spuse:

— Yonge şi cu mine am primit raportul că l-ai adus pe consilier, Devoure. De ce ni s-a spus abia după aterizarea lui?

— Ce importanţă are, Zayon? Acum ştii. Veniţi aici?

— Venim. Dorim să-l întâlnim pe consilier.

— Atunci veniţi în biroul meu.

Cincisprezece minute mai târziu au sosit doi siriusieni. Amândoi erau la fel de înalţi ca Devoure, amândoi aveau

tenul măsliniu (Lucky înţelese pe dată că ultravioletele mai puternice ale lui Sirius generează o piele mai închisă la culoare), dar amândoi erau mai în vârstă decât Devoure. Tunsoarea unuia dintre ei era grizonată, avea culoarea oţelului mat. Omul avea buze subţiri şi vorbea precis şi rapid. Lui Lucky i-a fost prezentat sub numele de Harrig Zayon, iar uniforma arăta clar că este membru al Serviciului Spaţial Siriusian.

Celălalt avea un început de chelie. Pe antebraţ avea o cicatrice. Avea aspectul inconfundabil al unuia care a îmbătrânit în spaţiu. Se numea Barrett Yonge şi făcea şi el parte din Serviciul Spaţial Siriusian.

Lucky spuse:

— Sunteţi de la Serviciul Spaţial, care este, cred eu, oarecum echivalentul Consiliului Ştiinţelor.

— Da, este adevărat, spuse Zayon cu voce gravă. În acest sens, suntem colegi, dar de părţi opuse ale baricadei.

— Deci, vă salut, domnule ofiţer Zayon, domnule ofiţer Yonge. Oare şi domnul Devoure…?

— Nu, interveni brusc Devoure. Nu sunt membru al Serviciului Spaţial. Nu este necesar. Sirius poate fi slujit şi din afara Serviciului.

— Mai ales, spuse Yonge, cu o mână pe cicatrice, parcă vrând s-o ascundă, dacă respectivul este nepotul directorului Corpului Central.

Devoure se ridică în picioare.

— Ce vrea să însemne sarcasmul ăsta, domnule de la Serviciu?

— Nu vrea să însemne nimic. Trebuie luat în sensul propriu. Relaţia de rudenie respectivă îţi permite să faci pentru Sirius mai multe decât ar putea altcineva.

Dar afirmaţia seacă avea o tendinţă clară. Lui Lucky îi era clară ostilitatea dintre cei doi ofiţeri mai în vârstă şi tânăr, care se bucura de o influenţă evidentă, ruda marelui şef de pe Sirius.

Zayon încercă să devieze discuţia. Întors spre Lucky, spuse cu blândeţe:

— Ţi s-a prezentat propunerea noastră?

— Adică sugestia că ar fi bine să mint la conferinţa interstelară?

Zayon se uită la el neliniştit şi puţin surprins.

— Nu, spuse el, propunerea de a ni te alătura, de a deveni un siriusian.

— Cred că la punctul ăsta nu am ajuns, domnule ofiţer.

— Atunci, gândeşte-te la această ofertă. Serviciul nostru cunoaşte şi respectă capacitatea şi realizările tale. Te risipeşti pe Pământ, pe un Pământ care într-o zi s-ar putea să dispară, din motive pur biologice.

— Motive biologice? se încruntă Lucky. Domnule ofiţer Zayon, siriusienii sunt descendenţii pământenilor.

— Aşa este, dar nu ai tuturor pământenilor, ci doar ai celor mai buni, ai celor cu iniţiativă şi cu putere de a ajunge la stele şi de a le coloniza. Noi ne-am menţinut descendenţa pură. Nu am permis existenţa celor cu slăbiciuni, cu tare genetice. Am plivit tot ce era nepotrivit între noi şi acum suntem o rasă pură, de oameni puternici şi sănătoşi, în vreme ce Pământul rămâne un conglomerat de nefericiţi bolnavi şi diformi.

— Am avut chiar aici, până adineaori, un asemenea exemplar, interveni Devoure. E vorba de companionul consilierului. M-a înfuriat şi mi-a provocat greaţă să fiu în aceeaşi cameră cu el: o maimuţă travestită în om, un diform de un metru şi jumătate, un…

— Domnule Devoure, e un om mai bun decât tine, spuse Lucky încet.

Devoure se ridică, tremurând, cu pumnul tras înapoi. Dar Zayon se apropie de el şi-i puse o mână pe umăr.

— Devoure, ia loc, te rog, şi lasă-mă să continuu. Nu avem timp pentru certuri colaterale.

Devoure îi luă mâna, aruncând-o supărat. Dar se aşeză la loc pe scaun.

Ofiţerul Zayon continuă, cu o voce persuasivă şi sinceră:

— Consiliere Starr, pentru celelalte lumi Pământul este o ameninţare îngrozitoare, o bombă de sub-umanitate, gata să explodeze şi să contamineze Galaxia noastră atât de curată. Nu vrem să se întâmple asta şi nu putem accepta

una ca asta. Pentru asta luptăm noi: pentru o specie umană curată, formată doar din cei mai puternici.

Lucky îi răspunse:

— E vorba de o specie compusă din cei pe care voi îi consideraţi suficient de puternici. Dar puterea se regăseşte sub toate formele posibile. Marii oameni ai Pământului au fost şi înalţi, şi scunzi, aveau toate manierele şi formele de capete posibile, la fel, erau de toate culorile şi vorbeau toate limbile. Salvarea noastră şi a întregii omeniri constă în varietate.

— Repeţi ca un papagal lucrurile cu care te-au îndoctrinat. Tinere consilier, nu-ţi dai seama că eşti unul de-ai noştri? Eşti înalt, puternic, construit ca un siriusian; ai curajul şi îndrăzneala unui siriusian. De ce să te amesteci tu cu toate scursorile pământene împotriva unor oameni ca tine, pur şi simplu pentru că ai avut ghinionul să te naşti pe Pământ?

— Concluzia tuturor acestora, domnule ofiţer, este că doriţi să vin la conferinţa interstelară de pe Vesta şi să emit afirmaţii în favoarea lui Sirius.

— Să ajuţi Sirius, da, dar nu să spui minciuni. Ne-ai spionat, iar nava ta era evident înarmată.

— Dar vă pierdeţi timpul. Domnul Devoure a discutat deja problema cu mine.

— Şi ai fost de acord să devii siriusianul care eşti de fapt? întrebă Zayon, cu faţa luminată de neaşteptata posibilitate.

Lucky aruncă o privire piezişă în direcţia lui Devoure, care îşi inspecta nodurile degetelor, cu un aer indiferent, apoi spuse:

— Cum să vă spun, domnul Devoure a avansat propunerea într-o manieră puţin diferită. Poate că nu v-a informat mai devreme asupra sosirii mele, ca să discute el mai întâi cu mine şi să-şi poată folosi propriile metode persuasive. Pe scurt, mi-a spus foarte limpede că trebuie să particip la conferinţă, în termenii dictaţi de Sirius, altfel prietenul meu Bigman va fi trimis într-o navă spaţială fără facilităţi şi va muri de foame.

Cei doi ofiţeri siriusieni se întoarseră încet să-l privească pe Devoure, care-şi continua liniştit contemplarea articulaţiilor.

Yonge vorbi răspicat şi rar, direct spre Devoure:

— Domnule, nu este în tradiţia Serviciului…

Dar Devoure explodă într-o furie nestăpânită:

— Eu nu fac parte din Serviciu şi nu dau nici jumătate de credit pe tradiţia voastră. Eu am comanda acestei baze, iar securitatea ei cade în responsabilitatea mea. Voi doi aţi fost numiţi să mă însoţiţi ca delegaţi la conferinţa de pe Vesta, ca să fie reprezentat şi Serviciul, dar eu sunt şeful delegaţiei, iar succesul conferinţei cade tot în responsabilitatea mea. Dacă acest pământean nu agreează tipul de moarte pe care i l-am rezervat maimuţoiului pe care-l are ca prieten, nu are decât să fie de acord cu termenii noştri. Şi va fi de acord cu termenii noştri mult mai rapid decât cu nefericita voastră propunere de a-l face siriusian.

Devoure se ridicase furios din scaun şi păşise spre capătul îndepărtat al camerei. Acum se uita la cei doi ofiţeri, care îl ascultau, cu feţele nemişcate într-o grimasă de autocontrol.

— M-am săturat să vă tot băgaţi nasul. Serviciul a avut o grămadă de timp ca să o ia înaintea Pământului, dar realizările în direcţia asta sunt de plâns. Să mă audă şi pământeanul ăsta. Ar trebui să ştie, mai mult ca oricine. Serviciul are nişte realizări mizerabile. Eu sunt cel care l-a prins în capcană pe acest Starr, nu Serviciul. Dumneavoastră, domnilor, v-ar trebui ceva mai multă îndrăzneală, iar eu intenţionez să furnizez…

În acea clipă, un robot deschise brusc uşa şi spuse:

— Stăpânilor, îmi cer iertare, intru aici fără ordinele dumneavoastră, dar am primit instrucţiuni să vă spun tot ce priveşte micul stăpân care a fost închis…

— Bigman, strigă Lucky, sărind în picioare. Ce i s-a întâmplat?

După ce fusese cărat pe sus afară din cameră, Bigman începuse să se gândească furios cum să le-o coacă lor. Nu

la vreo metodă de evadare, nu. Nu era atât de nerealist încât să creadă că ar putea să-şi croiască drum prin hoardele de roboţi şi, de unul singur, să iasă dintr-o bază atât de bine organizată ca asta, chiar dacă ar fi avut la dispoziţie nava Shooting Starr. Pe care nici n-o avea la dispoziţie, de altfel.

Dar existau probleme mult mai grave.

Lucky era ispitit să se dezonoreze şi să trădeze, iar momeala pentru treaba asta era viaţa lui, a lui Bigman.

Oricum ar fi fost, Lucky nu trebuia supus unei asemenea alegeri. Nu trebuia să-i salveze viaţa lui, a lui Bigman, cu preţul unei trădări. Dar nici nu trebuia să-şi salveze onoarea sacrificându-l pe Bigman şi suportând apoi remuşcări tot restul vieţii.

Exista o singură cale de a împiedica aceste alternative, iar Bigman trata varianta cu toată seriozitatea. Oare nu putea să moară în vreun fel astfel încât Lucky să nu aibă ce să facă şi nici să-şi poată face vreun reproş? Atunci pământeanul acela al lui nu ar mai fi avut la dispoziţie viaţa lui Bigman cu care să facă troc.

Bigman fusese împins cu forţa într-o mică maşină antigravitică şi dus într-o altă cursă de două minute.

Dar cele două minute i-au fost suficiente pentru a cristaliza ideile următoarelor lui acţiuni. Anii petrecuţi cu Lucky fuseseră nişte ani fericiţi şi al naibii de interesanţi. Anii ăştia fuseseră plini, trăise în ei o viaţă întreagă şi privise moartea în faţă, fără frică. Putea să se uite şi acum în ochii morţii, tot fără frică.

Iar o moarte rapidă nu putea fi atât de rapidă încât să nu-i permită să i-o arate el lui Devoure. În toată viaţa lui, nimeni nu-l insultase fără să-i cunoască riposta. Nu putea să moară şi să nu egaleze scorul. Gândul la siriusianul cel arogant îl umplea de furie pe Bigman, iar o clipă nu ştiu ce anume îl stârnea mai tare, ura faţă de siriusian sau prietenia pentru Lucky.

Roboţii îl ridicară din maşina antigravifică, iar un altul îşi trecu uriaşele braţe de metal cu blândeţe şi mare

îndemânare în josul trupului micului marţian, în căutarea rutinieră a unor arme.

Bigman avu un moment de panică şi se luptă inutil să înlăture braţul robotului.

— Am fost verificat la bord şi m-au lăsat să ies, strigă el, dar robotul termină verificarea fără să-l ia în seamă.

Primii doi roboţi îl prinseră din nou, gata să-l ducă într-o clădire. Acum era timpul. Îndată ce era dus într-o celulă, cu planele de forţă care să-i îngrădească mişcările, sarcina lui ar fi fost mult mai grea.

Bigman îşi întinse picioarele înainte disperat şi încercă să facă un salt înapoi printre roboţi. Dar fu oprit din rotaţia completă de către roboţii care-l prinseseră de braţe.

— Sunt foarte întristat, stăpâne, spuse unul, că v-aţi plasat într-o poziţie atât de dureroasă. Dacă veţi rămâne nemişcat, astfel încât să nu afectaţi misiunea noastră desemnată, vă vom ţine cât mai puţin neplăcut posibil.

Dar Bigman încercă din nou saltul înapoi, iar apoi strigă cu un glas sfâşietor:

— Braţul meu!!!

Roboţii îngenunchează imediat şi-l depuseră cu mare atenţie pe Bigman pe spate.

— Sunteţi în suferinţă, stăpâne?

— Idioţilor, mi-aţi rupt braţul. Nu mă atingeţi! Aduceţi o fiinţă umană ca să se ocupe de braţul meu rupt, sau aduceţi un robot care poate asta.

Şi-şi termină vorba cu un geamăt şi cu o faţă răvăşită de o durere chinuitoare.

Roboţii se retraseră încet, cu ochii pe el. Nu aveau sentimente, nu puteau avea. Dar în ei se afla un creier pozitronic, cu circuite a căror orientare era controlată de potenţiale şi contrapotenţiale determinate de cele Trei Legi ale Roboticii. În cursul îndeplinirii condiţiilor uneia dintre legi – A Doua, care spunea că trebuie să se supună unui ordin, în cazul acesta să transporte o fiinţă umană într-un anume loc – încălcaseră o lege mai importantă, anume Prima, aceea că nu au voie să facă nici un rău unei fiinţe

umane. Rezultatul din creierele lor trebuie să fi fost un haos pozitronic.

Bigman striga cu glas pătrunzător:

— Chemaţi pe cineva în ajutor… Pe nisipurile de pe Marte! Aduceţi…

Era un ordin, un ordin care avea în spatele lui greutatea Primei Legi. O fiinţă umană era rănită. Roboţii se întoarseră şi începură să meargă în toate direcţiile. Mâna lui Bigman se repezi ca fulgerul spre marginea cizmei. Bigman se ridică cu vioiciune, cu un pistol sonic în mână, în curs de încălzire.

La auzul sunetului ascuţit scos de armă, unul dintre roboţi se întoarse şi spuse, cu voce tremurătoare şi îngroşată, semn de slăbiciune a creierului pozitronic aiurit de situaţie:

— Atunci probbblema nu e în durrerre?

Al doilea robot se întorsese şi el.

— Duceţi-mă înapoi la stăpânii voştri, spuse Bigman, foarte hotărât.

Era tot un ordin, dar de data asta nu mai era susţinut de Prima Lege. La urma urmei, nici o fiinţă omenească nu fusese rănită. La această revelaţie, roboţii nu au avut nici un şoc, nu au fost surprinşi. Robotul cel mai apropiat i-a spus simplu, cu o voce din nou clară:

— Întrucât braţul dumneavoastră nu a fost stricat, a devenit necesar ca noi să ne îndeplinim ordinul iniţial. Vă rog să veniţi cu noi.

Bigman nu-şi pierdu vremea. Pistolul sonic scoase o flăcăruie fără zgomot, iar capul robotului se transformă într-o bucată de metal topit. Restul se prăbuşi.

Al doilea robot spuse:

— Nu va ajuta cu nimic oprirea funcţionării noastre.

Şi se îndreptă spre el.

Dar autoprotejarea era abia a Treia Lege. Un robot nu putea să refuze să îndeplinească un ordin (Legea a Doua) doar pe baza Legii a Treia. De aceea, el putea să se îndrepte în direcţia armei lui Bigman fără reţineri. Şi alţi roboţi veneau, din toate direcţiile, chemaţi prin radio, fără

îndoială, atunci când Bigman se prefăcuse că-şi rupsese braţul.

Toţi ar fi păşit în raza de acţiune a armei, dar unii aveau să reziste descărcării şi sigur aveau să-l covârşească şi să-l transporte la închisoare. Evident că nu şi-ar mai fi putut provoca moartea rapidă de care avea nevoie, iar Lucky ar fi fost în continuare pus în faţa acelei alternative de nesuportat.

Nu mai avea decât o soluţie. Bigman puse pistolul sonic la tâmplă.

11. BIGMAN ÎMPOTRIVA TUTUROR

Bigman strigă pătrunzător:

— Nu mai faceţi nici un pas! Dacă se mai apropie vreunul, voi fi nevoit să trag. Mă veţi omorî!

Se pregăti sufleteşte pentru eventuala moarte. Dacă altceva nu mai putea face, era nevoit să tragă.

Dar roboţii se opriră. Nici unul n-a mai mişcat. Ochii lui Bigman măturară peisajul, de la dreapta la stânga. Un robot fără cap era întins la pământ, grămadă inutilă de metal. Unul stătea în picioare, cu braţele pe jumătate ridicate să-l prindă. Un altul se afla la treizeci de metri distanţă, surprins în plin mers.

Bigman se întoarse încet. Un robot tocmai ieşea dintr-o clădire. Acum era prins chiar în prag. În depărtare se mai vedeau şi alţii. Dar toţi încremeniseră pe loc, de parcă ar fi fost prinşi de o paralizie subită.

Nu era prea surprins. Era Prima Lege. Orice altceva trecuse pe un plan secund: ordine, propria lor existenţă, totul. Nu puteau să se mişte, dacă deplasarea lor însemna suferinţa unei fiinţe omeneşti.

Bigman spuse:

— Toţi roboţii, cu excepţia acestuia – şi arătă spre cel din faţa lui, cel mai apropiat, însoţitorul celui distrus de el – să plece. Întoarceţi-vă la misiunile voastre imediat anterioare şi uitaţi de mine şi de ceea ce s-a întâmplat aici. Dacă nu vă veţi supune ordinelor pe loc, aceasta înseamnă moartea mea.

Într-adevăr, toţi în afară de cel indicat au plecat. Asta înseamnă să joci tare cu ei, gândi Bigman, zâmbind, întrebându-se dacă nu cumva potenţialul necesar pentru deplasarea pozitronilor nu este prea intens şi va afecta acel burete de platină şi iridiu care constituia delicatele creiere pozitronice.

Avea neîncrederea faţă de roboţi caracteristică pământenilor şi spera că chiar îi va fi distrus.

Toţi roboţii, mai puţin unul, dispăruseră. Ţeava pistolului sonic încă era lipită de tâmpla lui Bigman.

Spuse robotului rămas cu el:

— Du-mă înapoi la stăpânul tău.

Ar fi vrut să folosească un termen mai dur, dar era greu de crezut că un robot va înţelege fineţurile unei insulte.

— Acum! spuse Bigman. Şi repede! Nu permite nici unui robot sau stăpân să ne stea în cale. Voi folosi acest pistol împotriva oricărui stăpân care se apropie de noi sau, la nevoie, îl voi folosi asupra mea.

Robotul spuse răguşit (primul semn al proastei funcţionări a creierului pozitronic, îi spusese Lucky lui Bigman pe vremuri, este schimbarea timbrului vocii):

— Voi îndeplini ordinele. Stăpânul să fie încredinţat că nu voi face nimic care să-i facă rău lui sau oricărui alt stăpân.

Se întoarse şi merse înaintea lui spre maşina antigravifică. Bigman îl urmă, pregătit pentru vreun truc roboţesc pe drumul de întoarcere. Dar n-a fost nici un truc. Un robot este o maşină care se supune unor reguli de acţiune de care nu poate scăpa. Trebuia să-şi amintească lucrurile astea. Numai fiinţele umane puteau minţi şi înşela.

Când se opriră la biroul lui Devoure, Bigman spuse:

— Am să aştept în maşină. Nu voi pleca. Mergi înăuntru şi spune-i stăpânului Devoure că stăpânul Bigman e liber şi-l aşteaptă.

Bigman se luptă puţin cu tentaţia, dar de data asta tentaţia era mult prea puternică, pentru că Devoure era prea aproape.

— Zi-i să-şi mişte încoace hoitu’ ăla gras. Şi zi-i că are de ales între pistoale sonice şi pumni, mi-e indiferent. Zi-i că dacă face pe el de frică o să vin eu înăuntru şi o să-i fac fundul arşice, de aici până la Marte.

Sten Devoure se holba la robot. Nu-i venea să creadă, iar faţa lui întunecată trăda nişte ochi furioşi, ascunşi sub sprâncenele ridicate a mirare.

— Cum adică, e liber, asta vrei să spui? Şi e înarmat?

Se uită la cei doi ofiţeri din Serviciul Spaţial, care se uitau şi ei la el, cu o uimire nedisimulată. Lucky mormăia pe sub mustaţă “Galaxie Mare!” Bigman cel de neînfrânat o să strice totul. Şi pe deasupra o să-şi piardă viaţa.

Ofiţerul Zayon se ridică cu greutate în picioare.

— Devoure, doar nu te aştepţi ca robotul să mintă, nu?

Păşi spre telefonul de perete şi formă rapid combinaţia de urgenţă.

— Dacă avem în bază un pământean foarte hotărât, trebuie să luăm măsuri.

— Cum se face că e înarmat?

Devoure încă nu reuşise să scape de povara confuziei, dar se repezea deja spre uşă. Lucky îl urma, dar siriusianul se răsuci pe călcâie.

— Starr, stai pe loc.

Se întoarse spre robot.

— Stai cu acest pământean. Nu are voie să părăsească clădirea în nici o circumstanţă dată.

Acum părea să fi luat o decizie. Se grăbi în afara camerei, luând cu el un blaster greu. Zayon şi Yonge ezitară, îi aruncară lui Lucky o privire grăbită, apoi priviră şi spre robot şi luară şi ei decizia de a-l urma pe Devoure.

Zona din faţa biroului lui Devoure era largă şi scăldată în lumina artificială care reproducea tenta uşor albastruie a lui Sirius. Bigman se afla în mijlocul acestei zone, iar la o sută de metri de el se aflau cinci roboţi, în vreme ce din alte direcţii se apropiau alţii.

— Mergeţi şi ridicaţi-l, bubui vocea lui Devoure, care gesticula către roboţii cei mai apropiaţi, arătând spre Bigman.

— Mai mult nu se vor apropia, bubui şi vocea lui Bigman. Dacă mai fac o mişcare spre mine, îţi găuresc inima, iar ei ştiu asta. Roboţii nu pot să rişte una ca asta.

Şi Bigman se uita la ei batjocoritor.

Devoure roşi de furie şi lăsă blasterul din mână.

— Ai grijă să nu te loveşti cu blasterul ăla, spuse Bigman. Îl ţii puţin cam prea aproape de tine.

Bigman ţinea cotul drept proptit în palma stângă. În vreme ce vorbea, pumnul drept i se strângea încet, iar din ţeava pistolului sonic care abia se iţea între al doilea şi al treilea deget pulsa în afară un mic jet de deuteriu, care încerca să scape de chingile unui câmp magnetic. Era nevoie de o îndemânare de mare clasă ca să ajustezi priza şi poziţia necesară a degetului opozabil, dar Bigman poseda acea îndemânare, mai mult decât oricine în Sistemul Solar.

Vârful ţevii blasterului lui Devoure era o scânteie micuţă, albă, iar Devoure scoase un strigăt de surpriză şi lăsă arma să cadă.

— Nu ştiu cum sunt ăilalţi nenorociţi de lângă tine, dar dacă vreunul din voi face vreo mişcare care seamănă a mână dusă la blaster, n-o să sfârşească mişcarea aia.

Toţi îngheţară. Yonge spuse, după o clipă, cu prudenţă:

— Cum se face că eşti înarmat?

— Un robot, răspunse emfatic Bigman, nu e mai deştept decât amărăşteanul care-l comandă. Roboţii care m-au percheziţionat pe navă au fost instruiţi de cineva care habar n-are la ce mai pot folosi cizmele unui marţian, în afară de băgat picioarele în ele.

— Şi cum ai trecut de roboţi?

— Am fost nevoit să distrug unul, spuse cu răceală Bigman.

— Ai distrus un robot?

Cei trei siriusieni fură toţi străbătuţi instantaneu de o senzaţie de oroare.

Bigman simţea cum creşte tensiunea. Nu-i era lui de roboţii care-l înconjurau, ci că în orice moment putea să apară un alt siriusian, un om, care să-l împuşte pe la spate, de la o distanţă convenabilă.

Parcă simţea o căldură între omoplaţi, în aşteptarea detonării. Mă rog, o să fie ceva rapid, n-o să simtă nimic. Iar dacă Lucky nu mai poate fi supus şantajului, atunci el, Bigman, va fi învingătorul.

Doar că mai întâi voia să i-o plătească lui Devoure, acelui mizerabil grăsan – şi siriusian, pe deasupra! – care-i

spusese nişte chestii pentru care nimeni în Univers nu merita să mai vadă lumina Soarelui.

— V-aş putea împuşca pe toţi, spuse Bigman. Vreţi să cădem la o înţelegere?

— N-o să ne împuşti, spuse liniştit ofiţerul Serviciului numit Yonge. Deschiderea focului ar însemna că Pământul a deschis ostilităţile împotriva unei planete din Sistemul Sirius. Iar asta ar putea însemna război.

— În plus, tună şi vocea lui Devoure, dacă ne ataci, roboţii îşi vor ieşi din blocaj. Ei vor apăra trei oameni, nu unul. Aşa că aruncă pistolul ăla şi predă-te la loc.

— Bine. Trimiteţi roboţii, am să mă predau vouă.

— Roboţii se vor ocupa de tine, spuse Devoure, întorcându-se nonşalant spre ceilalţi siriusieni şi spunând afectat: Mă mănâncă pielea numai la gândul că aş putea atinge acest umanoid diform.

Arma lui Bigman fulgeră pe loc, mica bilă de foc explodă la o jumătate de metru în faţa ochilor lui Devoure.

— Mai zi asta o dată şi te las orb de tot. Dacă roboţii fac vreo mişcare, o încasaţi toţi trei înainte să ajungă ei la noi. Poate să însemne câte războaie vreţi voi, dar pentru voi trei n-o să mai conteze. Ordonaţi roboţilor să se care de aici, iar eu mă voi preda lui Devoure, dacă e în stare să mă preia. O să-mi arunc arma către unul din voi doi, ceilalţi, şi o să mă predau.

Zayon spuse ţeapăn:

— E de bun simţ, Devoure.

Devoure încă se freca la ochi:

— Atunci ia-i arma aia. Du-te la el şi ia-i-o.

— Stai, spuse Bigman. Nu te mişca încă. Vreau cuvântul tău de onoare că nu voi fi împuşcat şi nici dat pe mâna roboţilor. Devoure e cel care trebuie să mă facă prizonier.

— Să-ţi dau ţie cuvântul meu de onoare? explodă Devoure.

— Mie. Dar nu mă refeream la cuvântul tău de onoare, ci la unul din ceilalţi doi. Au uniforma Serviciului Siriusian şi cuvântul lor are însemnătate pentru mine. Dacă le predau

lor arma, îşi dau ei cuvântul că se vor depărta, în vreme ce tu, Devoure, vei veni să mă faci prizonier, neînarmat?

— Ai cuvântul meu, spuse Zayon.

— Şi pe al meu, adăugă Yonge.

— Ce e asta? se supără Devoure. Nu am nici cea mai mică intenţie să ating această creatură.

— Ţi-e frică, cumva? întrebă Bigman, duios. Sunt prea mare cumva pentru tine, Devoure? Mi-ai zis atâtea măscări şi acum nu vrei să pui muşchii la bătaie după ce te-a luat gura pe dinainte? Iată arma mea, domnilor ofiţeri.

Aruncă brusc arma în direcţia lui Zayon. Acesta o prinse cu multă siguranţă.

Bigman aşteptă. Oare acum vine moartea?

Dar Zayon băgă arma în buzunar.

Devoure strigă pe loc:

— Roboţi!

Dar Zayon strigă, cu aceeaşi vigoare:

— Roboţi, plecaţi de aici!

Apoi, spre Devoure:

— I-am dat cuvântul. Va trebui să-l iei tu însuţi prizonier.

— Sau vin eu după tine? se auzi vocea batjocoritoare a lui Bigman.

Devoure pufni fără un cuvânt şi se grăbi să ajungă la Bigman. Micul marţian aştepta uşor ghemuit, apoi făcu un mic pas lateral, pentru a evita mâna întinsă să-l apuce, şi se întinse ca un arc bine strâns.

Pumnul lovi faţa celuilalt cum loveşte o căpăţână de varză, iar Devoure avu un recul de câţiva paşi şi căzu în fund, privind la Bigman cu o uitătură tâmpă, uluită. Obrazul drept se înroşise, iar din colţul gurii i se prelingea un firicel de sânge. Duse un deget la el, îl şterse şi se uită la sânge cu o neîncredere aproape comică.

— Pământeanul ăsta e mai înalt decât pare, spuse Yonge.

— Nu sunt pământean, sunt marţian! sări Bigman, jignit. Ridică-te, Devoure. Sau eşti prea gâscă? Nu eşti în stare de nimic dacă nu ai roboţii să o facă pentru tine? Când mănânci, te şterge la gură un robot?

Devoure scoase un strigăt răguşit şi se ridică în picioare, dar fără a se repezi la Bigman. Doar se apucă să-i dea târcoale, respirând greu şi privindu-l cu ochi injectaţi de ură.

Bigman se rotea după el, privind la acel om care gâfâia, privind la braţele acelea lipsite de orice îndemânare şi la picioarele mişcate cu stângăcie. Da, se gândi Bigman, siriusianul ăsta nu s-a bătut în viaţa lui cu pumnii.

Bigman se apropie de el şi-i prinse mâna cu o mişcare bruscă, răsucindu-i-o. Cu un urlet, Devoure, făcu un salt în aer şi căzu lat.

Bigman se retrase.

— Care e problema, domnilor? Doar nu sunt un subiect, sunt un obiect, după spusele dumnealui. Care e problema dumneavoastră?

Devoure se uită în sus la cei doi oameni ai Serviciului, cu o uitătură ucigaşă. Se ridică în genunchi şi puse gemând o mână la şoldul cu care lovise solul.

Cei doi siriusieni nu făcură nici un gest să-l ajute, ci doar se uitară apatici cum Bigman îl doboară iar şi iar pe Devoure.

Într-un sfârşit, Zayon păşi spre el.

— Marţianule, dacă mai continui aşa o să-l răneşti grav. Înţelegerea noastră a fost să-l laşi pe Devoure să te captureze cu mâinile goale şi cred că ai făcut destul din ceea ce voiai să faci. Destul. Acum, te rog să mi te predai mie în linişte, altfel voi fi nevoit să apelez la propria ta armă.

Dar Devoure, care gâfâia zgomotos, şuieră:

— La o parte, Zayon. E prea târziu pentru aşa ceva. Înapoi, îţi zic.

Şi scoase un strigăt ascuţit:

— Roboţi! Veniţi aici!

— Mi se va preda mie, spuse calm Zayon.

— Nici o predare! urlă Devoure. Faţa lui umflată arăta o durere fizică intensă şi o furie şi mai intensă. Nici un fel de predare. Tu, robotule, cel mai apropiat – nu mă interesează ce număr de serie ai. Ia acest obiect.

Şi Devoure arătă spre Bigman:

— Distruge-l! Sfărâmă-l! Rupe-l în bucăţi!

Yonge strigă îngrozit:

— Devoure, ai înnebunit? Un robot nu poate face aşa ceva.

Robotul rămăsese în aşteptare, nemişcat.

Devoure insistă:

— Nu poţi să faci rău unei fiinţe umane, robotule. Nu-ţi cer asta. Ce vezi aici nu e o fiinţă umană.

Robotul se întoarse spre Bigman.

Bigman îi strigă lui Devoure:

— N-o să te creadă. Poate că tu mă consideri neom, dar roboţii ştiu mai bine.

— Uită-te aici, robotule. Vorbeşte ca un om şi are formă de om, dar şi tu faci aceleaşi lucruri, fără a fi om. Pot să-ţi demonstrez că nu este om. Ai văzut vreodată un om atât de mic? Asta e dovada că nu e om. Este un animal şi… şi-mi face rău mie chiar acum. Trebuie să-l distrugi.

— Aşa, fugi la mămica robot, strigă Bigman, batjocoritor.

Dar robotul deja se deplasa spre el.

Yonge se interpuse între robot şi Bigman.

— Nu pot să permit aşa ceva, Devoure. Un robot nu are voie să facă aşa ceva, fie şi numai pentru că diferenţa de potenţial din creierul pozitronic îl va distruge.

Devoure nu mai ţinea cont de nimic şi spuse cu o şoaptă şuierată:

— Sunt superiorul tău. Dacă faci cel mai mic gest de a mă împiedica, până mâine ai zburat din Serviciu.

În Serviciu supunerea era a doua natură. Yonge se dădu înapoi, dar în privirea lui se putea citi o intensă disperare şi oroare.

Robotul accelerase mişcarea spre Bigman, care începea să se retragă prudent.

— Sunt o fiinţă umană, spuse el.

— Nu este, strigă furios Devoure. Nu este uman. Distruge-l, rupe-l în bucăţi. Şi fă-o încet.

Bigman se simţi parcurs de un fior de gheaţă. Brusc, şi gura îi era uscată ca iasca. Asta nu calculase. E drept, o moarte rapidă calculase, dar asta…

Nu mai avea încotro să fugă fără preţioasa lui armă aciculară. În spatele lui se aflau alţi şi alţi roboţi, iar toţi aflaseră că el nu este om.

12. ARTA PREDĂRII

Figura buhăită şi suferindă a lui Devoure afişa un zâmbet triumfător. Probabil că îl durea rău, pentru că una din buze îi era crăpată, iar el o tampona absent cu o batistă, dar ochii îi erau fixaţi pe robotul care se deplasa spre Bigman şi părea că nu-i mai pasă de nimic altceva.

Micul marţian nu se mai putea retrage decât doi metri, iar Devoure nu mai făcea nici un efort ca să grăbească înaintarea robotului sau să-i pună şi pe ceilalţi în mişcare.

— Devoure, pentru numele lui Sirius, interveni Yonge, nu e nevoie să faci asta.

— Yonge, fără comentarii, spuse Devoure agitat. Acest umanoid a distrus un robot şi probabil că a avariat alţi câţiva. Va trebui să verificăm toţi roboţii care au fost afectaţi de vederea violenţei aplicate de el. Ceea ce merită el este moartea.

Zayon puse o mână pe umărul lui Yonge, ca să-l potolească, dar acesta i-o îndepărtă enervat. Yonge preluă ideea:

— Moartea? Bine, moarte. Atunci trimite-l pe Sirius şi trimite-l în faţa tribunalului, ca să fie executat conform legii. Sau organizează aici un proces şi trimite-l în faţa blasterelor cum scrie la carte. Dar asta nu e execuţie. Doar pentru că te-a bătut…

Devoure urlă la el, cuprins de o furie subită:

— Destul! Gata, te-ai băgat prea mult în deciziile mele! Eşti arestat. Zayon, ia-i blasterul şi aruncă-mi-l mie.

Îşi întoarse pentru scurt timp privirea de la Bigman.

— Fă-o, Zayon, sau, pe toţi demonii spaţiului, te fac şi pe tine bucăţi.

Cu amărăciunea întipărită pe faţă, fără cuvinte, Zayon întinse mâna spre Yonge. Yonge ezita, cu degetele strânse pe patul blasterului lui, pe jumătate scos din teacă, la furie.

Zayon îi şopti repede:

— Nu, Yonge, nu-i oferi pretexte. O să ridice starea de arest după ce o să-i treacă nebunia asta. O să fie obligat.

Devoure aştepta nerăbdător:

— Vreau acel blaster.

Yonge scoase blasterul din teacă cu mână tremurătoare şi i-l oferi lui Zayon, cu patul în faţă. Zayon i-l aruncă lui Devoure la picioare, iar acesta îl ridică de jos.

Bigman, care păstrase o tăcere disperată în tot acest timp, căutând orice portiţă de scăpare, în vreme ce mâna monstruoasă a robotului se strângea în jurul încheieturii mâinii lui, strigă brusc:

— Nu mă atinge! Sunt un stăpân!

Robotul ezită o clipă, apoi măr i strânsoarea. Cealaltă mână se întinse spre umărul lui Bigman. Devoure râdea, cu un gâlgâit ascuţit.

Yonge făcu stânga-împrejur şi spuse sufocat de indignare:

— Cel puţin, nu voi fi nevoit să asist la această crimă comisă din laşitate.

Drept urmare, nu a fost cu faţa la cele ce au urmat…

Lucky îşi păstrase cu greu calmul după plecarea celor trei siriusieni. Din punct de vedere pur fizic, nu avea cum să se pună cu un robot cu mâinile goale. Undeva în clădire se găsea, teoretic, o armă cu care să distrugi un robot; după aceea, ar fi putut ieşi din clădire şi chiar ar fi putut să-i doboare pe cei trei siriusieni.

Dar n-ar fi avut cum să plece de pe Titan, nici cum să se lupte cu toată baza.

Mai rău, dacă era omorât – şi oricum ar fi fost omorât – ar fi ratat scopul lui iniţial, profund. Iar asta nu avea voie să rişte.

Îi spuse robotului:

— Ce s-a întâmplat cu stăpânul Bigman? Defineşte rapid caracteristicile stării lui.

Robotul se supuse, iar Lucky îl ascultă cu o atenţie încordată, dureroasă. Îşi dădu seama de ezitările şi modificările cuvintelor, de îngroşarea vocii la descrierea dublei cacealmale a lui Bigman, care forţase roboţii să-i

facă pe plac, simulând sau ameninţând cu răul făcut unei fiinţe umane.

Lucky gemu în sinea lui. Un robot mort! Legea siriusiană o să-şi arunce asupra lui Bigman întreaga ei greutate. Lucky ştia destule despre civilizaţia siriusiană şi despre consideraţia acordată de siriusieni roboţilor. Pentru roboticid nu existau circumstanţe atenuante.

Cum să-l mai salveze în situaţia asta pe impulsivul Bigman?

Lucky îşi aminti de tentativa lui pe jumătate insistentă de a-l lăsa pe Bigman în interiorul lui Mimas. Nu prevăzuse cu exactitate situaţia prezentă, dar se temuse că temperamentul lui Bigman va izbucni în delicatele circumstanţe întrevăzute de el. Ar fi putut insista ca Bigman să rămână acolo, dar la ce i-ar fi folosit? Chiar în timp ce gândea toate astea, îşi dădea seama că avea nevoie de compania lui Bigman.

Dar acum trebuia să-l salveze. Trebuia să-l salveze cumva.

Se deplasă rapid spre ieşirea din clădire, dar robotul i se puse în faţă.

— Conform instrucsiunilor mele, stăpânul a nu părăsi clădirea nici într-o circumssstanţă.

— Nu părăsesc clădirea, spuse tăios Lucky. Doar mă duc spre uşă. Nu ai instrucţiuni ca să mă împiedici.

Robotul ezită o clipă, dar apoi repetă:

— Conform instrucsiunilor mele, stăpânul a nu părăsi clădirea nici într-o circumssstanţă.

Disperat, Lucky încercă să-l împingă în lături, dar fu prins, ţinut strâns şi apoi împins înapoi.

Lucky îşi muşcă nerăbdător buza. Un robot neatins, raţionă el, ar fi interpretat instrucţiunile lui în profunzime. Dar acesta era avariat. Înţelegerea lui coborâse la esenţele roboticii.

Dar trebuia să-l vadă pe Bigman. Se repezi înapoi, la masa de discuţii. În centrul acesteia se afla un aparat pentru reproducerea imaginilor tridimensionale, care fusese

folosit de Devoure la chemarea celor doi oameni ai Serviciului.

— Tu, robotule! strigă Lucky.

Robotul se îndreptă bătrâneşte spre masă.

— Cum funcţionează proiectorul de imagini? întrebă Lucky.

Robotul era foarte lent, iar vorbirea îi era tot mai greoaie. Răspunse:

— Comendile a fi la panou de retras.

— Ce panou?

Robotul îi arătă, trăgând cu stângăcie un sertar din aparat.

— Bine, spuse Lucky. Pot să-l focalizez în zona aflată în imediată vecinătate cu clădirea? Arată-mi. Fă-o tu.

Se retrase, ca să-i permită robotului să umble la comenzi.

— Ssss-a fffaccut, stăpâne.

— Atunci, vreau să văd.

Zona de afară se vedea deasupra mesei în miniatură, cu nişte oameni minusculi. Robotul se mutase în altă parte a camerei şi privea în altă direcţie.

Lucky nu l-a mai chemat. Nu avea sunet, dar, în timp ce întindea mâna spre ce credea el că ar fi comanda sunetului, atenţia îi fu atrasă de bătaia în curs. Devoure se bătea cu Bigman. Se bătea cu Bigman!

Cum reuşise aghiuţă ăsta de Bigman să-i convingă pe ceilalţi doi să stea deoparte şi să-l lase să se dezlănţuie? Pentru că, evident, Bigman îşi făcea adversarul arşice. Dar Lucky nu simţea nici o plăcere să-l vadă.

Toate astea nu se puteau sfârşi decât cu moartea lui Bigman, iar Lucky îşi dădea seama că Bigman ştie şi că nu-i pasă. Micul marţian era în stare să înfrunte o moarte sigură, să rişte orice, numai să răzbune o insultă… A, uite că unul dintre oamenii Serviciului îl opreşte.

Lucky descoperi comanda sonorului. Din imaginea reprodusă izbucniră cuvinte: chemarea isterică a roboţilor de către Devoure şi ordinul lui de a-l distruge pe Bigman.

O fracţiune de secundă, Lucky crezu că nu a auzit bine, dar imediat după aceea bătu cu disperare cu pumnii în masă şi se răsuci pe loc.

Trebuia să iasă, dar cum?

Era acolo, cu un robot căruia îi zbâmâia prin ce-i mai rămăsese din circuitele pozitronice din creier doar ordinul de a nu-l lăsa pe el să iasă, cu orice preţ.

Galaxie mare, chiar nu exista nimic cu prioritate mai mare decât ordinul ăsta? Nu avea nici măcar o armă cu care să-l ameninţe pe robot că se va sinucide.

Ochii îi căzură pe telefonul din perete. Ultima oară îl văzuse la aparat pe Zayon, vorbind ceva despre o stare de urgenţă, când venise robotul cu ştirile proaspete despre Bigman.

— Repede, spuse Lucky. Robot! Ce s-a făcut aici?

Robotul se apropie, privi combinaţia strălucitoare de nuanţe de roşu şi spuse, cu o încetineală chinuitoare:

— Un ssstăpân a arătat că tttosi robboţii a se prezzenta la stasiile de lluptă.

— Cum le ordon roboţilor să treacă imediat la îndeplinirea ordinului? Cum fac să renunţe la toate misiunile actuale?

Robotul se uita ţintă la el. Lucky, aproape înnebunit, prinse mâna robotului şi începu să o scuture.

— Spune-mi! Spune-mi!

Oare maşinăria îl înţelege? Sau circuitele pozitronice avariate încă reţineau informaţia că nu are voie să furnizeze asemenea informaţii?

— Spune-mi! Sau fă-o tu, fă-o!

Fără a spune un cuvânt, robotul întinse un deget spre aparat, cu o mişcare tremurată şi apăsă cu încetinitorul două butoane. Apoi ridică degetul cu un centimetru şi se opri.

— Asta e tot? Ai terminat? întrebă Lucky, disperat.

Dar robotul se întoarse, porni pe două cărări spre uşă (unul din picioare se târa vizibil) şi ieşi.

Lucky se repezi spre el în salturi uriaşe, ieşi din clădire şi traversă în fugă suta de metri care-l separa de Bigman şi de cei trei siriusieni.

Cu faţa întoarsă, ca să nu vadă oroarea la care se aştepta – distrugerea unei fiinţe umane, cu cărnuri atârnânde şi sânge – Yonge nu auzi aşteptatul strigăt de agonie. În schimb, auzi un grohăit surprins al lui Zayon şi un strigăt sălbatic al lui Devoure.

Se întoarse. Robotul care-l ţinuse pe Bigman nu-l mai atingea. Acum se depărta în mare grabă. De fapt, toţi roboţii prezenţi se depărtau în fugă.

Iar pământeanul acela, Lucky Starr, ajunsese, nu se ştie cum, lângă Bigman.

Lucky se aplecase asupra lui Bigman, iar micul marţian clătina din cap, frecându-şi braţul. “Un minut dacă mai dura, Lucky, un minut şi…”

Devoure striga răguşit şi inutil la roboţi. Dintr-o dată, un ansamblu de megafoane umplu cu vuiete aerul:

COMANDANT DEVOURE, INSTRUCŢIUNI, VĂ RUGĂM. INSTRUMENTELE NOASTRE NU DETECTEAZĂ ACTIVITATE INAMICĂ. EXPLICAŢI ORDINUL DE DEPLASARE LA POSTURILE DE LUPTĂ. COMANDANTE DEVOURE…

— La posturile de luptă…, murmură Devoure. Nu e de mirare că roboţii…

Ochii îi căzură pe Lucky.

— Tu, tu ai făcut asta.

Lucky înclină capul.

— Da, domnule, eu.

Buzele grăsuţe ale lui Devoure se strânseră dispreţuitoare.

— Deşteptul şi ingeniosul consilier! Ai salvat viaţa maimuţei tale, pentru moment.

Cu blasterul îndreptat hotărât spre abdomenul lui Lucky, continuă:

— Înapoi în biroul meu. Toţi. Şi tu, Zayon. Toţi.

Receptorul de imagine bâzâia nebuneşte. Era evident că roboţii dezorientaţi recurseseră la difuzoare, negăsindu-l în birou pe Devoure.

Devoure trecu pe sunet, dar lăsă imaginea întunecată. Lătră în microfon:

— Se anulează ordinul de prezentare la posturile de luptă. A fost o eroare.

Omul de la capătul celălalt al comunicaţiei mormăi ceva, dar Devoure i-o tăie scurt:

— Nu e nimic cu imaginea. Treci la postul tău. Toată lumea se prezintă la activitatea de rutină.

Dar şi aşa ţinea mâna în dreptul locului în care ar fi trebuit să fie imaginea, parcă temându-se că celălalt ar putea penetra cumva prin bariera obscură şi i-ar vedea figura.

Nările lui Yonge fremătau, în vreme ce-şi freca antebraţul zgâriat.

Devoure se aşeză.

— Rămâneţi toţi în picioare, spuse el, privindu-i pe toţi cu ură. Acest marţian va muri, poate nu omorât de un robot, poate nu într-o navă spaţială golită. Găsesc eu ceva. Dacă crezi că l-ai salvat, pământeanule, să ştii că am să mă gândesc la ceva şi mai amuzant. Am o imaginaţie prodigioasă.

— Pretind să fiu tratat ca prizonier de război, spuse Lucky.

— Dar nu ne aflăm în război, veni replica lui Devoure. Iar el este un spion şi merită să moară. Este roboticid şi merită să moară cu atât mai mult. Vocea lui Devoure tremura. A ridicat mâna asupra mea. Merită să moară de zeci de ori.

— Am să-mi răscumpăr prietenul.

— Nu e de vânzare.

— Pot să plătesc un preţ mare.

— Cum? rânji Devoure cu ferocitate. Depunând mărturie la conferinţă, cum ţi-am cerut? E prea târziu. Nu e destul.

— Oricum n-aş putea s-o fac, spuse Lucky. Nu voi minţi în defavoarea Pământului, dar există un adevăr pe care-l pot spune, un adevăr pe care voi nu-l cunoaşteţi.

— Nu face nici un târg cu el, Lucky, strigă Bigman.

— Maimuţa are dreptate, spuse Devoure. Nu faci nici un târg. Nimic din ce-mi poţi tu spune nu-l va răscumpăra. Nu ţi-l vând nici dacă ar fi să-mi dai în palmă tot Pământul.

Yonge îl întrerupse tăios:

— Eu l-aş da şi pentru mai puţin. Ascultă-l pe consilier. Vieţile lor s-ar putea să merite informaţiile pe care le au.

— Nu mă provoca, Yonge. Nu uita că eşti în stare de arest.

Dar Yonge ridică un scaun şi-l lăsă să cadă cu zgomot.

— Nu permit să mă arestezi. Fac parte din Serviciu. Nu mă poţi executa discreţionar, nu îndrăzneşti, oricât de mult te-aş provoca. Trebuie să mă trimiţi în faţa unui tribunal. Iar în faţa tribunalului am şi eu ceva de spus.

— Cum ar fi? întrebă dispreţuitor Devoure.

Dintr-o dată, conflictul dintre ofiţerul în vârstă şi tânărul aristocrat nu mai mocnea.

— Cum ar fi cele întâmplate azi: cum un terestru de un metru şi jumătate te-a bătut până ai început să zbieri şi Zayon a trebuit să intervină ca să-ţi salveze viaţa. Toţi oamenii din bază îşi vor aminti multă vreme că n-ai fost în stare să-ţi arăţi figura zile întregi – sau ai cumva curajul să te arăţi înainte să ţi se vindece vânătăile?

— Ţine-ţi gura!

— Pot să-mi ţin gura. Nu e nevoie să spun nimic. Totul este să încetezi să subordonezi interesele lui Sirius urii tale personale. Ascultă ce are de spus consilierul. Şi Yonge se întoarse către Lucky. Îţi garantez un târg cinstit.

Bigman se băgă şi el în discuţie:

— Care târg, ce târg? Tu şi Zayon o să vă treziţi într-o bună dimineaţă şi tare o să vă miraţi că o să fiţi morţi în vreun accident, iar Devoure o să vă trimită flori grămadă şi tare rău o să-i pară şi abia după aia n-o să mai fie nimeni care să ştie că individul are nevoie de roboţi în spatele cărora să se ascundă pentru a-şi apăra pielea jegoasă de un marţian. Atunci totul o să fie după cum va fi vrut el. Ce târg crezi că poţi face?

— Nu va exista aşa ceva, spuse Yonge ţeapăn, pentru că voi povesti totul unui robot în mai puţin de o oră. El nu

va şti cărui robot i-am spus povestea şi nici nu va afla. Dacă eu sau Zayon vom muri de cauze nenaturale, povestea va fi oferită onoratului public prin unde subeterice, în extenso. Cred că într-o atare situaţie Devoure va avea grijă de mine şi de Zayon, să nu păţim ceva.

Zayon clătină din cap:

— Yonge, nu-mi place toată povestea asta.

— Trebuie să-ţi placă, Zayon. Ai fost martor la bătaia încasată de Devoure. Nu crezi că, dacă nu iei măsuri, va fi foarte rău de tine? M-am săturat să sacrific onoarea Serviciului pe altarul nepotului Directorului.

Zayon spuse resemnat:

— Să auzim ce ai de spus, consiliere Starr.

Lucky începu cu voce joasă:

— E mai mult decât o informaţie. E o predare. Mai există un consilier pe ceea ce voi numiţi teritoriu siriusian. Cădeţi de acord cu tratarea prietenului meu ca prizonier de război şi garantaţi-i viaţa, uitând de incidentul cu lichidarea robotului, iar eu vă voi conduce la celălalt consilier.

13. PRELUDIU LA VESTA

Bigman, care aşteptase până în ultima clipă ca Lucky să scoată din mânecă vreo stratagemă, se făcu alb ca varul. Începu să se văicărească, cu inima zdrobită de dezamăgire.

— Lucky! Nu vreau să mă scoţi din… noroi în felul ăsta.

Devoure era vizibil surprins.

— Unde? Nici o navă nu ar fi putut trece prin apărarea noastră. E o minciună.

— O să vă conduc la om, spuse Lucky plictisit, dacă ajungem la o înţelegere.

— Avem o înţelegere, spuse grăbit Yonge. Pe Spaţiu!

— Aşteaptă, spuse furios Devoure. Recunosc să s-ar putea să prezinte o anumită valoare pentru noi, dar oare ce spune Starr înseamnă că el va depune mărturie la conferinţa de pe Vesta că acest alt consilier ne-a invadat teritoriul? Şi că Starr ne-a arătat, de bună voie şi nesilit de nimeni, ascunzătoarea lui?

— Acesta este adevărul, spuse Lucky. Acest lucru îl voi spune.

— Pe cuvânt de consilier? îl maimuţări Devoure.

— Am spus că voi depune mărturie.

— Atunci, spuse Devoure, de vreme ce cei doi membri ai Serviciului consideră suficient cuvântul tău, asta s-ar putea să vă salveze vieţile.

Dar brusc ochii îi sclipiră furios.

— E pe Mimas. Corect, domnule consilier? Pe Mimas.

— Corect.

— Pe Sirius! Devoure se ridicase în picioare şi gesticula furios. Aproape l-am ratat. La fel şi Serviciul.

Zayon încă era nedumerit.

— Mimas?

— Serviciul încă nu s-a prins? spuse Devoure cu un rânjet maliţios. Evident, pe Shooting Starr s-au aflat trei oameni. Trei au intrat în Mimas; doi au ieşit, unul a rămas acolo. A fost, cred, raportul tău, Yonge, cel din care am

aflat că Starr lucrează întotdeauna într-o echipă de doi oameni.
— Întotdeauna a lucrat în doi, spuse Yonge.
— Şi omul nu ţi s-a părut suficient de flexibil ca să poată la un moment dat să lucreze şi în trei? Mergem pe Mimas?
În tensiunea momentului, Devoure părea să-şi fi pierdut patima demenţială pentru răzbunare, ba chiar îşi şi recăpătase o parte din ironia şi dispreţul afişate când cei doi pământeni au ajuns pe Titan.
— Ne vei oferi plăcerea companiei tale, domnule consilier?
— În mod sigur, domnule Devoure, răspunse Lucky.
Bigman plecă mai pleoştit ca oricând. Acum se simţea şi mai rău, îşi zicea el, decât atunci când mâna de oţel a robotului îi strângea braţul, gata să-l sfarme.
Shooting Starr se afla din nou în spaţiu, dar de data asta nu ca navă independentă. Era prinsă într-o plasă magnetică fermă şi se deplasa în conformitate cu impulsurile motoarelor comandate de nava siriusiană însoţitoare.
Deplasarea de la Titan la Mimas a durat aproape două zile, timp care pentru Lucky a însemnat o perioadă amară, plină de reflecţii dureroase.
Îi lipsea Bigman, care fusese luat şi dus pe nava siriusiană. (Devoure subliniase că cei doi trebuie să fie pe nave separate, ca să garanteze fiecare, ca ostatic, buna purtare a celuilalt.)
Pe navă era secund ofiţerul Harrig Zayon. Omul acesta degaja un aer de rigiditate. Nu şi-a repetat tentativa iniţială de a-l converti pe Lucky Starr la cauza siriusiană, iar Lucky nu a rezistat tentaţiei de a prelua iniţiativa în domeniu. L-a întrebat pe Zayon dacă după el Devoure este un exemplar al rasei umane superioare care populează planetele siriusiene.
Zayon îi răspunse destul de rezervat:
— Devoure nu a beneficiat de antrenamentul şi disciplina pe care ţi le conferă Serviciul. Este prea impulsiv.

— Colegul tău, Yonge, pare să considere că e mai mult decât atât. Nu face nici un secret din proasta lui părere despre Devoure.

— Yonge reprezintă între oamenii Serviciului o opinie extremistă. Acea cicatrice de pe braţ a căpătat-o în timpul tulburărilor interne care au însoţit ridicarea la putere a actualului director al Corpului Central.

— Adică a unchiului lui Devoure.

— Da. Serviciul s-a situat de partea fostului director, iar Yonge şi-a îndeplinit ordinele, conform onoarei de militar. Rezultatul a fost că noul regim l-a lăsat deoparte la avansare. O, da, l-au trimis aici şi l-au numit în comitetul care va reprezenta Sirius pe Vesta, dar de fapt este subordonatul lui Devoure.

— Adică al nepotului Directorului.

— Exact. Lui Yonge nu-i place deloc acest lucru. Yonge nu vrea să înţeleagă că Serviciul este un organ al statului şi că nu pune sub semnul întrebării nici politica şi nu are nici o obiecţie de ridicat, oricare ar fi grupul aflat la putere. Altfel, este un excelent ofiţer.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea dacă îl consideri pe Devoure un reprezentant de marcă al elitei siriusiene.

— Dar Pământul vostru? întrebă mâniat Zayon. Voi n-aţi avut niciodată de conducători necorespunzători? Sau de-a dreptul ticăloşi?

— O, am avut o grămadă, recunoscu Lucky. Dar noi, cei de pe Pământ, suntem foarte diverşi. Nici un conducător nu poate să rămână la putere dacă nu reprezintă un compromis între noi toţi. Conducătorii de compromis pot să nu fie dinamici, dar nici tirani nu devin. Pe Sirius, voi aţi eliminat diversitatea, sunteţi toţi la fel şi de aceea un conducător poate ajunge la extreme dacă respectă această linie comună a voastră. De aceea, la voi nu este ca la noi. Pe Pământ, autocraţia şi politica în forţă sunt situaţii excepţionale, tranzitorii, în vreme ce la voi asta e regula.

Zayon suspină, dar nu-i mai vorbi lui Lucky decât după multe ore, atunci când Mimas se vedea mare pe ecran, iar navele decelerau, pentru aterizare.

— Spune-mi, domnule consilier, vorbi Zayon, fac apel la onoarea ta. Sigur nu ai pus la cale o capcană?

— Ce înţelegi prin “capcană”?

— Chiar există pe Mimas un consilier?

— Da, există. La ce te aştepţi? La un câmp de forţă care să ascundă o bombă care să ne trimită pe toţi în neagra uitare?

— Cam aşa ceva.

— Şi ce aş câştiga? Distrugerea unei nave siriusiene şi poate a unei duzini de siriusieni?

— Ţi-ai recâştiga onoarea.

Lucky ridică din umeri.

— Am făcut un târg. Acolo avem un consilier terestru. Voi merge şi-l voi aduce, fără ca el să opună rezistenţă.

Zayon înclină din cap.

— Foarte bine. Se pare că până la urmă nu ai fi fost bun de siriusian. Rămâi un pământean, e cel mai bine.

Lucky zâmbi amar. Acest militar rigid avea un simţ al onoarei care nu aproba comportamentul lui Lucky nici măcar atunci când credea că este în favoarea lui Sirius.

La Centrul Portuar International City, Pământ, consilierul-şef Hector Conway aştepta plecarea spre Vesta. Nu mai avea de la Lucky nici o veste directă de la intrarea lui Shooting Starr în umbra lui Hidalgo.

Capsula adusă de căpitanul Bemold fusese destul de detaliată, deşi concisă, şi era pătrunsă de obişnuitul bun-simţ care-l caracteriza pe Lucky. Solicitarea unei conferinţe fusese singura ieşire. Preşedintele văzuse din capul locului această soluţie, iar acei membri ai cabinetului care doreau tratarea subiectului de pe poziţii de forţă fuseseră covârşiţi.

Chiar şi Sirius acceptase cu mult entuziasm această soluţie, după cum prezisese Lucky. Era, în mod clar, exact ceea ce dorea guvernul siriusian, o conferinţă sortită eşecului, urmată de un război în termenii dictaţi de Sirius. După toate aparenţele, siriusienii deţineau toate atuurile.

Acest simplu fapt făcea necesară ascunderea a cât mai multe informaţii faţă de public. Dacă toate detaliile intrau în reţeaua subeterică fără o atentă pregătire, publicul indignat

ar fi putut impune guvernului terestru un război împotriva restului Galaxiei. Mai rău, solicitarea conferinţei ar fi fost interpretată drept o cedare fără luptă, laşă, în faţa siriusienilor.

Dar nici secretul deplin nu era posibil, iar presa era furioasă şi se răzvrătea împotriva embargoului informaţional impus de guvern pe tema dată. Lucrurile se înrăutăţeau pe zi ce trecea.

Preşedintele trebuia să ţină lucrurile cumva sub control, până ce conferinţa va fi avut loc. Şi totuşi, actuala situaţie putea fi considerată foarte plăcută, în comparaţie cu ce ar fi urmat în urma eşecului conferinţei.

În indignarea generală care ar fi urmat, nu numai că ar fi izbucnit războiul, dar Consiliul Ştiinţelor ar fi fost complet discreditat şi distrus, iar Federaţia Terestră şi-ar fi pierdut arma cea mai puternică, exact când ar fi avut mai mare nevoie de ea.

De săptămâni întregi, Hector Conway nu mai adormea fără somnifere. Pentru prima oară în cariera lui, începuse să se întrebe cinstit dacă nu cumva e cazul să se retragă.

Se ridică cu greutate şi se îndreptă spre nava gata de lansare. Într-o săptămână se va afla pe Vesta, pentru discuţii preliminare cu Doremo. Bătrânul om de stat cu ochi roz era cel care stăpânea echilibrul puterilor. Asta era dincolo de orice îndoială. Era aproximaţia cea mai bună neutrului şi dezinteresatului din toată Galaxia şi de el ar fi ascultat până şi siriusienii.

Dacă Conway ar reuşi cumva să-l facă să-l asculte…

Nu văzu omul care se apropia de el decât când fură aproape să se ciocnească.

— Ăăă… Ce este? întrebă Conway surprins.

Omul duse şmechereşte mâna la şapcă.

— Jan Dieppe de la Trans-sub-eteric, domnule consilier-şef. Puteţi oare să-mi răspundeţi la câteva întrebări?

— Nu. Sunt pe cale să urc la bordul navei.

— Înţeleg asta, domnule. De aceea v-am şi oprit. Altă şansă n-o să mai am. Evident, mergeţi spre Vesta.

— Da, desigur.

— Ca să trataţi situaţia strigătoare la cer de pe Saturn.

— Ei bine?

— Şi ce aşteptaţi de la conferinţă, domnule consilier-şef? Credeţi că Sirius va asculta de rezoluţii şi voturi?

— Da, cred că Sirius va asculta de rezoluţii.

— Credeţi că votul va fi împotriva lui Sirius?

— Sunt sigur că da. Acum, îmi daţi voie să trec, vă rog?

— Îmi pare rău, domnule, dar este ceva foarte important, iar oamenii de pe Pământ trebuie să ştie.

— Vă rog. Nu-mi spuneţi mie ce credeţi dumneavoastră că trebuie să ştie. Vă asigur că sunt foarte interesat de binele pământenilor.

— De aceea este Consiliul Ştiinţelor gata să permită guvernelor extraterestre să voteze dacă a fost invadat teritoriul Federaţiei Terestre? De ce li se conferă altora dreptul care ar trebui să fie doar de resortul nostru?

Conway nu putu să nu remarce voalata ameninţare din spusele, altfel aparent politicoase, deşi foarte insistente, ale celuilalt. Se uită peste umărul reporterului şi-l văzu pe Secretarul de Stat discutând cu un grup de oameni din mass-media, într-un punct apropiat de navă.

— Unde vreţi să ajungeţi? îl întrebă pe reporter.

— Mi-e teamă că publicul pune la îndoială buna credinţă a Consiliului, domnule şef. În această ordine de idei, la Trans-sub-eter am recepţionat o emisiune siriusiană, care încă nu a fost dată publicităţii. Dorim să o comentaţi.

— Fără comentarii. O emisiune de ştiri siriusiană destinată pieţei interne nu merită nici un comentariu.

— Este o emisiune care ne priveşte direct. De pildă, unde se află consilierul David Starr, legendarul, unicul Lucky?

— Poftim?

— Haideţi, domnule consilier-şef. Ştiu că agenţilor Consiliului nu le place publicitatea, dar nu cumva consilierul Starr a fost trimis spre Saturn într-o misiune secretă?

— Şi dacă ar fi aşa, tinere domn, ce doriţi de la mine, să vă spun ce misiune secretă are?

— Da, pentru că Sirius deja vorbeşte despre asta. Pentru ei nu mai e un secret. Ei spun că Lucky Starr a invadat sistemul lui Saturn şi a fost capturat. Este adevărat?

— Nu cunosc localizarea actuală a consilierului David Starr, spuse Conway ţeapăn.

— Să înţeleg din ce spuneţi că ar putea să fie în sistemul saturnian?

— Să înţelegeţi că nu cunosc localizarea lui actuală.

Nasul reporterului făcu o cută.

— Foarte bine. Dacă credeţi că dă bine la public ca un consilier-şef să nu cunoască localizarea unuia din cei mai importanţi oameni ai lui, asta e treaba domniei voastre. Dar starea de spirit a publicului este tot mai mult anti-Consiliu. Se vorbeşte foarte mult despre ineficienţa Consiliului, care a lăsat Sirius să ocupe Saturn şi acum încearcă să vopsească situaţia pentru a-şi salva situaţia politică.

— Aţi început să insultaţi. Bună ziua, domnule.

— Siriusienii sunt foarte limpezi în exprimare: Starr a fost capturat în sistemul saturnian. Aveţi vreun comentariu?

— Nu. Lăsaţi-mă să trec.

— Siriusienii mai spun şi că Lucky Starr va participa la conferinţă.

— Poftim?

O clipă, Conway nu-şi putu stăpâni semnele de interes.

— Se pare că v-am surprins, domnule consilier-şef. Doar că e o ciudăţenie: siriusienii spun că el va depune mărturie în favoarea lor.

Conway era copleşit. Răspunse cu dificultate.

— Asta rămâne de văzut.

— Recunoaşteţi că va veni la conferinţă?

— Nu am cunoştinţă despre acest lucru.

— Foarte bine, domnule şef, spuse reporterul, făcându-i loc să treacă. Siriusienii spun că Starr deja le-a furnizat informaţii preţioase, pe baza cărora vom fi condamnaţi pentru agresiune. Ce face Consiliul, vin şi vă întreb. Luptă pentru noi sau împotriva noastră?

Nemaiputând rezista hărţuielii, Conway mormăi un “fără comentarii” şi dădu să treacă de reporter.

Reporterul strigă după el:

— Starr este fiul dumneavoastră adoptiv, nu-i aşa?

Conway se întoarse o clipă, apoi se grăbi, fără un cuvânt, spre navă.

Ce putea să spună? Ce ar fi putut să spună, în afara faptului că îl aştepta o conferinţă interstelară mai importantă pentru Pământ decât oricare întrunire de aceeaşi factură din întreaga istorie? Şi că această conferinţă înclină puternic în favoarea lui Sirius? Şi că sunt mari şanse să se piardă dintr-o lovitură şi pacea, şi Consiliul Ştiinţelor, şi Federaţia Terestră?

Şi că singura apărare posibilă constă în slabele eforturi ale lui Lucky?

Dar în străfundurile lui ceea ce îl irita cel mai mult – mai mult poate decât un război pierdut – era gândul că ştirea siriusienilor este autentică şi că în situaţia în care conferinţa va eşua, în ciuda intenţiilor iniţiale ale lui Lucky, Lucky va intra în istoria Pământului ca arhetipul trădătorului. Şi doar câţiva oameni vor şti care este adevărul.

14. PE VESTA

Secretarul de Stat Lamont Finney era un politician de carieră, care servise în adunarea legislativă în jur de cincisprezece ani şi ale cărui relaţii cu Consiliul nu fuseseră întotdeauna excesiv de prieteneşti. Acum era îmbătrânit, nu stătea tocmai bine cu sănătatea şi avea înclinaţia spre vorbărie. Oficial, el era şeful delegaţiei terestre trimise pe Vesta. În fapt, Conway era conştient că el, în calitate de şef al Consiliului, trebuie să fie pregătit să-şi asume întreaga răspundere pentru eşec – dacă va fi un eşec.

Finney a avut grijă să-i amintească acest lucru încă dinainte de decolarea navei – una din cele mai mari nave de croazieră de pe Pământ.

— Presa a scăpat aproape cu totul de sub control, spuse el. Conway, eşti într-o situaţie foarte neplăcută.

— Tot Pământul e într-o situaţie neplăcută.

— Nu, Conway, tu eşti într-o situaţie neplăcută.

— Ia te uită, spuse cu amărăciune Conway, şi eu, care nutream iluzia că dacă lucrurile merg rău Consiliul se poate aştepta la susţinere din partea guvernului.

— Mi-e teamă că nu.

Secretarul de stat îşi punea harnaşamentul cu meticulozitate, îngrijorat de duritatea decolării şi având grijă ca sticluţa cu pastile de rău spaţial să fie la îndemână.

— Pentru guvern, susţinerea ta ar însemna căderea lui. Iar asta nu ne-o putem permite acum, în prag de război. Nu ne putem permite instabilitate politică.

Conway se gândi: nu are nici un fel de încredere în rezultatele conferinţei şi aşteaptă războiul.

Spuse cu glas tare:

— Ascultă, Finney, dacă lucrurile decurg spre cea mai gravă situaţie, am nevoie de nişte voci care să mă ajute să împiedic distrugerea reputaţiei consilierului Starr…

Finney ridică un moment capul încărunţit de la sistemul hidraulic şi se uită în ochii lui Conway cu o privire pierdută, tulburată.

— Imposibil. Consilierul tău s-a dus pe Saturn de capul lui, nu a cerut permisiunea nimănui, nu a primit nici un ordin. A fost alegerea lui să-şi asume nişte riscuri. Dacă lucrurile ieşeau rău, ştia că s-a zis cu el. Ce mai putem noi face în situaţia asta?

— Bine, dar ştii că…

— Nu ştiu, spuse cu violenţă politicianul. Oficial, nu ştiu nimic. Eşti de prea multă vreme în viaţa publică pentru a nu şti că în anumite situaţii oamenii au nevoie de un ţap ispăşitor şi insistă să-l aibă. Consilierul Starr va fi ţapul ispăşitor.

Se lăsă din nou pe spătarul fotoliului şi închise ochii. Conway se lăsă şi el în fotoliul alăturat. În navă, ceilalţi îşi ocupaseră deja locurile. Bubuitul îndepărtat al motoarelor îşi ridică tonalitatea o dată cu ridicarea lentă a navei de pe pistă şi urcarea ei spre cer.

Shooting Starr gravita la o mie cinci sute de kilometri de suprafaţa Vestei, prinsă de slaba gravitaţie a satelitului, rotindu-se lent, cu motoarele oprite. De navă era ataşată o mică navetă de salvare provenind de la nava siriusiană.

Ofiţerul Zayon plecase de pe Shooting Starr, pentru a se alătura delegaţiei siriusiene de pe Vesta, iar în locul lui rămăsese un robot. În naveta de salvare se afla Bigman, iar împreună cu el ofiţerul Yonge.

Lucky fusese surprins să vadă figura lui Yonge privind spre el din ecran.

— Ce faci aici, în spaţiu? Bigman e cu tine?

— Este. Eu sunt păzitorul lui. Bănuiesc că te aşteptai să fie un robot.

— Într-adevăr. Nu mai au încredere să-l lase pe Bigman în seama unui robot, după ultimele păţanii?

— Nu, e metoda lui Devoure de a nu mă lăsa să particip la conferinţă. Este o palmă adresată Serviciului.

— Dar ofiţerul Zayon este acolo, spuse Lucky.

— Zayon, pufni Yonge. Este omul potrivit, dar nu face decât să-i urmeze pe alţii. El nu înţelege că Serviciul înseamnă mult mai mult decât urmarea orbească a unor ordine venite de sus, că trebuie să militām pentru ca Sirius să fie guvernat conform principiilor inflexibile ale onoarei, care ghidează şi Serviciul.

— Cum se simte Bigman? schimbă Lucky subiectul.

— Destul de bine. Dar pare foarte nefericit. E ciudat să vezi că o ciudăţenie a naturii, ca el, are un simţ al onoarei şi datoriei mult mai dezvoltat decât unul ca tine.

Lucky strânse tare din buze. Nu mai rămăsese decât puţin timp, iar dacă vreunul dintre oamenii Serviciului începea să facă speculaţii pe tema lipsei de onoare a lui Lucky, faptul era îngrijorător. De aici nu mai era decât un pas până la a-şi pune întrebarea dacă nu cumva Lucky posedă o metodă de a-şi recupera onoarea pierdută, iar mai departe se pune întrebarea care sunt intenţiile lui reale, iar după aceea…

Yonge ridică din umeri.

— Nu te-am sunat decât ca să mă asigur că totul e în regulă. Răspund de siguranţa ta până când, la timpul potrivit, o să cobori pentru conferinţă.

— Aşteaptă, serviceman. Mi-ai făcut un serviciu acolo, pe Titan.

— N-am făcut nimic pentru tine. Am urmat strict imperativele datoriei mele.

— N-are importanţă. I-ai salvat viaţa lui Bigman şi probabil şi pe a mea. S-ar putea ca la sfârşitul conferinţei viaţa ta să fie în pericol.

— Viaţa mea?

Lucky îşi juca foarte prudent cartea.

— După ce îmi voi rosti depoziţia, s-ar putea ca Devoure, dintr-un motiv sau altul, să decidă că e vremea să scape de tine, în ciuda riscului ca siriusienii să afle de “lupta” lui cu Bigman.

Yonge râse cu amărăciune.

— În tot cursul călătoriei încoace, nimeni nu l-a văzut la faţă. A stat în cabina lui, aşteptând să i se vindece faţa. Crede-mă, sunt în perfectă siguranţă.

— Cu toate acestea, dacă te vei considera în pericol, apropie-te de Hector Conway, Consilier-Şef al Ştiinţelor. Ai cuvântul meu că va accepta cererea ta de azil politic.

— Cred că ai intenţii bune faţă de mine, spuse Yonge, dar mă tem că după conferinţă Conway va fi acela care va cere azil politic.

Şi cu asta Yonge întrerupse legătura.

Lucky rămase cu ochii la Vesta de sub el, gândindu-se cu mare tristeţe că, în ultimă analiză, sunt mari şanse ca prezicerea lui Yonge să fie cea bună…

Vesta era unul dintre cei mai mari asteroizi. Nu era de mărimea lui Ceres, care avea mai mult de opt sute de kilometri diametru şi era un gigant printre asteroizi, dar cei 350 de kilometri îl plasau în clasa a II-a, doar Pallas şi Juno putând să concureze cu el.

Văzut de pe Pământ, Vesta era cel mai luminos asteroid, din cauza şansei care făcuse ca stratul exterior să fie format din carbonat de calciu, nu din silicaţi închişi la culoare, sau din oxizi metalici, care constituiau majoritatea celorlalţi asteroizi.

Oamenii de ştiinţă au emis multe ipoteze privitoare la compoziţia chimică a acestui. asteroid (pe care nimeni n-o bănuise până ce s-a pus piciorul pe el; înainte vreme, astronomii din vechime se întrebau dacă nu cumva Vesta este îmbrăcată într-un strat de gheaţă sau dioxid de carbon îngheţat) dar nu ajunseseră la un consens. Evident, scriitorii de ocazie nu s-au putut abţine să nu-l denumească “lumea de marmură”.

“Lumea de marmură” fusese transformată în bază navală în primele zile ale luptei cu piraţii spaţiali din centura de asteroizi. Cavernele naturale de sub suprafaţă fuseseră lărgite şi etanşeizate. Acum exista acolo loc pentru păstrarea pe timp de doi ani a unei întregi flote, cu tot cu proviziile aferente.

Acum, baza navală devenise mai mult sau mai puţin caducă, dar cu schimbări minore cavernele puteau fi (şi chiar au fost) transformate într-un teren foarte potrivit pentru delegaţii din întreaga Galaxie.

Fuseseră aduse provizii de hrană şi apă şi facilităţi de lux la care Marina n-ar fi visat. După ce treceai de suprafaţă şi pătrundeai în interior, nu mai puteai deosebi Vesta de un hotel terestru.

Delegaţia terestră, în calitate de gazdă (Vesta era teritoriu terestru, nici măcar siriusienii nu puteau s-o nege) s-a ocupat de acomodarea şi de confortul delegaţilor. Aceasta însemna adaptarea diverselor apartamente la condiţiile de gravitaţie şi atmosferice uşor diferite cu care erau obişnuiţi delegaţii. De pildă, cei de pe Warren aveau climatizare pentru ca aerul să fie rece, ca cel de pe planeta lor.

Nu e de mirare că cele mai mari eforturi au fost făcute pentru acomodarea delegaţiei de pe Elam. Aceasta era o mică lume care orbita în jurul unei stele pitice roşii. Mediul era de aşa natură încât nimeni n-ar fi crezut că acolo poate să înflorească o civilizaţie umană. Şi totuşi, ingeniozitatea fără odihnă a speciei umane a transformat deficienţele într-un atu.

Nu era destulă lumină pentru ca plantele terestre să crească acolo, aşa că s-a folosit iluminarea artificială şi s-au cultivat soiuri speciale, până când grânele şi produsele agricole elamite nu numai că s-au naturalizat perfect, dar au demonstrat o calitate superioară, care nu putea fi obţinută nicăieri în restul Galaxiei. Prosperitatea Elamului se baza pe exporturile agricole într-o măsură mai mare decât la multe lumi mult mai favorizate de natură.

Probabil că din cauza luminii slabe a soarelui Elamului, nu exista o favorizare naturală a pigmenţilor pielii. Locuitorii erau blonzi până la extremele termenului.

Şeful delegaţiei elamite, de pildă, era aproape albinos. Numele lui era Agas Doremo, cel care de peste treizeci de ani era considerat conducătorul mişcării neutrilor din Galaxie. În toate disputele ivite între Pământ şi Sirius (care,

evident, reprezenta forţele anti-terestre extreme din Galaxie) el era cel care asigura echilibrul.

Conway se baza pe el şi în acest caz. De aceea, a intrat în zona rezervată elamiţilor cu un aer prietenesc. Avu grijă să nu exagereze cu efuziunile; se mulţumi să strângă mâinile celor prezenţi cu căldură. Clipi la lumina de frecvenţă joasă, cu tentă de roşu şi acceptă un pahar de băutură elamită originală.

— Ţi-a albit părul, Conway, de când te-am văzut ultima oară, spuse Doremo. E aproape la fel de alb ca al meu.

— Doremo, nu uita că nu ne-am mai văzut de mulţi ani.

— Atunci, să înţeleg că nu a albit doar în ultimele câteva luni?

Conway zâmbi cu amărăciune.

— Dacă ar fi fost negru din capul locului, ar fi albit în aceste câteva luni.

Doremo înclină din cap şi sorbi din băutură.

— Pământul s-a plasat singur în cea mai neplăcută situaţie.

— Da, aşa este, dar conform tuturor regulilor logicii Pământul are dreptate.

— Aşa să fie?

Doremo se eschiva de la o poziţie clară.

— Nu ştiu cât de mult te-ai gândit la problema asta…, continuă Conway.

— Te asigur că foarte mult.

— … sau cât de dispus eşti să discuţi problema înainte…

— De ce nu? Siriusienii au fost deja la mine.

— A, deja?

— M-am oprit în drum pe Titan, spuse Doremo, clătinând din cap. Au acolo o bază frumoasă, pe care am putut-o vedea îndată ce mi-au furnizat nişte ochelari de soare. Lumina aia albastră oribilă a lui Sirius strică mult lucrurile, dar trebuie să le recunoşti meritele, Conway; ştiu să facă lucrurile dintr-un foc.

— Ai decis că au dreptul de a coloniza sistemul lui Saturn?

— Dragul meu Conway, spuse Doremo, am decis doar că vreau pace. Un război nu ar duce la nimic bun. Dar situaţia este asta: siriusienii sunt în sistemul saturnian. Cum ai de gând să-i dai afară fără a recurge la război?

— Există o cale, spuse Conway. Dacă celelalte lumi exterioare vor declara fără echivoc că-l consideră pe Sirius invadator, Sirius nu va putea face faţă întregii Galaxii.

— Da, dar cum să convingi celelalte lumi exterioare să voteze împotriva lui Sirius? întrebă Doremo. Cele mai multe – şi aici te rog să mă ierţi – sunt în mod tradiţional susceptibile faţă de Pământ şi îşi vor spune că la urma urmei sistemul saturnian era nelocuit.

— Dar s-a stabilit o înţelegere, încă de când Pământul a acordat independenţa lumilor exterioare, ca rezultat al doctrinei hegelliene, că nici o unitate mai mică de un sistem stelar nu poate fi considerată capabilă de independenţă. Un sistem planetar neocupat nu înseamnă pur şi simplu nimic, câtă vreme sistemul stelar ca atare nu este nelocuit.

— Sunt de acord cu tine. Recunosc că asta a fost ipoteza iniţială. Dar această presupunere nu a fost niciodată pusă la încercare. Abia acum va fi pusă la încercare.

— Crezi, spuse cu mare grijă Conway, că ar fi înţelept să se renunţe la ipoteza iniţială ca să acceptăm un principiu nou, care să permită primului venit să intre într-un sistem şi să colonizeze planetele nepopulate şi planetoizii cum îi vine lui?

— Nu, sublinie cu tărie Doremo, nu cred acest lucru. Cred că ar fi în interesul nostru, al tuturor, ca sistemele stelare să rămână în continuare unităţi indivizibile, dar…

— Dar ce?

— La această conferinţă se vor isca multe patimi, care vor împiedica delegaţii să abordeze problema în mod logic. Dacă mi-aş putea permite să dau un sfat Pământului…

— Continuă. Întâlnirea noastră e neoficială şi neprogramată.

— Atunci aş spune, de pildă, să nu vă bazaţi pe susţinerea acestei conferinţe. Lăsaţi-i pe siriusieni să rămână în sistemul lui Saturn pentru moment. Ei îşi vor supralicita cărţile şi în cele din urmă veţi putea cere o a doua conferinţă, cu mai multe speranţe de reuşită.

Conway clătină din cap.

— Imposibil. Dacă avem aici un eşec, atunci patimile se vor ridica de partea noastră. Deja tensiunea e foarte ridicată.

Doremo ridică din umeri.

— Peste tot patimi. Nu sunt deloc optimist în privinţa viitorului.

Conway îi vorbi convingător.

— Dacă tu în persoană crezi că Sirius nu are ce căuta pe Saturn, n-ai putea face un efort de a-i convinge pe ceilalţi? Eşti o persoană influentă, care impune respect în toată Galaxia. Nu-ţi cer să faci ceva special pentru mine, ci doar să acţionezi conform propriilor tale credinţe. S-ar putea ca aici să rezide bariera dintre război şi pace.

Doremo puse deoparte paharul şi-şi tamponă buzele cu un şervet.

— Mi-aş dori tare mult să fac asta, Conway. Dar nici măcar nu îndrăznesc să ridic glasul la conferinţa asta. Sirius are un ascendent atât de puternic, încât ar fi foarte periculos pentru Elam să i se împotrivească. Suntem o planetă foarte mică… La urma urmei, Conway, voi aţi cerut această conferinţă, pentru a se ajunge la o soluţie paşnică. Atunci, de ce aţi trimis în acelaşi timp nave de război în sistemul saturnian?

— Asta ţi-au spus siriusienii, Doremo?

— Da. Mi-au arătat dovezile pe care le au. Mi-au arătat chiar şi o navă terestră, bine prinsă într-o legătură magnetică, aflată pe orbită în jurul Vestei. Mi s-a spus că Lucky Starr în persoană, de care noi, pe Elam, am auzit destule, s-ar afla la bordul navei. Înţeleg că Starr orbitează în jurul Vestei, aşteptând să depună mărturie.

Conway înclină încet din cap.

Doremo continuă:

— Dacă Starr recunoaşte acţiunile agresive împotriva lui Sirius – şi asta va face, altfel este de neconceput ca siriusienii să-l lase să depună mărturie – atunci conferinţa se poate considera terminată. Mi se pare mie, sau Starr este fiul tău adoptiv?

— Da, într-un fel, murmură Conway.

— Asta agravează şi mai mult lucrurile, îţi dai seama. Dacă spui că a acţionat fără ordinele Pământului, cum cred că şi vrei să spui…

— Este adevărat, spuse Conway, dar nu sunt pregătit să spun ce va declara el aici.

— Dacă îl dezavuezi, nimeni n-o să te creadă. Vezi bine, e propriul tău fiu. Delegaţii din celelalte lumi vor striga ca din gură de şarpe că e vorba de “Terrestria perfida”, de ipocrizia înnăscută a pământenilor. Sirius o să aibă gura cea mai mare, iar eu nu voi fi în stare să fac nimic. Nu voi fi nici măcar în măsură să votez în favoarea Pământului… Pământul ar trebui să renunţe de pe acum.

Conway clătină din cap.

— Nu, Pământul nu poate să renunţe.

— Atunci, spuse Doremo cu o infinită tristeţe, asta înseamnă război, iar noi toţi vom lupta împotriva Pământului.

15. CONFERINŢA

Conway îşi terminase băutura. Acum se ridica să plece şi dădea mâna cu Doremo, cu o expresie melancolică pe figură.

Spuse, aproape într-o doară:

— Dar nici măcar nu am ascultat mărturia lui Lucky. Dacă efectele nu sunt pe cât de rele crezi, dacă mărturia se dovedeşte cel puţin inofensivă, vei acţiona atunci în direcţia păcii?

Doremo ridică din umeri.

— Tentativă inutilă. Dar, da, în cazul, foarte improbabil, că această conferinţă nu va fi dată peste cap de cele spuse de fiul tău adoptiv, am să-mi aduc şi eu contribuţia. După cum ţi-am spus, sunt de partea ta.

— Mulţumesc, domnule.

Strânseră mâinile încă o dată.

Doremo se uită lung după consilierul-şef, cu o tristă clătinare de cap. Dar Conway se opri la uşă să-şi tragă răsuflarea. Lucrurile decurseseră exact aşa cum se aşteptase. Acum, ar fi minunat ca siriusienii să-l aducă pe Lucky.

Conferinţa s-a deschis într-o notă formală, rigidă, aşa cum era de aşteptat. Toţi erau corecţi până la durere, iar când a intrat delegaţia terestră, ca să-şi preia locurile, toţi, inclusiv siriusienii, aflaţi undeva în extrema stângă, s-au ridicat în picioare.

În calitate de reprezentant al puterii-gazdă, secretarul de stat se ridică şi rosti un discurs de bun-venit, plin de generalităţi despre pace şi drumul deschis de ea continuei expansiuni a omenirii în toată Galaxia, despre originea comună a tuturor oamenilor, şi despre durerosul dezastru pe care l-ar constitui războiul. A avut mare grijă să nu atingă nici unul dintre punctele aflate pe ordinea de zi, să nu se refere deloc direct la Sirius şi mai ales să nu profereze nici o ameninţare.

A fost aplaudat cu graţie. Apoi conferinţa l-a votat pe Agas Doremo preşedinte al lucrărilor (era singurul asupra căruia ambele părţi ar fi putut să cadă de acord). Lucrările continuară la obiect, pe tema în litigiu.

Conferinţa nu era deschisă publicului, dar existau cabine pentru reporterii de pe toate planetele reprezentate. Aceştia nu aveau voie să solicite interviuri participanţilor, dar puteau asculta şi trimite rapoarte necenzurate.

Lucrările, cum se obişnuia în asemenea adunări interstelare, se ţineau în interlingua, un amalgam lingvistic folosit în întreaga Galaxie.

După scurtul discurs al lui Doremo, în care acesta a preamărit virtuţile compromisului şi a implorat părţile să nu se încăpăţâneze şi să nu rişte pornirea unui război, acolo unde o uşoară nuanţare a poziţiei ar asigura pacea, i s-a dat din nou cuvântul secretarului de stat al Pământului.

De data aceasta, secretarul de stat a trecut pe poziţii partizane, prezentându-şi punctul de vedere cu energie şi pricepere.

Dar atitudinea delegaţilor era negreşit ostilă. Ea plutea deasupra sălii de conferinţe ca o ceaţă.

Conway stătea lângă orator, cu bărbia în piept. E clar că în mod normal este o greşeală să prezinţi principalele argumente, adică discursul principal, de la bun început. Era ca şi cum ţi-ai fi tras toată muniţia de calibru înainte de a te lămuri asupra naturii ţintei. Această tactică îi oferea lui Sirius ocazia de a riposta distrugător.

Dar în acest caz era exact ceea ce dorea Conway.

Scoase o batistă, şi-o trecu peste frunte, apoi o puse grăbit la loc, sperând că nu a fost remarcat. Nu voia să se vadă că este îngrijorat.

Sirius nu a trecut direct la ripostă ci, fără îndoială printr-un aranjament cu reprezentanţii a trei lumi, trei lumi cunoscute a fi sub influenţa siriusiană, i-a lăsat pe aceştia să ia scurt cuvântul. Toţi au evitat intrarea în subiectul în discuţie, dar au brodat energic pe tema intenţiilor agresive ale Pământului, care doreşte să reimpună un guvern

galactic, sub conducerea proprie. Ei au pregătit intrarea în scenă a siriusienilor, după care s-a anunţat pauza de prânz.

În sfârşit, la şase ore după deschiderea lucrărilor, conferinţa a fost rechemată la ordine, iar cuvântul i-a fost dat lui Sten Devoure de pe Sirius. Acesta se ridică încet în picioare, păşi cu o lentoare deliberată spre podium şi rămase acolo, privind în jos spre delegaţi cu o expresie de mândră încredere în sine pe faţa măslinie (nu se vedea nici urmă din nefericita întâlnire cu Bigman).

Printre delegaţi se iscă o foială, care se opri doar după câteva minute, timp în care Devoure nu făcu nici un efort pentru a-şi începe discursul.

Conway era sigur că toţi delegaţii ştiu că Lucky Starr va depune mărturie în faţa conferinţei, şi asta în curând. Ei aşteptau cu mare emoţie şi anticipau cu plăcere această completă umilire a Pământului.

În sfârşit, Devoure îşi începu discursul, cu voce joasă. Introducerea a fost istorică. S-a întors la vremurile în care Sirius era o colonie terestră, amintind suferinţele şi umilinţele îndurate în acele zile. Apoi a trecut uşurel peste Doctrina Hegell, care a stabilit principiile independenţei lui Sirius şi a celorlalte colonii, doctrină expediată ca fiind nesinceră, urmând prezentarea tuturor aşa-ziselor eforturi ale Pământului de a-şi restabili dominaţia.

Ajungând la prezent, Devoure spuse:

— Suntem acuzaţi pentru colonizarea unei lumi neocupate. Să ştiţi că ne recunoaştem vina. Suntem acuzaţi că am luat o lume goală şi am transformat-o într-o minunată casă în care locuiesc fiinţe umane. Şi vina aceasta ne-o recunoaştem. Suntem acuzaţi că am extins frontierele speciei umane într-o lume potrivită pentru numita specie şi care a fost neglijată de alţii. Da, şi această vină ne-o recunoaştem. Dar nu am fost acuzaţi de nimeni că am fi folosit violenţa în acest proces. Nu am fost acuzaţi că am pornit un război, că am rănit sau omorât pe cineva, în cursul acestei ocupaţii. Nu suntem acuzaţi de nici o infracţiune. Ni se spune că ne-am instalat la doar câteva miliarde de kilometri depărtare de lumea care ocupă într-un

mod la fel de paşnic şi care se numeşte Pământ. Nu ştim ca această lume să aibă vreo legătură cu lumea noastră, Saturn. Nu-i oferim Pământului violenţă, iar Pământul nu ne acuză de nici o violenţă. Nu cerem decât privilegiul de a fi lăsaţi în pace, iar în schimb nu putem decât să fim fericiţi să-i lăsăm şi noi pe ei în pace. Ei spun că Saturn este al lor. De ce? Oare i-au ocupat vreodată sateliţii? Nu. Oare au arătat vreodată cel mai mic interes pentru Saturn? Nu. Mii de ani nu au avut altceva de făcut decât să-l culeagă, dar au vrut ei oare acest lucru? Nu. Abia după ce noi am pus piciorul acolo, ei şi-au descoperit brusc interesul. Ei spun că Saturn se roteşte în jurul aceluiaşi soare ca şi Pământul. Recunoaştem acest lucru, dar în acelaşi timp subliniem că este un fapt irelevant. O lume pustie este o lume pustie, indiferent de traiectoria pe care o are în spaţiu. Noi am colonizat-o primii şi deci este a noastră.

Îşi drese glasul şi continuă:

— După cum am spus, Sirius a ocupat sistemul saturnian fără a recurge la nici un fel de forţă sau la ameninţarea cu forţa; Sirius face tot ceea ce face din pura dorinţă de pace. Noi nu vorbim atât de mult despre pace, cum face Pământul, noi practicăm pacea. Când Pământul a cerut o conferinţă, am acceptat pe loc, de dragul păcii, deşi nu există nici un dubiu asupra îndreptăţirii noastre de a ocupa sistemul saturnian. Dar Pământul? Cum îşi susţine punctul lui de vedere? Ei vorbesc foarte mult despre pace, dar acţiunile li se potrivesc foarte puţin cu cuvintele. Ei au cerut o conferinţă de pace, dar în acelaşi timp au trimis o expediţie militară. Pe scurt, în vreme ce Sirius îşi riscă propriile interese de dragul păcii, Pământul, la rândul lui, a pornit împotriva noastră un război neprovocat. Pot să dovedesc acest lucru chiar din gura unuia din membrii Consiliului terestru al Ştiinţelor.

După ce rosti ultima frază, ridică mâna, primul gest pe care-l făcea de la începerea discursului, arătând dramatic spre uşa în care cădea bine regizat un spot luminos. În cadru se afla Lucky, înalt, sfidător, drept. De fiecare parte era flancat de câte un robot.

Adus pe Vesta, Lucky a putut să-l vadă, în sfârşit, pe Bigman. Micul marţian a alergat spre el, în vreme ce Yonge se uita la ei amuzat, de la distanţă.

— Lucky, începu să-l roage Bigman, pe nisipurile de pe Marte, Lucky, nu face chestia asta. Nu pot să te facă să scoţi un cuvânt, dacă tu nu vrei. Nu are importanţă ce se întâmplă cu mine.

Lucky clătină încetişor din cap.

— Aşteaptă, Bigman, te rog să aştepţi o zi.

Yonge veni să-l ia pe Bigman de cot.

— Îmi pare rău, Starr, dar avem nevoie de el până când termini tu ce ai de făcut. Devoure îl are la inimă pe acest ostatec, ca să zic aşa, iar eu cred că are dreptate. Va trebui să dai ochii cu ai tăi, iar dezonoarea este dificil de suportat.

Lucky se pregăti sufleteşte exact pentru cele invocate de Yonge. Acum stătea în cadrul uşii şi simţea toate privirile aţintite asupra lui, liniştea şi respiraţia ţinută de întreaga adunare. Aflat în lumină, Lucky nu-i vedea pe delegaţi decât sub forma unei mase umane uriaşe, negre. Abia după ce roboţii l-au condus la boxa martorilor, feţele participanţilor au început să se distingă. În primul rând se afla Hector Conway.

Conway îi zâmbi scurt, cu o afecţiune ascunsă, dar Lucky nu îndrăzni să-i răspundă la zâmbet. Era o criză gravă şi nu trebuia să facă nimic care să-i avertizeze pe siriusieni, mai ales acum, în ultima clipă.

Devoure se uita la pământean cu lăcomie, savurându-şi triumful apropiat. Spuse:

— Domnilor, aş dori să transform temporar prezenta conferinţă în ceva ce ar semăna cu o sală de tribunal. Am aici un martor pe care aş dori să-l asculte toţi delegaţii. Argumentaţia mea se bazează pe ceea ce are de spus acest pământean, care este un membru important al Consiliului Ştiinţelor.

Brusc, începu să-l interogheze pe Lucky, cu asprime:

— Numele, cetăţenia şi rangul, vă rog.

— Mă numesc David Starr, de origine terestră, membru al Consiliului Ştiinţelor.

— Ai fost supus drogurilor, sondării psihice sau vreunei violenţe mentale de orice fel, pentru a fi determinat să depui mărturie aici?

— Nu, domnule.

— Vorbeşti voluntar, deci? Ceea ce spui este adevărul?

— Vorbesc voluntar, iar ceea ce spun este adevărul.

Devoure se întoarse spre delegaţi.

— Poate că unii dintre dumneavoastră se gândesc că domnul consilier a fost supus totuşi unei manipulări mentale fără ştirea lui, că neagă acţiunile asupra minţii lui exact ca urmare a unei acţiuni asupra minţii lui. Dacă este aşa, el poate fi examinat de orice membru al conferinţei cu calificare medicală – ştiu că există un număr de asemenea delegaţi – dacă cineva doreşte o asemenea examinare.

Nimeni nu a pretins respectiva examinare, aşa că Devoure a continuat, adresându-se lui Lucky.

— Când ai devenit prima oară conştient de existenţa unei baze siriusiene în sistemul saturnian?

Fără emoţii, concis, privind doar în faţă, Lucky vorbi conferinţei despre prima lui intrare în sistemul saturnian şi despre invitaţia-avertisment de a pleca.

Conway înclină aprobativ capul: Lucky trecuse complet cu vederea capsula, ca şi activităţile de spionaj ale Agentului X. La urma urmei, Agentul X putea fi un infractor terestru. Era evident că Sirius nu voia pe moment nici o menţionare a activităţii proprii de spionaj şi la fel de evident că nici Lucky nu vrea să continue pe această cale.

— Ai plecat după ce ai primit avertismentul?

— Da, domnule, am plecat.

— Permanent?

— Nu, domnule.

— Ce ai făcut după aceea?

Lucky a descris vicleşugul cu umbra lui Hidalgo, apropierea de Saturn pe la Polul Sud, zborul prin spaţiul dintre inele, ca să scape de urmărire şi să ajungă la Mimas.

Aici fu întrerupt de Devoure:

— Am exercitat în tot acest timp violenţe asupra navei tale?

— Nu, domnule.

Devoure se întoarse din nou spre delegaţi.

— Nu este nevoie să ne bazăm doar pe depoziţia consilierului. Am aici telefotografiile urmăririi navei consilierului în drumul ei spre Mimas.

Lucky rămânea în lumina reflectoarelor, în vreme ce restul încăperii era întunecat, iar delegaţii putură vedea în trei dimensiuni scenele în care Shooting Starr accelera printre inele şi dispărea într-o poziţie în care nu mai putea fi văzută, datorită unghiului.

Imaginea următoare o surprindea în drumul spre Mimas, dispărând într-o străfulgerare de lumină şi vapori de apă.

În acel moment, Devoure auzi probabil murmurele admirative tot mai insistente din partea audienţei, căci se grăbi să continue, cu o nuanţă de îngrijorare.

— Incapacitatea noastră de a-l urmări şi a-l captura pe consilier s-a datorat echipării navei sale cu motoare Agrav. Manevrele în vecinătatea lui Saturn au fost mult mai dificile pentru noi decât pentru el. Pentru acest motiv, noi nici nu ne-am apropiat anterior de Mimas şi nici nu eram psihologic pregătiţi pentru această apropiere.

Dacă Conway ar fi îndrăznit, ar fi strigat tare de încântare. Prostul! Devoure avea să plătească scump acest moment de gelozie. Era evident că menţionarea dispozitivului Agrav urmărise să răscolească temerile celorlalte lumi faţă de progresul ştiinţific al Pământului, iar asta ar fi putut fi în sine o greşeală. Temerile puteau deveni prea mari…

Devoure îi vorbi iarăşi lui Lucky.

— Bun… Şi ce s-a întâmplat după ce ai ieşit din Mimas?

Lucky relată cum a fost capturat, iar Devoure, subliniind că siriusienii au detectoare de masă foarte avansate, continuă:

— Iar apoi, odată ajuns pe Titan, ne-ai furnizat informaţii despre activitatea ta de pe Mimas?

— Da, domnule. Am spus că alt consilier se afla încă pe Mimas şi v-am însoţit înapoi, pe Mimas.

Acest lucru se pare că le era necunoscut delegaţilor. Urmară murmure, pe care Devoure le curmă, strigând:

— Am o telefotografie cu scoaterea consilierului de pe Mimas, unde a fost trimis să înfiinţeze o bază militară secretă, îndreptată împotriva noastră, exact în momentele în care Pământul convoca prezenta conferinţă, chipurile, de pace.

Din nou sala s-a scufundat în întuneric, urmând imaginile tridimensionale. Conferinţa a putut vedea în detalii complete coborârea pe Mimas, topirea gheţii, apoi pe Lucky dispărând sub suprafaţa satelitului şi pe consilierul Ben Wessilewsky luat la bordul navei. Ultimele scene erau filmate la sediul temporar al lui Wess de sub suprafaţa lui Mimas.

— După cum vedeţi, o bază complet echipată, spuse Devoure. Apoi, întorcându-se spre Lucky: Oare acţiunile tale din tot acest timp au avut aprobarea oficială a Pământului?

Era întrebarea esenţială a conferinţei. Era clar că există un singur răspuns dorit şi aşteptat, dar Lucky ezită, în vreme ce audienţa abia îşi ţinea respiraţia, iar fruntea lui Devoure căpătase nişte cute.

În cele din urmă, Lucky spuse:

— Vă voi spune adevărul exact. Nu am primit o permisiune directă să reintru în sistemul lui Saturn, dar ştiu că în tot ce am făcut aş fi avut deplina aprobare a Consiliului Ştiinţelor.

Recunoaşterea a iscat în rândul reporterilor o agitaţie necontrolată şi vociferări nestăpânite în rândul delegaţilor. Mulţi se ridicaseră din scaune, iar în sală se auzeau strigăte de: “La vot! La vot!”

După toate aparenţele, conferinţa se încheiase, iar Pământul pierduse.

16. RIPOSTA

Agas Doremo se ridicase şi bătea în zadar cu tradiţionalul ciocănel de lemn, în speranţa de a restabili liniştea. Conway plonjă printr-o ploaie de gesturi de ameninţare şi fluierături şi trase întrerupătorul circuitului, sunând vechiul avertisment de apropiere a piraţilor. Un sunet strident îi îngheţă pe delegaţi şi impuse o tăcere surprinsă.

Conway închise întrerupătorul, iar în liniştea subită Doremo anunţă rapid:

— Am fost de acord să-i dau cuvântul consilierului-şef Hector Conway, din Federaţia Terestră, pentru a-i pune întrebări consilierului Starr.

Urmară strigăte de dezaprobare, dar Doremo continuă neclintit:

— Cer conferinţei o dovadă de fair-play în privinţa luărilor de cuvânt. Consilierul-şef m-a asigurat că examinarea nu va dura mult.

Conway se apropie de Lucky într-o mare de şuşoteli şi foşnete.

Zâmbi, dar i se adresă formal:

— Domnule consilier Starr, domnul Devoure nu te-a întrebat nimic privitor la intenţiile tale în aceste întâmplări. Spune-mi, de ce ai intrat în sistemul lui Saturn?

— Pentru a-l coloniza pe Mimas, domnule consilier-şef.

— Ai avut cumva senzaţia că ai dreptul să faci acest lucru?

— Dar, domnule consilier-şef, era o lume nelocuită.

Conway se întoarse spre o asistenţă brusc uluită şi tăcută.

— Vreţi să repetaţi ce aţi spus, domnule consilier Starr?

— Doream să stabilesc o colonie de fiinţe umane pe Mimas, o lume pustie, care acum aparţine Federaţiei Terestre, domnule Consilier Şef.

Devoure se ridicase deja în picioare, iar acum striga furios:

— Mimas face parte din sistemul saturnian!

— Exact, spuse Lucky, aşa cum şi Saturn face parte din Sistemul Solar. Dar în interpretarea voastră, Mimas e o lume pustie. Cu un timp în urmă, ai recunoscut că navele siriusiene nu s-au apropiat niciodată de Mimas înainte ca nava mea să se oprească acolo.

Conway zâmbi. Lucky prinsese şi el din zbor eroarea lui Devoure.

Conway reîncepu:

— Consilierul Starr nu a fost aici, domnule Devoure, când ţi-ai ţinut discursul introductiv. Permite-mi să citez un pasaj din acesta, cuvânt cu cuvânt: “O lume pustie este o lume pustie, indiferent de traiectoria pe care o are în spaţiu. Noi am colonizat-o primii şi deci este a noastră.”

Consilierul-şef se întoarse spre delegaţi şi le vorbi cu un aer sfătos:

— Dacă punctul de vedere al Federaţiei Terestre este corect, atunci Mimas este al Pământului, pentru că orbitează în jurul unei planete care se învârte în jurul Soarelui. Dacă punctul de vedere al lui Sirius este corect, atunci Mimas este tot al Pământului, pentru că este o lume pustie, iar noi am colonizat-o primii. Conform însuşi raţionamentului siriusian, faptul că un alt satelit al lui Saturn a fost colonizat de Sirius nu are nici o legătură cu cazul în discuţie. În ambele situaţii, prin invadarea unei lumi care aparţine Federaţiei Terestre şi scoaterea de acolo a colonistului nostru, Sirius a comis un act de război şi şi-a arătat adevărata faţă ipocrită, pentru că a refuzat să permită altora drepturile pe care le pretinde pentru sine.

Din nou urmară murmure confuze, iar Doremo luă cuvântul:

— Domnilor, am ceva de spus. Faptele, aşa cum au fost prezentate de consilierii Starr şi Conway sunt de netăgăduit. Ele demonstrează anarhia totală în care va fi aruncată Galaxia dacă va prevala punctul de vedere siriusian. Orice stâncă nelocuită va deveni sursă de

contencios, orice asteroid – o ameninţare la adresa păcii. Prin propriile lor acţiuni, siriusienii s-au arătat nesinceri…

Situaţia se schimbase brusc şi complet.

Dacă timpul ar fi permis, Sirius şi-ar fi raliat forţele, dar Doremo, parlamentar experimentat şi îndemânatic, a manevrat conferinţa spre vot, în vreme ce forţele pro-Sirius erau prea demoralizate şi înainte ca acestea să se gândească să nege faptele atât de brusc relevate.

Trei lumi au votat de partea lui Sirius. Acestea erau Penthesileia, Duvam şi Mullen, toate nişte lumi mici şi cunoscute ca fiind vasale lui Sirius. Restul conferinţei, mai mult de cincizeci de voturi, s-a situat de partea Pământului. Sirius a primit ordinul să elibereze pământenii luaţi prizonieri. De asemenea, i s-a ordonat să dezasambleze baza şi să părăsească Sistemul Solar în intervalul de o lună.

Executarea ordinelor nu putea fi impusă decât prin război, evident, dar Pământul era gata de război, iar Sirius nu i-ar fi putut face faţă fără ajutorul celorlalte lumi exterioare. Nici unul dintre cei aflaţi pe Vesta la ora aceea nu se aştepta ca în aceste condiţii Sirius să pornească lupta.

Devoure, gâfâind, cu faţa contorsionată, se mai întâlni o dată cu Lucky.

— Ai trişat! spuse el. A fost o înscenare, ca să ne forţezi să…

— Tu m-ai forţat pe mine, spuse Lucky calm, ameninţându-mă cu viaţa lui Bigman. Nu-ţi aminteşti? Sau vrei să facem publice toate detaliile?

— Nu uita că încă îl deţinem pe maimuţoiul care-ţi este prieten. Cu sau fără votul conferinţei…

Prezent şi el la întâlnire, consilierul-şef Conway zâmbi cunoscător:

— Dacă te referi la Bigman, domnule Devoure, să ştii că nu-l mai "deţii". Este în mâinile noastre, împreună cu un om al Serviciului numit Yonge, care mi-a spus că David Starr i-a garantat siguranţa în caz de necesitate. Se pare că el a considerat că în actualele tale toane chiar se află în pericol şi că nu ar face bine să te însoţească înapoi pe Titan. Pot

să-mi permit să-ţi sugerez că ar fi şi pentru tine periculos să te întorci pe Sirius? Dacă doreşti să depui o cerere de azil politic…

Dar Devoure, rămas fără grai, îi întoarse spatele şi plecă.

Doremo, tot numai un zâmbet, veni să-şi ia rămas-bun de la Conway şi Lucky.

— Tinere, îndrăznesc să cred că te bucuri mult să te întorci pe Pământ.

Lucky înclină aprobativ din cap.

— Da, domnule. Peste o oră plec spre Pământ cu nava de pasageri, iar bietul Shooting Starr o să fie remorcat. Sincer, nu cred că ar putea ceva să-mi producă o mai mare bucurie în clipa asta.

— Foarte bine! Felicitări pentru excelenta comportare. Când Conway a venit la mine la începutul sesiunii ca să-mi ceară să-ţi pună şi el întrebări, am crezut că a înnebunit. Iar când tu ai vorbit şi a semnalat că într-adevăr vrea cuvântul, n-am mai avut nici o îndoială că e nebun de-a binelea. Evident, totul a fost plănuit dinainte.

— Lucky mi-a trimis un mesaj în care îşi schiţa intenţiile. Evident, abia cu o oră sau două înainte de terminare am ştiut că a funcţionat.

— Cred că ai avut mare încredere în consilierul tău, spuse Doremo. M-ai întrebat, la prima noastră întrevedere, dacă mă voi situa de partea ta în cazul în care probele lui Lucky nu vor avea efectul scontat. Atunci nu am înţeles ce vrei să spui, dar la timpul potrivit am înţeles.

— Îţi mulţumesc că ţi-ai aruncat toată ponderea în favoarea noastră.

— M-am aruncat de partea care mi s-a părut că are în mod evident dreptate… Tinere domn, eşti un adversar redutabil, îi spuse el lui Lucky.

Lucky zâmbi.

— M-am bazat pur şi simplu pe lipsa de sinceritate a celor de pe Sirius. Dacă ar fi crezut în principiile susţinute de ei, colegul meu consilier ar fi fost lăsat pe Mimas, iar noi

toţi am fi avut necazuri cu un mic satelit de gheaţă şi cu un război foarte dificil.

— Corect. Fără îndoială, mulţi se vor răzgândi, odată ajunşi acasă, iar unii se vor înfuria pe Pământ, pe mine şi chiar pe ei înşişi, cred eu, pentru că s-au lăsat manipulaţi în asemenea hal. Dar cred că dacă vor judeca la rece vor înţelege că ei au stabilit aici un principiu, anume indivizibilitatea sistemelor stelare. Şi mai cred că vor înţelege şi că beneficiile acestui principiu sunt mult mai importante decât mândria sau prejudecăţile lor. Cred sincer că această conferinţă va fi privită de istoricii viitorului drept un punct de cotitură şi ca ceva care a contribuit foarte mult la pacea şi prosperitatea Galaxiei. Sunt foarte mulţumit de rezultate.

Şi le strânse cu putere mâinile amândurora.

Lucky şi Bigman erau din nou împreună. Deşi nava era mare, iar în jurul lor se aflau mulţi oameni, au stat mai tot timpul împreună. Marte era deja în urma lor (Bigman şi-a petrecut mai bine de o oră observându-şi, cu mare satisfacţie, planeta natală), iar Pământul nu era prea departe nici el.

Bigman reuşi, în sfârşit, să dea glas stânjenelii care-l încerca:

— Pe spaţiu, Lucky, spuse el, nu m-am prins nici măcar o clipă de ce-ţi trece prin minte, nici măcar una. Am crezut… Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce am crezut eu atunci. Dar, pe nisipurile de pe Marte, ar fi trebuit să mă avertizezi şi pe mine cumva.

— Bigman, n-am putut. Asta n-am putut-o face. Nu înţelegi? Trebuia să-i manipulez pe siriusieni să-l răpească pe Wess de pe Mimas, fără să-i las să înţeleagă implicaţiile. Nu le puteam arăta că am vrut să facă asta, pentru că ar fi sesizat imediat capcana. A trebuit să lucrez la asta, să mă port de parcă aş fi fost obligat, împotriva voinţei mele, s-o fac. La început, te asigur, n-am ştiut cum am s-o fac, dar un lucru ştiam: că dacă ai fi ştiut de plan, sigur te trădai.

Bigman se indignă.

— Cum adică, să mă trădez? Ascultă, vierme de Pământ, nici măcar un blaster nu mă făcea să mă trădez.

— Ştiu. Nici un fel de tortură nu te-ar fi putut convinge. Dar te-ai fi trădat pur şi simplu, pe gratis. Eşti un actor prost şi ştii asta. Dacă te superi rău, dai pe gură tot ce te supără, într-un fel sau altul. De asta pe jumătate mi-aş fi dorit să rămâi pe Mimas, îţi aminteşti? Ştiam că nu-ţi pot spune nimic despre acţiunile plănuite şi ştiam şi că o să înţelegi greşit ceea ce voi face şi nu mi-a picat deloc bine. Dar, aşa cum au evoluat lucrurile, ai fost un adevărat dar ceresc.

— Am fost? Cum aşa? Că l-am bătut pe nemernicul ăla?

— Indirect, da. Mi-ai dat ocazia să arăt că fac târgul: viaţa ta în schimbul libertăţii lui Wess. A fost un efort actoricesc mult mai mic decât oricare altă variantă de predare a lui Wess, în lipsa ta. De fapt, dacă stau să mă gândesc, n-a trebuit să mă prefac deloc. Era un schimb foarte natural.

— Of, Lucky.

— Of, Bigman. În plus, erai atât de zdrobit de chestia asta, încât nu ai bănuit nici o clipă că e un truc la mijloc. Oricine s-ar fi uitat la tine s-ar fi convins că chiar am trădat Pământul.

— Lucky, pe nisipurile de pe Marte, spuse Bigman, lovit, ar fi trebuit să ştiu că tu nu eşti în stare de aşa ceva. Am fost un tâmpit.

— Să ştii că am fost bucuros că ai fost, spuse Lucky emoţionat şi-i strânse micului său prieten umărul cu afecţiune.

La cină li s-au alăturat Conway şi Wess. Wess spuse:

— Se pare că amicul Devoure nu va avea parte acasă de o primire tocmai plăcută. Radioul subeteric e plin de toate chestiile care s-au scris pe Pământ despre noi; mai ales despre tine, Lucky.

Lucky se încruntă.

— Nu mă încântă deloc. Asta ne face munca şi mai grea pe viitor. Publicitate! Asta ne mai lipsea. Gândeşte-te mai bine ce ar fi scris dacă siriusienii erau cu cinci minute mai

deştepţi şi nu muşcau momeala, sau dacă în ultima clipă decideau că nu mai sunt necesar la conferinţă.

Conway avu un frison vizibil.

— Prefer să nu mă gândesc la asta. Dar oricare ar fi situaţia, soarta lui Devoure a fost asta.

— Cred că o să supravieţuiască, spuse Lucky. Unchiul lui o să-l protejeze.

— Oricum, zise Bigman, am terminat-o cu el.

— Oare, spuse Lucky sumbru. Mă întreb dacă chiar aşa e…

Şi pentru câteva clipe se aşternu tăcerea.

Într-o tentativă evidentă de a destrăma atmosfera brusc întunecată, Conway spuse:

— E evident că siriusienii nu-şi puteau permite să-l lase pe Wess pe Mimas, aşa că nu se poate spune că le-am oferit o şansă onestă. La urma urmei, ei căutau capsula în inele, iar Wess se afla doar la cincizeci de mii de kilometri în afara inelelor şi ar fi putut…

Bigman scăpă furculiţa din mână, iar ochii i se făcură cât cepele:

— Mii de rachete!

— Care e problema, Bigman? întrebă Wess cu o candoare studiată. Oare accidental ai comis gândire şi ţi-a tresărit creierul?

— Tacă-ţi gura, cap-de-piele, spuse Bigman. Ascultă, Lucky, în toată afacerea asta am uitat de capsula Agentului X. Dacă n-au găsit-o deja siriusienii, probabil că încă se află în inele. Iar dacă n-au găsit-o, oricum mai au câteva săptămâni ca s-o facă.

Conway spuse pe loc:

— M-am gândit la asta, Bigman. Sincer să fiu, o consider pierdută pentru totdeauna. Nu poţi găsi nimic în inele.

— Dar, şefule, nu ţi-a vorbit Lucky de detectoarele lor de masă cu raze X, nu…

Dar deja toate privirile erau îndreptate spre Lucky. Acesta avea o figură ciudată, de parcă nu se decisese dacă să râdă sau să înjure.

— Galaxie mare, strigă el. Aproape că am uitat şi eu.

— Capsula? întrebă Bigman. Ai uitat-o?

— Da. Am uitat că o am. Iat-o.

Şi Lucky scoase din buzunar ceva metalic, cu un diametru de circa trei centimetri. Puse obiectul pe masă.

Bigman se repezi s-o ia şi s-o întoarcă pe toate părţile, apoi şi ceilalţi făcură la fel.

— Asta e capsula? întrebă Bigman. Eşti sigur?

— Cu mare probabilitate, da. Normal, o s-o deschidem şi o să aflăm sigur.

— Dar când… cum… unde?

Toţi se uitau întrebători la el.

Lucky se fâstâci.

— Vă rog să mă iertaţi. Ştiţi… Vă amintiţi ultimele cuvinte ale Agentului X, pe care le-am prins înainte să explodeze? Vă amintiţi de "…ită normală"? Am decis cu toţii că e vorba de o orbită normală. Siriusienii au emis în mod firesc presupunerea că e vorba de punerea capsulei pe o orbită "naturală", adică pe cea obişnuită a particulelor inelului. De aceea au şi început să caute capsula în inele. Dar "normal" înseamnă şi "perpendicular". Inelele lui Saturn se deplasează direct de la vest la est, iar asta înseamnă că o capsulă pe o orbită normală la inele se deplasează pe o orbită de la nord la sud, sau de la sud la nord. Avea o noimă, pentru că astfel capsula nu se mai pierdea în inele. Orice orbită care trece de la nord la sud şi invers trebuie să treacă şi pe deasupra polilor, oricare ar fi ceilalţi parametri ai orbitei. Ne-am apropiat de Saturn pe la Polul Sud şi m-am uitat pe detectorul de masă după orice părea să se afle pe o orbită adecvată. În spaţiul de deasupra polilor nu prea ai particule, de aceea credeam că voi fi în stare să o găsesc, dacă se afla acolo. Nu am vrut să vorbesc despre asta, pentru că şansele erau mici şi nu voiam să dau speranţe iluzorii nimănui. Dar detectorul de masă chiar a înregistrat ceva, aşa că mi-am asumat riscul. Am egalat vitezele şi apoi am ieşit din navă. După cum ai ghicit mai târziu, Bigman, am ieşit ca să sabotez dispozitivul Agrav, pentru că mă pregăteam de predare, dar în acelaşi timp am cules şi capsula.

— Dar de ce nu ne-ai spus? strigă Bigman.

Lucky părea încurcat.

— Am vrut, pe bune. Dar după ce am cules capsula şi m-am întors pe navă, eram deja descoperiţi de siriusieni, aminteşte-ţi, şi se punea problema să fugim. Iar după asta, dacă stai să te gândeşti, mereu s-a ivit câte ceva. N-am apucat să-mi amintesc, ca să vă spun.

— Ce minte! spuse Bigman, dispreţuitor. Nu e de mirare că nu te lasă să mergi nicăieri fără mine.

Conway râse şi îl bătu pe spate pe micul marţian.

— Aşa e, Bigman, ai grijă de barosanul ăsta şi ai grijă să ştie întotdeauna care e stânga şi care e dreapta.

— Cândva, spuse Wess, o să se găsească cineva care să-ţi arate şi ţie care e stânga şi care dreapta.

Nava pătrunsese deja în atmosfera terestră, îndreptându-se spre astroport.